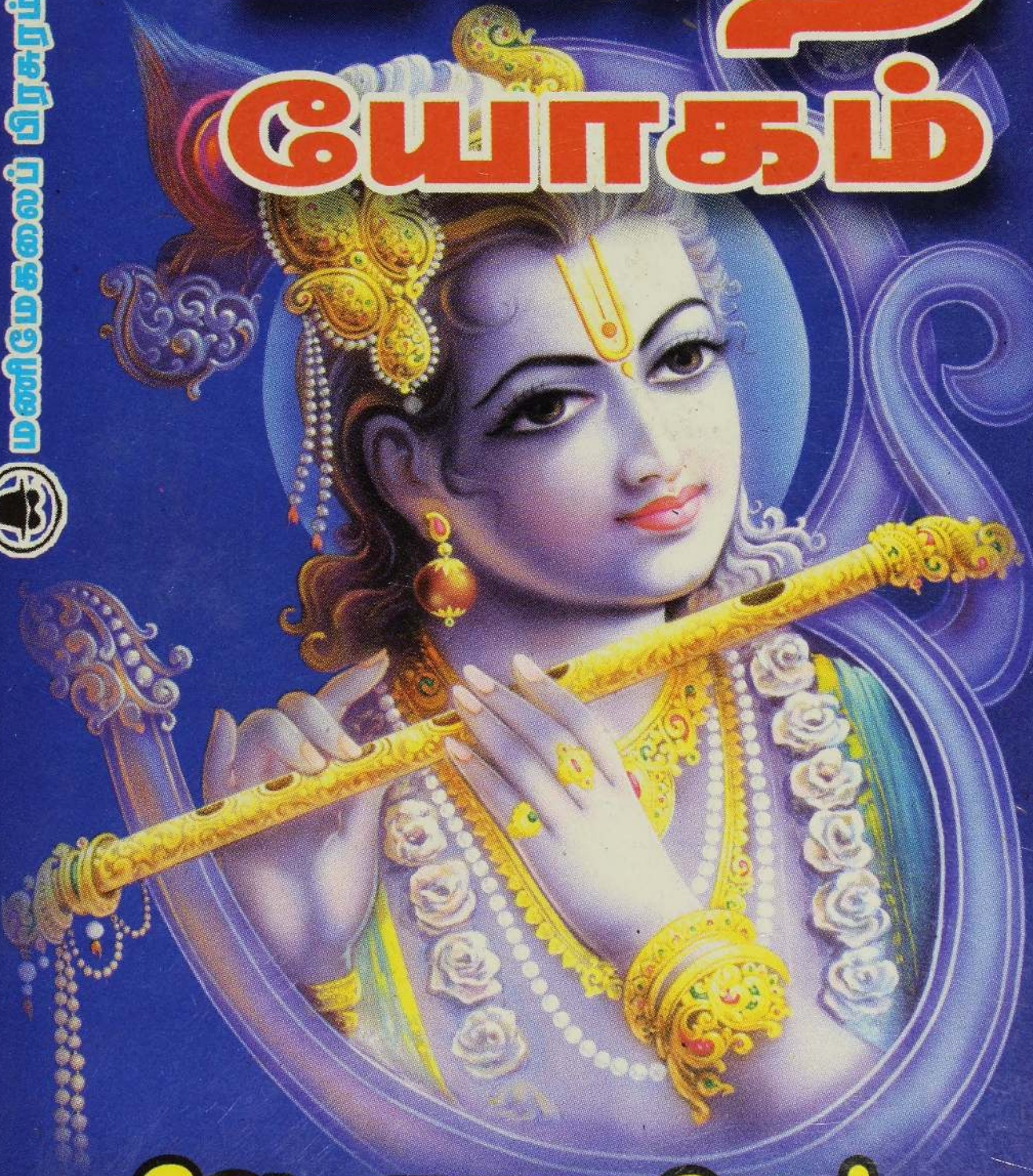

பக்தி யோகம்

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

வே. குமாரவேல்

பக்தி யோகம்

ஆசிரியர் :
வே. குமாரவேல்,

மணிமேகலைப் பிரகரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447

7, (ப.எண்.4) தணிகாசலம் சாலை.

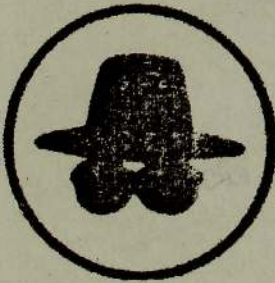
தியாகராய நகர். சென்னை - 600 017,

தொலைபேசி : 2434 2926

தொலை நகல் : 0091 044 - 2434 6082

மின் அஞ்சல் : manimekalai@eth.nett

இணைய தளம் : www.tamilvanan.com

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு	➤ பக்தி யோகம்
ஆசிரியர்	➤ வே.குமாரவேல்
மொழி	➤ தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	➤ 2005
பதிப்பு விவரம்	➤ முதல் பதிப்பு
உரிமை	➤ ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	➤ 11.6 கி.கி
நூலின் அளவு	➤ கிரௌன் சைஸ் (12 1/2 x 18 1/2 செ.மீ.)
அச்சு எழுத்து அளவு	➤ 11 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	➤ XIV + 186 = 200 பக்கம்

நூலின் விலை	➤ ரூ.50.00
-------------	------------

அட்டைப்பட ஓவியம்	➤ அரசு
லேசர் வடிவமைப்பு	➤ எக்ஸ்பிரஸ் கம்ப்யூட்டர்
அச்சிட்டோர்	➤ பி.வி.ஆர். பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-14.
நூல் கட்டுமானம்	➤ தையல்
வெளியிட்டோர்	➤ மணிமேகலைப் பிரசுரம் சென்னை - 17.

முன்னுரை

நாம் இறைவன் மேல் வைக்கும் தூய்மையான அன்பு பக்தியாகிறது. பக்தி ஆழ்ந்த பக்தியாக மாறும்போது இறைவனை அடைகின்றோம். மனிதர்கள் இறைவனை அடைய பலவிதமான வழிமுறைகளைப் பின்பற்றுகிறார்கள். ஆனால் இறைவன்மேல் நம்பிக்கை வைத்து தூய்மையான அன்புகொண்டு இறைவனை அடைய முயற்சி செய்வதுதான் மிகவும் இலகுவானதாகும். இது இலகுவான முறை மட்டுமல்ல; இப்படிப்பட்ட அன்பும், இதனால் ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் ஆழ்ந்த பக்தியின் ஊடாக இறைவனை அடையும் முறையும்தான் மேலானது என்று பகவான் கூறுகின்றார். இதை இரண்டாவது சுலோகத்தில் பகவான் கூறுவதை பின்வருமாறு கவிதையில் வடித்தேன்.

என்னிடத்தில் : மனதை

ஒருமுகப்படுத்தி!

என்னையே : எவர்

தியானம் செய்து!

எனது ஸகுண ரூபத்தையே;

நினைத்து!

என்னையே சிரத்தையுடன் ;

என்றும் வழிபடுகிறார்களோ!

**இவர்களே மேலானோர்
யோகிகளிலேயே!**

என்றே என்றும்

என்னால் மதிக்கப்படுவர்

ஆழ்ந்த பக்தியைப்பற்றி 6,7,8 ஆகிய சுலோகங்களில் மேலும் தெளிவாகக் கூறப்படுகிறது. அப்பியாச யோகம் மூலமாக இறைவனுடன் நெருக்கமான பக்தியை ஏற்படுத்திக் கொள்வது பற்றி 9 - வது சுலோகத்தில் கூறப்படுகிறது.

பகவத்கீதையில் பக்தியோகத்தைப் பற்றிக் கூறும் போது இங்கே முக்கியமான ஒரு இடத்தைப் பிடித்துக் கொள்ளுவது யாதெனில் மனிதன் எப்படி வாழ வேண்டும் என்பது தான். ஒருவன் முறையாக வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளும் போது ஆன்மீகமும் அங்கே கலந்து விடுகிறது ஆன்மீகத்தை முறையாக பின்பற்றும் போது சம்பூர்ணமானதும் திருப்தியானதுமான வாழ்க்கை அமைந்து விடுகின்றது. பத்தாவது சுலோகத்தில் “எனக்காகவே கடமைகளை ஆற்றுவது என்பதையே மேலான லட்சியமாகக் கொண்டு இரு” என்று பகவான் கூறுகின்றார். அதாவது மனம், சொல், உடல் இவற்றால் அவருக்கு பூஜை செய்வது, யாகம், தானம், தவம் முதலிய சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட செயல்களை இடைவிடாது செய்வது. இதில் பூஜையைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது தகுதிக்கேற்றாற்போல் துளசி, மலர், பழம், நீர் முதலியவற்றை மட்டுமே அர்ப்பணம் செய்தாலே போதும் என்று கூறுகின்றார். ஸாத்விக தவத்தைப்பற்றி 17/14, 15, 16 ஆகிய சுலோகங்களில் கூறும்போது உடலால் செய்யக் கூடிய

தவம், சொல்லால் செய்யக் கூடிய தவம், மனதால் செய்யக் கூடிய தவம் என்று மூன்று விதமாகக் கூறப்படுகின்றது.

உடலால் செய்யக்கூடிய தவம் :-

அந்தணர்கள், பெரியோர்கள், ஞானிகள் இவர்களை பூஜித்தலும், தூய்மை, நேர்மை, பிரமச்சர்யம், அஹிம்சை, ஆகிய சீரிய ஒழுக்கங்களைக் கடைப்பிடித்தலுமாம்.

சொல் தவம் :-

புண்படுத்தாது பேசுதல், இனிமையாகப் பேசுதல், நன்மை அளிப்பதைப் பேசுதல், உண்மையே பேசுதல், வேத சாஸ்திரம் ஒதுவது, பகவானுடைய நாம கீர்த்தனம் பாடுவது.

மனத் தவம் :-

மகிழ்ச்சியாக இருத்தல், அமைதியான இயல்பு, பகவானை இடைவிடாது சிந்திப்பது, மனவடக்கம், உள்ளத் தூய்மை. பக்தி யோகத்தில் கூறப்படும் இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை முறை மனிதனின் வாழ்க்கையை தெய்வீக தன்மையுள்ளதாக மாற்றிவிடும். இதைப் போன்ற உயர்வான, வாழ்க்கைக்குத் தேவையான, பக்தியோகத்தோடு சேர்ந்த கருத்துக்கள் 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19 ஆகிய சுலோகங்களில் மிகத் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

(அ). உட்பொருள் அறியாமல் பகவானை அடையும் பொருட்டு செய்யப்படும் சாஸ்திரப் பயிற்சி;

(ஆ). ஆராய்ச்சிக்காக மட்டுமே சாஸ்திரங்களின் மூலம்
கிடைக்கும் ஞானம்;

(இ). இறைவனிடம் பயனைக் கருதி மனதையும், புத்தியையும்
மட்டுமே இறைவனின் ஸ்வரூபத்தில் நிலைபெறச் செய்து
தியானம் செய்வது

மேற்கூறப்பட்ட வழிமுறைகளைக் காட்டிலும் பயனைக்
கருதாது இறைவனிடம் மனம் ஒன்றி அவன் அருள்
ஒன்றினையே சிறந்த செல்வமாகக் கருதிச் செய்யப்படும் மனத்
தவமே சாலச் சிறந்தது என்று பகவான் கூறுகின்றார்.
ஏனென்றால் தியாகத்தின் மூலம் உடனே கால
இடைவெளியின்றி மேலான அமைதி கிடைக்கிறதென்று
பகவான் கூறுகின்றார். இதைக் கீழ்வருமாறு கவிதையில்
வடித்துள்ளேன்.

சாஸ்திர ஞானமே :

சிறந்ததென்றாகும்;

சாஸ்திரப் பயிற்சியில் :

உட்பொருள் தெளிவில்கையென்றால்!

ஞானத்திலும் சிறந்ததென்றாகும் :

ஸ்வரூபதியானமேயாம்!

உடனடி அமைதியை

உண்டாக்கும், தியாகமாகையால்;

இதிலும் சிறந்ததென்றாகும்

கர்மப் பயனைத் துறப்பதேயாம்!

நிர்க்குண பிரம்மம் பற்றி 3,4,5 ஆகிய சுலோகங்களில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது இங்கே பக்தியோகத்தில் ஸகுண ரூபமான பரமேசுவரனைப் பற்றி விளக்கப் படுவதாலும், ஸகுண ரூபமே முக்கியமானதொன்றாக பக்தி யோகத்தில் குறிப்பிடப்படுவதாலும் ஸத் சித் ஆனந்த மயமான உருவமற்ற பிரம்மத்தைப் பற்றி ஆழமாக ஆராய்ந்து விளக்கங்களை எழுதுவதற்கு முயற்சி செய்யவில்லை.

பக்தி யோகமென்பது அமுதக்கடல்! இதில் ஒரு துளியையேனும் சுவைத்துப் பார்த்து விட்டால், இவ்வளவு காலம் நாம் தேடிக் கொண்டிருந்தது இதுதான், அதன்படி வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டால் மலர் இதழ் மேல் படுத்திருப்பது போல் சுகமாக இருக்கும் நமக்கு என்பது ஐயமின்றிப் புரிந்து விடும். நமது வாழ்க்கையை இறைவனுடனேயே நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது நமக்குப் புரியும். ஆகவே பக்தி யோகத்தை அமைதியாகப் படித்து அதில் உள்ள தெய்வீகத்தன்மையை உணர்ந்து இந்த அவசரமான உலகில் அமைதியானதும் ; தெய்வீகமானதுமான வாழ்க்கையை தேர்ந்தெடுத்து வாழுங்கள்.

அன்புடன்
வே. குமாரவேல்

என்னுரை

நான் 'கர்மயோக'த்தை எழுதி வெளியிட்ட சில நாட்களிலேயே 'பக்தி யோக'த்தையும் எழுத வேண்டுமென்ற எண்ணம் தோன்றியது. ஆனால் அதற்கான கால அவகாசம் போதாமல் போய் விட்டது. கால இடைவெளி அதிகமானாலும் இப்போதாவது வெளியிடக் கிடைத்ததில் இறைவனுக்கு நன்றி கூறுகின்றேன். இறைவனுக்குத்தானே தெரியும் எதை எப்போது செய்ய வேண்டுமென்பது.

உலக மக்களில் ஒரு சில நாஸ்த்திகர்களைத் தவிர எல்லோருமே இறைவன் மேல் நம்பிக்கை வைத்து வாழ்கிறவர்கள் தாம். இது நாம் எல்லோரும் அறிந்ததே! உலகில் உள்ள கோவில்கள், தேவாலயங்கள், முஸ்லீம் பள்ளிகள், பௌத்த கோவில்கள், மற்றய மத தலங்கள் ஆகிய எல்லா இடங்களிலுமே மக்கள் கூட்டம் கட்டுக்கடங்காமல் இறைவனை தரிசிக்கச் செல்வதைக் காண முடியும். மனிதனிடம் எந்த அளவு சக்தியும், திறமையும் இருந்தாலும், உலகமே உள்ளத்தளவில் இறைவனை நம்பித்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்பது இதிலிருந்து புலனாகும்.

இறைவனை நம்பி வாழும் நாம் இறைவனை எப்படி புரிந்து கொண்டிருக்கின்றோம்? அவர் மேல் எப்படிப்பட்ட பக்தியை செலுத்துகின்றோம்? பக்தி என்பது என்ன? இறைவனை எதற்காக வணங்க வேண்டும்? என்றெல்லாம்

அறிந்து கொண்டு எத்தனை பேர் இறைவனை வணங்குகின்றனர்? இறைவனிடம் எதையாவது கேட்பதற்கும், கிடைத்ததற்கு நன்றி சொல்வதற்கும், மனபாரத்தை இறக்கி வைப்பதற்கும்தானே இறைவனிடம் செல்கின்றனர். இப்படி நம் விருப்பம் எளிதில் ஈடேறும் படியான ஒரு வட்டத்திற்குள்ளா இறைவன் இருக்கின்றார்?

இறைவனைப் பற்றிய தெளிவான ஞானமும் நமக்கும் இறைவனுக்கும் உள்ள உறவும், அவரை நாம் எப்படி நெருங்கலாம், அவரின் சக்தி எப்படிப்பட்டது? என்பதற்கான தெளிவானதும், விரிவானதுமான விளக்கங்களை பகவத்கீதையில் காணலாம். நான் கீதையைப் படித்து என்னால் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருந்த விளக்கத்தை உங்களுக்கு இந்த நூலின் மூலமாகத் தந்துள்ளேன். இந்த நூலில் நான் தந்துள்ள விளக்கங்கள் மட்டுமே கீதையில் கூறப்பட்டுள்ளது என்று வாசகர்கள் முடிவு செய்துவிட வேண்டாம். கீதையென்பது பெருங்கடல்! அதில் ஏதோ என்னால் முடிந்ததை மட்டுமே எடுத்து உங்களுக்குத் தந்துள்ளேன்.

கீதையென்றதும் பலரும் அதைத் தொடுவதற்கே பயப்படுகின்றனர். வேகமாக இயங்கும் இவ்வுலகில் இப்படிப்பட்ட நுணுக்கமான, வாழ்வின் பயனை எளிதில் அடைய வழிகாட்டியாக விளங்கும் நூலைப் படிப்பதற்கு நேரம் போதவில்லை. சிறுகதைகளையும், நாவல்களையும் படித்துப் புரிந்துகொள்வது போல் இதைப் புரிந்து கொள்ள முடிவது இல்லை. அப்படியே படிப்பதாக இருந்தாலும், பக்கத்தில் தமிழ் அகராதியை வைத்துக் கொண்டுதான் படிக்க

வேண்டும். அந்த அளவுக்கு கடினமான வார்த்தைகளைக் கொண்டதாக இருக்கின்றது. ஆகவே, 'இது நமக்கு ஒத்து வராது' என்று ஒதுங்கிக் கொள்கின்றனர். ஆனால் இறைவனைப் பற்றி அறிந்துக் கொள்ள எல்லோருக்கும் ஆவல் இருக்கின்றது. இது மட்டும் நன்றாகவே புரிகிறது. இவர்களுக்காகவே இந்நூலை எழுதினேன். எளிதான வார்த்தைகளாலேயே எழுதி யிருக்கின்றேன். இந்நூலைப் படிப்பதன் மூலம் பக்தியோகம் என்றால் என்ன என்று வாசகர்களால் தெளிவாகப் புரிந்துக் கொள்ள முடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கின்றது. வாசகர்கள் பக்தியோகத்தைப் பின்பற்ற இந்நூல் ஒரு உந்து சக்தியாக இருக்க வேண்டும் என்பதே எனது விருப்பம்.

பகவானுடைய திருவாயில் இருந்து வெளிவந்தது கீதை என்றுக் கூறப்படும். இப்படிப்பட்ட புனிதமான கீதையில் இருந்து பக்தியோகக் கருத்துக்களை எடுத்து இந்நூலை எழுதியுள்ளேன். ஆகவே அசைக்க முடியாத உண்மை இதனுள்ளே இருக்கின்றது என்பது உறுதியானது. இது இறைவன் கொடுத்த அமுதம். இதை ஒரு பாத்திரத்தில் இருந்து மற்றுமொரு பாத்திரத்தில் எடுத்து வைத்திருக்கின்றேன். அவ்வளவே நான் செய்தது. இந்நூலைப் படிப்பவர்கள் இதன் முழுப்பயனையும் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே எனது விருப்பம். வாசகர்களுக்கு எனது வணக்கமும் வாழ்த்துக்களும் உரித்தாகட்டும்.

அன்புடன்
வே.குமாரவேல்

பதிப்புரை

தருமம் தழைத்தோங்க வேண்டுமானால் அதற்கான சிறந்த வழி ஆன்மீகமே. அந்த ஆன்மீகமே இப்போது தளர்நடை போட்டுத் தள்ளாடி நிற்பதை நாம் கண்கூடாகக் காண்கிறோம்.

இன்றைய விஞ்ஞான வளர்ச்சிக்குத் துணை நிற்கும் படியான பல அரிய விஷயங்கள் நமது இந்து சமய வேதங்களிலும் உபநிஷத்துக்களிலும் முன்பே கூறப்பட்டுள்ளதாக அறிகிறோம். ஆகவே விஞ்ஞானமும் ஆன்மீகமும் ஒன்றுக்கொன்று எதிரிகளல்ல என்றாகிறது. பாண்டவ - கௌரவர் யுத்தத்தின் தொடக்கத்தில் ஆயுதமேந்திப் போர் புரியத் தயங்கிய அர்ஜுனனுக்குத் தேரோட்டியாக வந்து உதவிய கண்ணபரமாத்மா அறவழி - மறவழி இரண்டினையும் போதித்தருளிய உபதேசங்களே 'கீதோபதேசம்' என்றும், 'பகவத் கீதை' யென்றும் வழங்கலாயின. அவற்றின் மேற்கோள்களின் அடிப்படையிலேயே எழுதப்பெற்றதுதான் 'பக்தியோகம்' எனப்படும் இந்நூல்.

விஞ்ஞானமும் ஆன்மீகமும் ஒன்றுக்கொன்று எதிரிகளல்ல எனக் கூறிய பிறகு, இன்றையக் காலகட்டத்தில் விஞ்ஞானம் மட்டும் வெற்றிநடை போட்டு வரும் போது ஆன்மீகம் தளர்வுறக் காரணம் என்ன என்று ஆராயப் புகுந்தால், காரணங்களைப் பட்டியலிட்டுக் கூற முடியாத அளவுக்கு அவை நீண்டு போகும். முக்கிய காரணங்கள் சிலவற்றை மட்டும் கூறலாம்.

மக்களின் பண ஆசை, பதவி மோகம் இவ்விரண்டும் அடிப்படைக் காரணங்களாக எமக்குத் தோன்றுகின்றன.

இவற்றின் மூலமாக எழுந்த உபகாரணங்கள் கொலை, கொள்ளை, கற்பழிப்பு, அராஜகம் இவையேதாம். இவற்றின் விளைவாகத் தீய சக்திகள் நாடெங்கும் ஊடுருவி நிற்கின்றன.

இத் தீய சக்திகள், அளவுக்கு மிஞ்சி அதரும வழிகளில் ஈடுபடும் போது, அவற்றைத் தடுத்து நல்லுபதேசம் செய்யத் தக்க அளவிற்கு ஆன்மீக பலம் ஏற்படாமல் போனது நம் நாடும், இவ்வுலகமும் செய்த துரதிருஷ்டம் என்றே கூற வேண்டும்.

உலக மாந்தர்களின் உய்விற்காக, ஆண்டவனால் படைக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் 'பஞ்சபூதங்கள்' எனப்படும் அப்பு (நீர்), தேயு (நெருப்பு), வாயு (காற்று), ஆகாயம் (விண்வெளி), பூமி (நீள் நிலம்). இவையெல்லாம் மனித சமுதாயம் நிலை பெற்று நிற்க உறுதுணையாகக் கருதப்பட்டு வந்தன. இவற்றிற்கான போதிய உந்து சக்தியை அளிக்க வல்லவை நமது ஆன்மீகமும், வேத - உபநிஷதங்களும்.

ஆன்மீக உணர்வு குன்றிவிட்டதென்றால் இதன் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வர வேண்டிய பஞ்ச பூத சக்திகளும் நிலை குலைவது இயற்கையே அல்லவா? அவ்வாறு நிலைகுலைந்ததால் விளைந்த சம்பவங்களை உதாரணமாக குறிப்பிடுவதால் தவறில்லையே?

அப்பு (நீர்) : இதன் உபயோகம் அனைவரும் அறிந்ததே. 'நீரின்றி அமையாது இவ்வுலகு' என்று கூறப்படுகிறது. வான் மழை பொய்த்து விட்டால், நீர் தட்டுப்பாடு ஏற்படுகிறது. தீய சக்திகளின் நாசவேலைகளால் நீர் நிலைகள் விஷம் கலந்தன ஆவதோடு, அறியாமை காரணமாக அவற்றில் செய்யப்படும் அசுத்தங்கள் அநந்தம் (முடிவில்லாதது), எனவே அப்பு (நீர்) எனப்படும் சக்தி பலவீனப்பட்டுப் போகிறது. தளிர் நடை

போட்டு வந்த தமிழகப் பொன்னி (நதி) இன்று தளர் நடை போடுகிறாள்!

தேயு (நெருப்பு) : ஆலைகளில் ஆக்கசக்திக்குப் பயன்படும் தேயு (நெருப்பு) இன்று பள்ளிக்கூடத்துப் பச்சிளம் பாலகர்களின் இரத்தத்தை உறிஞ்சி உயிர்ப்பலி கொள்ளும் அளவுக்கு விகவருபம் காட்டிவிட்டது.

வாயு (காற்று) : தென்றலாக வந்து தேன் மழை பொழிந்து கானகங்களையும், வயல் வெளிகளையும் செழித்தோங்கச் செய்வதற்குப் பதில் காற்றானது சூறாவளியாக மாறி அழித்தல் பணியை அளவுக்கு அதிகமாகவே செய்து 'என் சுய உருவம் இது தான் என்றில்லை; இதற்குமேலும் காட்டுவேன்' என்று கோர நடம் புரிந்து விட்டுச் செல்கிறது!

ஆகாயம் (விண்வெளி) : முன்பெல்லாம் பச்சிளங் குழந்தைகளுக்கு பாலமுது ஊட்டிய தாய் 'வானத்து நிலா'வை வலிந்தழைத்துப் பாடி மகிழ்ந்து அமுதுாட்டுவாள். நட்சத்திரங்களின் கண் சிமிட்டல்களில் களிப்பெய்தும் மழலைக் குழாம் இன்று அவ்விதம் இன்பம் காண முடிவதில்லை. மேகக் குழாங்கள் வானத்திற்குத் திரையிட்டு மறைப்பதோடு சரி; 'மழை பொழியுமென்று மாந்தர் ஏமாந்தார்' என்று தான் கூற வேண்டும். எனினும் ஆகாயத்தை இதற்குப் பொறுப்பாக்க முடியாது!

பூமி (நீள் நிலம்) : முன்பெல்லாம் அவ்வப்போது பூகம்பம், நிலச்சரிவு போன்ற அழிவுகளை ஏற்படுத்திய பூமியானது, இன்றைய தினம் பருவமழை தவறும் காரணத்தால் விளைச்சல் குன்றி 'மலடு'ப் பட்டம் வாங்கிக் கொண்ட வயிற்றெரிச்சல் காரணமாகவோ, என்னவோ,

தற்போது கடலுக்கடியிலும் தன் கோரத் திருவிளையாடலைக் காண்பித்து, கடல் மேல் பரப்பில் 'சுனாமிப் பேரலைகள்' என்ற பெயரில் ஒரு அரக்கனைக் கிழக்குக் கடற்பகுதியில் உலவ விட்டுத் தன் வஞ்சத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டது போலும்!

இவையெல்லாம் யதேச்சையாக நிகழும் சம்பவங்களே ஆயினும் இப்படி மக்களின் நல்வாழ்வுக்கென உருவெடுத்த பஞ்சபூத சக்திகளே எதிர்மறைப் பணிகளில் ஈடுபட்டு, மக்கள் விரோத சக்திகளாகவே அவை மாறிவிடுமோ என்ற அச்சமும் ஏற்பட்டு விட்டது! இவற்றிற்கெல்லாம் மூல காரணம் 'ஆன்மீக உணர்வு' மக்களிடையே இன்று குன்றிவிட்டதே எனலாம். நாளடைவில் இவ்வுணர்வு அறவே நீங்கி அற்றும் போய் விடலாம்.

அவ்விதம் நேராமல் காக்கவே எமது 'மணிமேகலைப் பிரசுரம்' ஆன்மீகம் தழைத்தோங்கச் செய்யும் பணியில் இன்று தீவிரமாக ஈடுபட்டுள்ளது. அந்த நல் நோக்கின் அடையாளமாகவே இதோ மற்றுமொரு 'ஆன்மீக நூல்' இப்போது உங்கள் கரங்களில். 'பக்தி யோகம்' இயற்றி அருளிய ஆசிரியர் திரு.வே.குமாரவேல் அவர்கள், 'பகவத் கீதை' சுலோகங்களை மேற்கோள் காட்டி, ஆன்மீக உணர்வை ஆணித்தரமாக வாசக உள்ளங்களில் ஊட்டிவிட, தமது அரிய நற்கருத்துகளையும் புனைந்து நூல் வடிவாக்கித் தந்துள்ளார். ஊன்றிப் படியுங்கள். பல முறை படித்து இன்புறுவதோடு, தாங்களே சிறந்த ஆன்மீக விரிவுரையாளர்களாகப் பணியாற்றவும் முன் வாருங்கள் என வாழ்த்தி அழைக்கிறேன்.

பதிப்பாளர்

ஏவம் ஸததயுக்தா யே பக்தாஸ்த்வாம் பர்யுபாஸதே
யே சாப்யக்ஷர மவ்யக்தம் தேஷாம் கே யோகவீத்தமா :

அர்ஜுனன் கூறினார்,
“வேறொன்றிலும் நாட்டமில்லாமல்
உங்களிடம் அன்பு கொண்ட எந்த
பக்தர்கள் இவ்வாறு எப்பொழுதும்
உங்களுடைய பஜனையிலும் தியானத்
திலும் ஈடுபட்டு ஸகுண ரூபமான
பரமேசுவரனான உங்களை உயர்ந்த
நிலையில் வழிபடுகிறார்களோ, மேலும்
எவர்கள் அழிவற்ற ஸத், சித், ஆனந்த
மயமான உருவமற்ற பிரமத்தையே
உயர்ந்த நிலையில் வழிபடுகிறார் களோ
இவ்விரு வகையான உபாஸகர்
களிடையே யோகத்தைச் சிறந்த
முறையில் அறிந்தவர்கள் யார்?

1

ஒன்றிலும் நாட்டமின்றி
 உங்களிடமே அன்புக் கொண்டு!
 உங்களுடைய பணனையும் ;
 உங்களுடைய தியானமும் ; அதி
 உயர் நிலையென்று ;
 ஸகுணரூபத்தை சரணடைந்தவர்
 சிறந்தவரா!

அழிவற்ற, உருவமற்ற
 ஸத், சித், ஆனந்தமயமான
 பிரம்மமே உயர்ந்ததென ;
 உயர் நிலையில் வழிபடும்
 உபாஸகர்கள்
 சிறந்தவரர யோகத்தில்?

“கோவில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்” என்ற வார்த்தை, நமக்கு வாழ வழியமைத்துக் கொடுத்த பெரியோர்களால், நமக்காகக் கூறப்பட்டது. மனிதனுக்கு அத்தியாவசிய தேவையாகக் கூறப்படும் உணவு, உடை போன்றவை இல்லாத ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்று நமது மூதாதையர்கள் கூறவில்லை. ஆகவே மனிதனுக்கு அத்தியாவசிய தேவைகளை விடவும் உயர்வான ஏதோ ஒன்று கோவில்களில் மனிதனுக்கு கிடைக்கின்றது என்பதுதானே உண்மையாக இருக்க முடியும். அப்படியானால் அது என்ன? அதுதான் தடுமாற்றமற்ற மன அமைதி!

மனிதன் தனது சக்திக்கு அப்பாற்பட்டு எது நடந்தாலும், இறைவனிடம் முறையிடுகின்றான். 'முழுபிர பஞ்சத்திலும் நிறைந்துள்ள இறைவன், தனக்கு உதவி செய்வான்' என்று மனிதன் நம்புகின்றான். நாம் உறவு வைத்துள்ளவர்களில் இறைவன்தான் அதிக சக்தி உள்ளவனாகவும், நமக்காக எதையுமே செய்யக் கூடிய வனாகவும் இருக்கின்றான். பாசம், நேசம், அன்பு, காதல், பக்தி இப்படியெல்லாம் நாம் கூறிக் கொள்வது எதைப் பற்றி? அவைகளின் சக்தி எப்படிப்பட்டது?

'பாசம்' என்று கூறும்போது தாய்ப் பாசம், பிள்ளைப் பாசம், சகோதரப்பாசம், குடும்பப்பாசம் என்றெல்லாம் கூறுகின்றோம். சினேகிதனுடைய உறவை 'நேசம்' என்று கூறுகின்றோம். பொதுவாக எல்லோருடனும் வைத்திருக்கும் உறவை 'அன்பு' என்று கூறுகின்றோம், காதலன் - காதலி உறவையும், கணவன் - மனைவி உறவையும் 'காதல்' என்கின்றோம் இறைவனிடம் உள்ள உறவை 'பக்தி' என்கின்றோம்.

பிள்ளைகள் வளர்ச்சியடைந்து அவர்களின் சிந்தனைகளும் செயல்களும் எதிர்பார்ப்புக்கு மாறாகச் செயற்படும்போது பெற்றோரரால் ஏற்றுக் கொள்ள முடிவதில்லை. ஆகவே, அவர்கள் உறவில் விரிசல்கள் ஏற்படுகின்றன. குறிப்பிட்ட கால கட்டங்களில் உறவுகள் முறிவடைகின்றன; அல்லது, பாசத்தின் சக்தி பலவீனப் படுகிறது.

சகோதரர்களின் உறவுகள் சுயநலப் போக்கால். முறிவடைந்து விடுகின்றன. சினேகிதர்கள் வாலிபப் பருவம் அடைந்ததும் திருமணம் செய்து குடும்பம் ஆன பிறகு நட்பின் நெருக்கம் குறைந்து பிரிந்து விடுகின்றனர்; அல்லது தொடர்புகள் வரையறுக்கப்பட்டு விடுகின்றன.

காதல் வாழ்க்கையை நோக்கும்போது காதலிப் பவர்கள் எல்லோருமே திருமணம் செய்துகொள்வது இல்லை. காதல் முறிவுகள் ஏற்பட்டு மற்றொருவரைத் திருமணம் செய்துகொள்கின்றனர். கணவன்மனைவி உறவுகள் கூட சுயநலப் போக்கால் பாதிக்கப் படுகின்றன. இப்புடி எல்லா உறவுகளிலுமே சுயநலம் கலந்து உறவின் வளர்ச்சியை பாதித்து விடுகின்றது.

ஆனால் பக்தி என்ற உறவில் வளர்ச்சி மட்டுமே உண்டு. குழந்தை தாயிடம் பால் குடிக்கும் காலம் தொடரே குழந்தைக்கு பக்தியையும் தாய் ஊட்டுகின்றாள். இந்த பக்தி உணர்வு நமது இறுதி காலம்வரை நம்மிடம் இருக்கின்றது. மனிதன் இறைவன் மேல் உறுதியான நம்பிக்கை வைத்து ஆழமான அன்பு கொள்கின்றான். உறவினர்களிடம் கொண்டுள்ள பாசத்தைவிட, சினேகிதனுடைய நேசத்தை விட, காதலர்களின் உறவை விட, கணவன் - மனைவியின் நெருக்கமான உறவைவிட இறைவனிடம் கொண்டுள்ள உறவு மிகமிக ஆழமானதாக

இருக்கின்றது. ஆகவேதான் யாரிடமும் கூற முடியாத ரகசியங்கள், வேதனைகள், வேண்டுதல்கள் எல்லா வற்றையுமே மனம்திறந்து இறைவனிடம் கூறுகின்றான். முழுக்க முழுக்க இறைவனை நம்பி மனதைத் திறந்து மனதில் உள்ளவற்றை எல்லாம் மடைதிறந்தாற் போல் திறந்து விடுகின்றான். இவனின் மனதில் உள்ள பாரம் குறைந்து பஞ்சுபோல் கனமில்லாததாகி விடுகின்றது. அவன் உள்ளம் முழுவதும் இறைவன் நிறைந்துவிடுகின்றான். இந்த உறவின் சக்திதான் பக்தி!

இறைவனை வணங்கும் போது பக்தர்களின் தகுதிக்கும் அறிவுக்கும் ஏற்ப வழிபாடுகள் வித்தியாசப் படுகின்றன. ஞானிகள் தத்துவங்கள் மூலமும் தியான சக்தியின் மூலமும் இறைவனையடைய முயற்சிகள் செய்கின்றனர். பிராமணர்கள் சாஸ்திரங்களைக் கற்று சாஸ்திர முறைப்படி சேவை செய்து, இறைவனை சாஸ்திர முறைப்படி வணங்கி இறைவனையடைய முயற்சிகள் செய்கின்றனர். சிலர் கோவில்களில் இறைவனைப் பற்றிப் பாடியும், கதாபிரசங்கங்கள் செய்தும் இறைவனைப் பற்றிய சிந்தனைகளை மக்கள் மனதில் வளர்த்து சேவை செய்து இறைவனையடைய முயற்சிகள் செய்கின்றனர். வேறு சிலர் இதிஹாசங்களையும் புராணங்களையும் படித்து அறிவைப் பெற்று சிந்தனை சக்தியை வளர்த்து அதன் திறமைகளைக் கொண்டு இறைவனை அடையும்

மார்க்கத்தை தேடுகின்றனர். பொதுவாகவே பாமர மக்கள் கோவில்களில் இறைவனுக்கு பூ, பால், பழம், இளநீர் போன்றவற்றைக் கொடுத்து பூசை செய்து வழிபடுகின்றனர்.

கிராமப்புரங்களில் வாழும் அறிவு குறைந்த மக்கள் இறைவனை மட்டுமே நம்பி வாழ்வதால், அவர்களுக்கு உயர்வானது எது என்று தோன்றுகின்றதோ அதையே இறைவனுக்குப் படைக்கின்றனர். ஆகவேதான் இவர்கள் இறைவனுக்கு ஆடு, மாடு, கோழி என்று உயிர்களைப் பலிகொடுத்து வழிபடுகின்றனர். இது இவர்களுக்கு கொலையாகவோ, பாவமாகவோ தோன்றுவதில்லை. உலகில் உயர்வாக மதிக்கப்படும் உயிரையே இறைவனுக்காகக் கொடுப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்றனர். உள்ளத்தில் எந்தவித மாசும் இருப்பது இல்லை, வாழ்க்கையில் நடக்கும் நல்லவையெல்லாம் இறைவனால் நடப்பதாகவும், வேதனைகளும், துன்பங்களும் முன்ஜென்ம பயனே என்றும் நம்புகின்றனர். இவர்களிடம் இருக்கும் கடவுள் பக்தி எந்தவித விவாதங்கள், சந்தேகங்கள் முதலிய வற்றிற்கும் உட்படாது, எல்லாவற்றையும் கடந்து மிக ஆழமானதாக இருக்கின்றது. இவர்கள் இறைவனுக்காக எதையும் செய்யத் துணிந்தவர்களாக இருக்கின்றனர். இவர்களின் பக்திவழி இவர்களுக்கு மிகவும் தெளிவாக இருப்பதால் மகிழ்ச்சியாகவே வாழ்கின்றார்கள்.

நான் அறிந்த டாக்டர் ஒருவர் இங்கிலாந்தில் வசிக்கின்றார். இவரது மகனுக்குத் திருமண ஏற்பாடுகள் நடந்தன, திருமணத்தை இலங்கையில் உள்ள ஒரு கிராமத்தில் இருக்கும் கோவிலில் நடத்தினார். எவ்வளவோ வசதிகள் கொண்ட இவர், உலகிலேயே அதி உயர்ந்த ஆடம்பரமான வாழ்க்கை வாழுகின்ற நாட்டில் வாழும் இவர், பல நாடுகளைக் கடந்து வந்து அதுவும் எத்தனையோ பெரிய கோவில்களும் திருமண மண்டபங்களும் தலைநகரில் இருக்கும் போது, ஒரு ஒதுக்குப்புறமான கிராமத்தில் உள்ள சிறிய கோவிலில் மகனின் திருமணத்தை ஏன் நடத்துகின்றார்?" என்று கேட்டபோது, அவர் கூறினார், மகன் பிறந்த நேரம் அந்த கிராமத்தில் வாழ்ந்ததாகவும், அப்போதே மகன் திருமணத்தை அந்தக் கோவிலிலேயே நடத்துவதாகவும் முடிவு செய்தாராம். இவர் மகன் பிறந்த பிறகு பல வெளிநாடுகளில் தொழில் செய்து வாழ்க்கையில் பல மாற்றங்களைக் கண்டு நிரந்தரமாகவே இங்கிலாந்தில் குடியேறியவர். ஆகவே, மகனின் திருமணம் முடிந்ததும் அவர்களை மீண்டும் இங்கிலாந்திற்கே அழைத்துச் சென்று விட்டார். இதுதான் இறைவன் மேல் உள்ள அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையும் ஆழமான பக்தியுமாகும். இறைவனுக்கும் நமக்கும் உள்ள உறவும் இதுவே.

நான் இலங்கையில் உள்ள விஷ்ணு கோவிலுக்குச் சென்றிருந்த நேரம், அங்கே ஜெர்மன், இத்தாலி, போன்ற வெளிநாட்டில் வசிக்கும் சில இலங்கையர்களுக்கு

அவர்களின் உறவினர்கள் அவர்களின் பெயர்களில் அர்ச்சனைசெய்து அவர்களுக்கு அனுப்புவதற்காக பிரசாதம் தயார் செய்வதைப் பார்த்தேன். மத்திய கிழக்கில் வேலை செய்யும் போது எனது நண்பர்களுக்கு வரும் கடிதங்களில் இந்தியாவில் இருந்தும், இலங்கையில் இருந்தும் உறவினர்களால் கோவில் பிரசாதம் அனுப்புவதை பார்த்திருக்கின்றேன். இவை எல்லாம் இறைவன் மேல் வைத்திருக்கும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கைகள், அவன் மேல் வைத்திருக்கும் பக்தி, மக்கள் மனதில் வேர்கள் போல் பதிந்து போயிருக்கும் பக்தி!

சில கோவில்களுக்கு விரதம் இருந்து நாட் கணக்கில் வீட்டில் பூசைகள் செய்து கோவிலுக்குச் செல்லும் பக்தர்களை பெயர் கூறி அழைப்பதில்லை; இறைவன் பெயரால் 'சாமி' என்று அழைக்கப் படுகின்றனர். கோவில் விசேசங்கள் முடிந்து வீடு வந்து சேரும்வரையும் சாமியென்றே அழைக்கப் படுகின்றனர். இந்த மனிதர்கள் இறைவனாகவே பார்க்கப்படுகின்றனர். அந்த ஆன்மா இறைவனாகவே பார்க்கப்படுகின்றது. இந்த நெருக்கமான உறவு மிகவும் உயர்வாக இவர்கள் மத்தியில் மதிக்கப் படுகின்றது. இங்கே ஆன்மாவானது இறைவனாகவே பார்க்கப்படுவதால், இது தூய்மையான உயர்ந்த பக்தியாகும்.

கிணறு, குளம், ஆறு, கங்கை, கடல் என்று நீர் நிலைகளைப் பார்ப்பது போல், பாசம், நேசம், அன்பு,

காதல், பக்தி என்று உறவைப் பார்க்கின்றோம். எல்லா இடத்திலும் நீர் இருந்தாலும், கடல்தான் அதிக நீரைக் கொண்டதாக உள்ளது. அதே நேரம் எல்லா கங்கை நீரையும் தன்னகத்தே அடக்கிக் கொள்கின்றது. அதே போல் தான் பக்தியும். - பாசம், நேசம், அன்பு, காதல் போன்ற உறவுகளை தன்னகத்தே அடக்கிக் கொள்கின்றது.

பெற்றோரை வணங்குவது போல் இறைவனை வணங்குகின்றோம், நண்பனிடம் வெளிப்படையாக பேசுவது போல் இறைவனிடம் மனக்குறை எல்லா வற்றையும் கூறுகின்றோம். அன்புள்ளவர்களிடம் உரிமையோடு எதையாவது கேட்பது போல், இறைவனிடமும் கேட்கின்றோம். காதலியை காதலிப்பதைவிடவும் அதிகமாகவே இறைவனை காதலிக்கின்றோம். இறைவனுக்கும் நமக்கும் இடையே எந்தவிதமான ரகசியங்களும் இருப்பதில்லை. ஆகவே நம்மைப் பற்றிய எல்லாவற்றையும் பக்தி உள்வாங்கிக் கொள்கின்றது. இந்த உறவு கடலை விடவும், பிரபஞ்சத்தை விடவும் விரிவானதும் ஆழமானதுமாகும். இப்படிப்பட்ட பக்தியால் ஏற்படும் உறவில் உண்டாவது தான் அமைதி. இந்நிலையை அடைந்துவிட்டால் பரிபூரணமான இறைவனையே அடைந்துவிட முடியும். “அன்பே தெய்வம்” என்று கூறுகின்றோமே... அதுதான் இது. அன்பின் முதிர்ச்சிதான்

ஆழ்ந்த பக்தி. அதுதான் கடவுள். இந்த பக்தியின் வழியில் இறைவனை அடைவது உயர்ந்ததா?

அல்லது,

புத்தபெருமானைப் போல் தனது சிந்தனை சக்தியை ஒருமுகப்படுத்தி மனிதனின் அறிவுக்கும் சிந்தனைக்கும் அப்பாற்சென்று இறை உண்மையை உணர்ந்து சுவாமி விவேகானந்தரைப் போல் தத்துவ ஆராய்ச்சிகள் செய்து, தெளிவடைந்து, இறைவனைப் பற்றிய உண்மையை உணர்வது, அதாவது பலவிதமான சாஸ்திரங்களையும் கற்று ஆராய்ச்சி செய்து, இயற்கையின் ரகசியத்தை அறிந்து; சத், சித், ஆனந்த மயமானதே (அன்பு, அறிவு, ஆனந்தம்) இறைவனின் குணங்கள் என்பதில் தெளிவடைந்து, இறைவனை அடைவது உயர்ந்ததா? - அதாவது; முதலில் கூறிய ஸகுண ரூபத்தை சரணடைந்து, பக்தி மார்க்கத்தை பின்பற்றும் யோகம் சிறந்ததா? அல்லது சச்சித் ஆனந்தமயமான பிரமமே உயர்ந்ததென்று கூறும் யோகம் சிறந்ததா?

மவ்யாவேச்ய மநோ யே மாம் ந்த்யயுக்தா உபாஸதே
ச்ரத்தயா பரயோபேதாஸ்தே மே யுக்ததமா மதா :

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்
 “என்னிடத்தில் மனதை ஒருமுகப்
 படுத்தி எப்பொழுதும் என்னை
 வழிபடுதலிலும், தியானம் செய்வதிலும்
 ஈடுபட்டு உள்ள எந்த பக்த ஜனங்கள்
 சிறந்த சிரத்தையுடன் கூடியவர்
 களாக ஸகுண ரூபத்தோடு கூடிய
 பரமேச்வரனான என்னை வழிபடு
 கிறார்களோ அவர்கள், யோகிகளிலேயே
 மேலானவர்கள் என்று என்னால்
 மதிக்கப்படுவர்.

என்னிடத்தில் : மனதை
 ஒரு முகப்படுத்தி :
 என்னையே : எவர்
 தியானம் செய்து :

2

எனது ஸகுண ரூபத்தையே

நினைத்து :

என்னையே சிரத்தையுடன் :

என்றும் வழிபடுகிறார்களோ!

இவர்களே மேலானோர்

யோகிகளிலேயே!

என்றே என்றும்

என்னால் மதிக்கப்படுவர்!

உயர்ந்து வளர்ந்து கனிகளைக் கொண்ட மரங்களும், பூத்துக்குலுங்கும் செடிகளும், அடர்த்தியான காடும், துள்ளிக் குதித்து வரும் சிறு, சிறு நீர்வீழ்ச்சிகளும், ஓடி விளையாடும் பிராணிகளுமாக சகலத்தையும் தன்னகத்தே கொண்டு உயர்ந்து நிற்கும் அழகிய மலை தான் இந்த அழகர் மலை! சாதாரண மனிதனால் போட்டி போட முடியாத இறைவனின் படைப்பு என்பதை உறுதி செய்து கொண்டு நிமிர்ந்து நிற்கும் மலை!

இந்த மலையின் அடிவாரத்தில் சிறிய கோபுரத் துடன் அழகிய விஷ்ணு கோவிலும், அதைச் சுற்றி நகரமும் அமைந்திருந்தது. இந்தக் கோவிலின் தர்மகர்த்தா மிகவும் இறைபக்தி உள்ளவர். இவர் காலையில் எழுந்த நேரம் முதல் உறங்கும்வரை செய்யும் எல்லா செயல்களையுமே இறைவனை மனதில் தியானித்தே தொடங்குவதை வழக்கமாகக் கொண்ட வராக இருந்தார். இவரின் வளர்ச்சி

முழுவதுமே இறைவனின் சத்தியே என்று நம்பினார். அந்த நகர மக்களுக்கும், நகரத்தை சுற்றியிருந்த கிராம மக்களுக்கும் இந்த கோவில் மன அமைதியையும், மனபாரத்தை இறக்கிவைக்கும் புண்ணிய தலமாகவும், பக்தியை ஒவ்வொருவரின் மனதிலும் பிரகாசிக்கச் செய்யும் தெய்வ சக்தியாகவும் விளங்கியது. ஆகவே இப்பகுதி மக்கள் அமைதியாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் வாழ்ந்தனர்.

திடீரென ஒரு நாள் வெளியில் இருந்து வந்த தீய சக்திகளின் செயல்களால் ஊரில் பெரிய கலவரம் வெடித்தது. சிலரின் அரக்கத்தனமான செயல்களால் பல வீடுகளும் வியாபார நிலையங்களும் தீயிட்டுக் கொளுத்தப் பட்டன. இதோடு நின்று விடாமல் தர்மகர்த்தாவின் வீடும், கோவில் தேரும், கோவிலின் ஒரு பகுதியும் தீயிடப்பட்டன. பெண்களும், குழந்தைகளும், முதியோர்களுமாக ஓடி ஒளிய இடமில்லாமல் சிதறி ஓடினார்கள். முடிவில் எல்லோரும் பாடசாலைகளில் தஞ்சம் புகுந்தனர். இவர்களில் தர்மகர்த்தாவின் குடும்பமும் அடக்கம். அழகுரல்களும் வேதனையின் விம்மல்களும் எல்லோரிடத்திலும் வெளிப்பட்டன. யாருக்கு யார் ஆறுதல் கூறுவது? எல்லோரும் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில்! ஒருவருக்கொருவர் மாறி, மாறி ஆறுதல் கூறிக் கொள்ள முற்பட்டார்கள். ஆனால் அந்த ஆறுதல் வார்த்தைகள் சக்தியற்றதாகத்தான் இருந்தன.

முழுநாளும் இறைவனையே தியானித்தும், மக்களுக்கு சேவை செய்தும் வாழும் தர்மகர்த்தாவுக்கே இப்படி ஒரு நிலைமையை இறைவன் கொடுத்து விட்டானே என்று மக்கள் வேதனைப் பட்டனர். அவர்களின் வார்த்தைகளில் இறைவன் மேல் இருந்த நம்பிக்கை குறைவாக இருப்பது வெளிப்பட்டது. பொதுவாக எல்லோருமே இறைவனையே குறை கூறினர். ஆனால் தர்மகர்த்தாவின் மனதில் இறைவன் மேல் இருந்த நம்பிக்கை உறுதியாகவே இருந்தது.

“நடந்தவையெல்லாம் நன்றாகவே நடந்தன,
நடப்பவையும் நன்றாகவே நடக்கின்றன,
நடக்கப் போவதும் நன்றாகவே நடக்கும்”

-என்ற பகவானின் கூற்று அவர் மனதில் உறுதியாக இருந்தது. இறைவனின் இயக்கத்தில் தவறுகள் நடந்து விட இடமே இல்லை என்பதில் தர்மகர்த்தா தெளிவாகவே இருந்தார்.

எல்லாம் நன்மைக்கே நடந்திருக்க வேண்டும். இறைவன் எப்பொழுதும் அணு அளவுகூட தவறுவது இல்லை. ஆகவே இறைவன் மேல் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையை கைவிடாதீர்கள் என்று மக்களுக்கு மன தைரியத்தையும் ஆறுதலையும் கூறினார். பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் சில நாட்களிலேயே அண்டை நாட்டில் தற்காலிகமாக குடியேறத் தொடங்கினர். அவர்களுடன் தர்மகர்த்தாவும் சென்றார். அங்கு தனது நண்பர்களின்

உதவியுடன் வியாபாரத்தைத் தொடங்கினார். சூழ்நிலை புதியது என்றாலும் வியாபாரம் நன்றாகவே நடந்தது. தனது குடும்பத்திற்கு வேண்டிய எல்லாவித அடிப்படை வசதிகளையுமே செய்துகொண்டார்.

ஒரு வருட காலத்திற்குப் பிறகு தாய்நாட்டிற்கு வந்தபோது கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு இழப்பீட்டுத் தொகையை அரசாங்கம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. உடனே தர்மகர்த்தாவும் முயற்சி செய்து தான் இழந்த சொத்துக்களின் மதிப்பீட்டுத் தொகையும், கோவிலின் சேதத்துக்கான மதிப்பீட்டுத் தொகையும் பெற்று முதல் கட்டமாக கோவிலின் புனரமைப்பு வேலைகளை செய்து முடித்தார். அதன் பிறகு தனது வீட்டையும் புதிதாகவே கட்டி முடித்து, வியாபாரத்தையும் தொடங்கினார். அண்டைய நாட்டில் இருந்து தேர்செய்வதற்கு தேர்ச்சி பெற்றவர்களை அழைத்து வந்து, கோவில் தேரை உள்நாட்டில் வேறு எங்குமே இல்லாதது போல் சிறப்பாக செய்வித்தார். ஊரே வியக்கும் வண்ணம் தேர் திருவிழாவையும் நடத்தினார். மீண்டும் ஊர் மக்களிடம் மகிழ்ச்சியும், பக்தியும், ஒற்றுமையும் வெளிப்பட்டன.

தர்மகர்த்தாவின் வியாபாரம் தாய்நாட்டிலும் அண்டைய நாட்டிலுமாக வளர்ச்சியடைந்தது. இவர் இப்போது பெரிய தொழில் அதிபராக வளர்ச்சியடைந்து விட்டார். “இவ்வளவு வேலைகளையும் நானாகவா செய்தேன்? இல்லை! இறைவன் தான் செய்தான். அவன்

என்னுள்ளே இருந்துகொண்டு என்னைச் செய்ய வைத்துள்ளான். அவனின் அளவிட முடியாத பெரிய சக்தி இல்லையென்றால் கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்டு வீழ்ந்து விட்ட என்னை இந்த மலைபோல் உயர்த்தி நிமிர்ந்து நிற்க வைத்து விட்டது வேறு யார்? இறைவனும், அவன்மேல் நான் வைத்திருக்கும் பக்தியுமே!” என்று, தான் வணங்கும் இறைவனைப் பற்றி பெருமையாகப் பேசினார்.

“கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்” என்று கூறுவார்கள். நம்பிக்கை! இது பக்தியில் முக்கியமானது. எல்லாம் அவன் செயல் என்று நம்ப வேண்டும். நமது சக்திக்கு அப்பாற்பட்டு நடக்கும் செயல்கள் மட்டுமே இறைவனால் இயக்கப்படுகின்றன என்றில்லை; பிரபஞ்சத்தில் நடந்து கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு அசைவுகளுமே இறைவனாலேயே இயக்கப் படுகின்றன என்ற உண்மையை மனதில் கொண்டு வாழ வேண்டும்.

எனது நண்பர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஊரில் உள்ள எல்லாக் கோவில்களுக்கும் செல்வார். பக்கத்து ஊர்களில் கோவில் திருவிழாக்கள் என்றால் அதைவிட மகிழ்ச்சி வேறொன்றும் அவருக்கில்லை! குடும்ப சகிதமாய் சென்று விமரிசையாகக் கொண்டாடுவார். விநாயகர், அம்மன், சிவன், முருகன், விஷ்ணு என்று ஒரு கடவுளையும் விட்டு வைக்க மாட்டார். வெள்ளி, செவ்வாய் கிழமைகளில் குடும்பமே காலையில் கோவிலுக்கு சென்று நெற்றி நிறைய

விபூதியும், பொட்டும், கையில் கோவில் பிரசாதமுமாய் வந்து கொண்டிருப்பார்கள். பிள்ளைகள் துள்ளலும், விளையாட்டும், சிரிப்புமாய் பெற்றோருடன் வரும் போது பார்ப்பதற்கு மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். இவரிடம் ஒருவர் கேட்டார், “உங்களுக்கென்று ஒரு கடவுள் கிடையாதா? எல்லாக் கடவுள்களையும் ஓடி, ஓடி வணங்குகின்றீர்களே?” என்று.

“பெற்றோரிடம் கிடைக்கும் அன்பு புனிதமானது என்பதால், மனைவி, குழந்தைகள், உற்றார், உறவினரிடம் கிடைக்கும் அன்பை உதறிவிடுகின்றோமா? அன்பு என்பது எவர் இடத்தில் உறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டாலும் புனிதமாகத்தானே இருக்கும். அதே போல் இறைவன் எங்கெல்லாம் இருக்கின்றான் என்று நம்புகின்றோமோ அங்கெல்லாம் பக்தி பிரகாசிக்கும். அவனுடைய சக்தியும் இருக்கும். எந்த ஊரின் உள்ளே கோவிலுக்குச் சென்றாலும் அங்கே ஏதோ ஒரு அதிசயம் நடந்ததை கதையாக கூறுகின்றனர். ஆகவே இறைவன் பக்தர்களுக்கு எல்லா கோவில்களிலுமே பல ரூபங்களில் அருள் புரிகின்றார் என்பதுதான் உண்மை” என்று பதில் கூறினார்.

ஒருவர் கோவில் வாசலில் நின்று திட்டிக் கொண்டிருந்தார். “நான் உனக்கு என்ன குறை வைத்தேன்? என்னால் செய்ய முடிந்த எல்லாமே நான் செய்திருக்கின்றேனே, நான் மட்டுமா செய்தேன், எனது குடும்பம், எனது பரம்பரையே உனக்கு எந்தக் குறையும்

வைக்கவில்லையே, அப்படியிருக்கும் போது நீ ஏன் இப்படி எனக்குச் செய்தாய்! உனக்கு கண்ணில்லையா? எனது வேதனைகளைப் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய இளகிய மனம்தான் உனக்கு இல்லையா? உன் மனம் கல்லாகி விட்டதா? இந்தக் கல்லையா இவ்வளவு காலம் வணங்கினேன்!” என்றெல்லாம் கண்கலங்க வேதனையும் கோபமுமாக கைகளை நீட்டி, நீட்டி சண்டை போடுவது போல் பேசினார். “இன்னும் ஏழு நாட்களில் எனக்கு நீ பதில் சொல்லியாக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் உன்னை சும்மா விடப் போவதில்லை, இந்த சந்நிதானத்திலேயே உன் கண் முன்னாலேயே என் உயிரை விடுவேன், என்னோடு விளையாட வேண்டாம்” என்று சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் பேச்சில் வெறுப்பைக் காண முடியவில்லை. ஒருவகை ஆழமான பாசம் தெரிந்தது. தாயிடம் குழந்தையும், காதலியிடம் காதலனும் உரிமைப் போராட்டம் நடத்துவது போல் பாச உணர்வுகள் விம்மி வெடித்தன! அவர் மிகமிக நெருக்கமான உறவை இறைவனிடம் வைத்திருப்பது வெளிப்படையாகவே புரிந்தது. இப்படிப்பட்ட பக்தியும் நம்பிக்கையும் மிகவும் உயர்வானது. தாயிடம் திட்டுவாங்கும் குழந்தைகள் மீண்டும் மீண்டும் தாயிடமே சென்று உரிமைப் போராட்டம் நடத்துவது போல் வாழ்க்கையில் பாதிக்கப்படும் பக்தர்கள் மீண்டும் மீண்டும் இறைவனிடமே சென்று முறையிடுகின்றனர், தெய்வ சந்நிதியில் அழுது

புலம்புகின்றனர். “எனக்கு ஏதாவது செய்து எனது வேதனையை மாற்றிவிடு” என்று கெஞ்சுகின்றனர். இறைவன் கருணையும், இரக்கமும், எதையும் செய்யக்கூடிய ஆற்றலும் உள்ளவர் என்பதை உறுதியாக நம்புகின்றனர், பசு கன்றுக்குப் பால் கொடுப்பதைப் போல் இறைவன் நமக்கு வேண்டியதை எல்லாம் கொடுப்பார் என்று உறுதியாக நம்புகின்றனர். தனது சக்திக்கு உட்பட்ட எல்லாவற்றையுமே இறைவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்கின்றனர். உடல் ரீதியாகவும் உளரீதியாகவும் தம்மை இறைவனுக்கே அடிமைப் படுத்திக் கொள்கின்றனர். மரத்தின் வேர்கள் மண்ணுக்கடியில் வேர்விட்டு படர்வதைப் போல் பக்தி மனதில் வேர்விட்டு உள்ளம் முழுவதையுமே, இவர்கள் விஷயத்தில், ஆக்கிரமிக்கின்றது. இப்படிப்பட்டவர்களின் பக்தி மிகவும் உயர்வானது. இவர்களின் பக்தியை, இந்தப் புனிதமான உறவை இறைவன் விரும்புகின்றான். இவர்கள் பக்தியில் உயர்ந்தவர்கள் என்றும், இவர்களே மேலானவர்கள் என்றும் இறைவன் கூறுகின்றார்.

யே த்வக்ஷரமநீர்தே ச்யமவ்யக்தம் பர்யுபாஸதே
 ஸர்வத்ரக மசந்த்யம் ச கூடஸ்தமசலம் த்ருவம் - 3
 ஸந்த்யம்யேந்த்ரீயக்ரரமம் ஸர்வத்ர ஸமபுத்தய:
 தே ப்ராப்நுவந்தி மாமேவ ஸர்வபூதஹிதே ரதா! - 4

ஆனால் எவர்கள்
 புலன் களின் தொகுதியை நன்கு
 அடக்கி மனம், புத்திகளுக்கு அப்பாற்
 பட்டதும் எங்கும் நிறைந்ததும்,
 சொற்களால் விளக்க முடியாததுமான
 ஸ்வரூபமுடையது, என்றும், என்றும்
 ஒரேவிதமாக இருப்பது, நித்யமானது,
 அசையாதது, இயக்கமற்றது, உருவமற்றது,
 அழிவற்றது, ஸத், சித், ஆனந்த மயமானதே
 ப்ரம்மம் என்று எல்லாம், எப்பொழுதும்
 ஒன்றிய பாவனையோடு தியானம் செய்து
 உபாஸிக்கிறார்களோ, எல்லா உயிரினங்
 களின் நன்மையிலேயே ஈடுபாடு
 கொண்டவர்களான, எல்லாவற்றிலும்
 சமபாவனையுள்ள யோகிகளான
 அவர்களும் என்னையே
 தான் அடைகிறார்கள்.

3 & 4

அசையாததே

பிரம்மமென்பது!

அழிவற்றதே

பிரம்மமென்பது!

இயக்கமற்றதே

பிரம்மமென்பது!

உருவமற்றதே

பிரம்மமென்பது!

எங்கும் நிறைந்ததே

பிரம்மமென்பது!

என்றும் ஒரே விதமே

பிரம்மமென்பது!

சொற்களால் விளக்க முடியாததே

பிரம்மமென்பது!

ஸ்வரூப முடையதே

பிரம்மமென்பது!

ஸத், சித் ஆனந்தமானதே

பிரம்மமென்பது!

புத்திக்கு அப்பாற்பட்டதே

பிரம்மமென்பது!

மனதுக்கும் அப்பாற்பட்டதே

பிரம்மமென்பது!

நித்திய மானதே

பிரம்மமென்பது!

என்றெல்லாம் எப்பொழுதும்

ஒன்றிய பாவனையோடு

புண்களின் தொகுதி

அடக்கி;

தியானம் செய்து;

உபாஸிக்கின்றவர்கள் ;

எல்லா உயிர்களிலும்

எப்பொழுதும் நன்மை செய்து;

ஸம பாவனையுடனே

ஸாதனை புரிவோர்;

என்னையே அடையும்

யோகியாவர்!

மனிதனின் அறிவின் வளர்ச்சியும், அவன் ஆராய்ச்சிகளும் நமக்கு பல அதிசயங்களைத் தந்து கொண்டே இருக்கின்றன. அவனின் கண்டுபிடிப்புகள் மனித வாழ்க்கைக்கும், உலக முன்னேற்றத்திற்கும், மிகவும் உதவியாக இருக்கின்றன. விஞ்ஞான அறிவு செவ்வாய் கிரகத்தையும் தாண்டி வளர்ந்துள்ளது. கடலுக்கடியிலும் மண்ணுக்கடியிலும், ஆகாயத்திலுமாக மனித அறிவின் சக்தி ஊடுருவிக் கொண்டிருக்கின்றது. சமுதாய மாற்றத்திற்காக அரசியலிலும், சமூகத்திலும் தனது அறிவைப் பயன்படுத்தி பல மாற்றங்களை செய்தும், செய்துகொண்டும் இருக்கின்றோம். இந்த அறிவும், மனித சக்தியும் இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு தேவையானவற்றை பூர்த்தி செய்து கொள்ள உதவலாம். ஆனால் இறைவனைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளக் கூடிய சக்தி இப்படிப்பட்ட மனித அறிவுக்குக் கிடையாது. சில அறிவாளிகள் இறைவனைப் பற்றி பல வாத - விவாதங்கள் மூலம் அறிந்துகொள்ள முயற்சி செய்கின்றனர். ஆனால் இது முடியாத ஒன்று.

மனமானது அறிவின் உதவியைக் கொண்டு நொடிக்கு நூறு கோடி மைல்களுக்கு மேல் வேகத்தில் சென்றாலும், பிரபஞ்சம் முழுதும் சந்து பொந்தெல்லாம் அலைந்து திரிந்தாலும் இறைவனைக் காணமுடியாது! இதற்குக் காரணம் மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்டவரே இறைவன். மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்டவர் என்றால், நம்மை விட்டு எங்கோ தூரத்தில் இருப்பவர் என்பதல்ல!

பிரபஞ்சம் முழுதும் அதற்கு அப்பாலும், எல்லாவற்றிலும் அணுவினும் அணுவாக ஊடுருவி நிறைந்து இருப்பவர்.

ஆகாயத்தில் விமானம் மூலம் பயணம் செய்தால், விமானத்தின் பறக்கும் சக்தி எவ்வளவோ, அவ்வளவு தூரம்தான் பயணம் செய்யலாம். எவ்வளவோ சக்தி வாய்ந்த ராக்கெட்டைக் கண்டுப்பிடித்தாலும் ஆகாயத்தினூடே பறந்து கொண்டே இருக்கலாம். பல கிரகங்களையும் புதிது, புதிதாகக் காணலாம் ஆனால் ஆகாயத்தின் முடிவைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. இதற்குக் காரணம் ஆகாயத்திற்கு எல்லையே கிடையாது. இதேபோல்தான் இறைவனும், அடியும் முடியும் இல்லாமல் பரந்து விரிந்து இருப்பவர்.

“நீ அவனைப் பார்த்ததில்லை. அவன், அவளின் தாய் இளமைப் பருவத்தில் இருந்ததைப் போலவே அழகாக இருப்பாள்” என்று கூறுவதைக் கேட்டிருப்போம். அல்லது, “தகப்பனைப் போலவே பழக்கவழக்கங்கள் உடையவனாக மகன் இருக்கிறான்” என்கின்றோம். அல்லது, “இதே போன்ற அமைப்புக்களைக் கொண்டது தான் எனது நண்பனின் வீடும்” என்று கூறுகின்றோம். ஆனால் இறைவனைப்பற்றி இப்படி அடையாளம் காட்ட முடியாது. இறைவனைப் போல் மற்றொன்று கிடையாது. மனித அறிவைக் கொண்டு, கோடு போட்டுக் காட்டிவிட முடியாது. மனித வார்த்தைகளால் உள்ளடக்கப் படக்கூடியவரல்ல இறைவன்.

காலை நேரத்தில் வானத்தைப் பார்த்தால் அழகான வர்ணஜாலங்களாக காட்சி தரும். பகல் நேரத்தில் மேகங்கள் கதிரவனின் ஒளியால் மின்னிக் கொண்டிருக்கும். மீண்டும் மாலையில் பார்த்தால் பொன்நிறத்திலும், குங்கும நிறத்திலுமாக கதிரவனின் ஒளியைப் பெற்று அழகாக இருக்கும். மழைக் காலங்களில் கார்மேகங்களைக் கொண்டு மாறுபட்டுக் காட்சி தரும். ஆனால் வானத்தின் உண்மையான வர்ணம் எப்பொழுதுமே நீலம்தான். இதில் எந்தவித மாற்றமும் எப்போதுமே ஏற்படுவதில்லை. இதேபோல் தான் இறைவன் எந்தவித மாற்றமும் அற்றவர்.

நாம் உலகில் எந்தப் பாகத்திற்குச் சென்றாலும் அங்கே உள்ள கடல் நீரை சுவைத்துப் பார்த்தால் கைப்பாகத்தான் இருக்கும். அதில் வேறு எந்த விதமான சுவையையும் நம்மால் அனுபவிக்க முடியாது. கடல் நீரின் தன்மை எப்பொழுதும், எவ்விடத்தும் இப்படிப் பட்டதே. இதே போல்தான் இறைவனிடமும் எப்படிப் பட்ட மாற்றத்தையும் நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது. இறைவன் எப்போதும் ஒரே தன்மையுடையவர்.

சூரியன் உதித்தால் விடிந்து விட்டது என்பதும் மறைந்தால் இரவாகிவிட்டது என்பதும், சூரியன் உலகிற்கே ஒளி கொடுக்கின்றான் என்பதும் அசைக்க முடியாத உண்மை. இதை குழந்தை முதல் முதியவர்வரை எல்லோருமே நம்புகின்றோம். இதேபோல் பல ஆயிரம்

மடங்கு உண்மையாகவும் உறுதியாகவும் இறைவன் இருக்கின்றார் என்பதில் நமக்கு சந்தேகம் இருக்கச் சிறிதும் நியாயம் இல்லை. கடந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்று எல்லாக் காலங்களிலும் நித்தியமாகவும், நிச்சயமாகவும் இருப்பவர் இறைவன்.

அன்பு என்ற உணர்வு நண்பனுக்காக எதையும் செய்யத் தூண்டும். அன்புள்ளவர்களுக்காக, அவர்களின், நலனுக்காகவும், அவர்களை மகிழ்விப்பதற்காகவும், எந்தவித உதவிகளையும் செய்யத் தயாராக இருக்கின்றோம். இதைவிட மேலானது தாய்ப்பாசம். தாயானவள் தன் குழந்தைமேல் மிகவும் ஆழமான பாசத்தை வைத்திருப்பாள். குழந்தைக்காக சிறு, சிறு தியாகங்களைச் செய்யத் தொடங்கியவள் காலப் போக்கில் தன் முழுவாழ்க்கையையுமே அந்தக் குழந்தையின் வளர்ச்சிக்காக அர்ப்பணித்து விடுகிறாள்.

கோப உணர்வு மிகமிக வேகமாக சிந்தனையை மிருகத்தனமாக மாற்றிவிடுகின்றது. இதனால் பல சேதங்கள், பயங்கர விளைவுகள் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. இந்த உணர்வு சில நேரம் வெறித்தனமாகவும், சில நேரம் சூழ்ச்சியாகவும் செயற்படுகின்றது. ஆகவே மிகவும் ஆபத்தான விளைவுகளை ஏற்படுத்துகின்றது.

துன்பமென்பது மனதை பல திசைகளிலும் அலையவிட்டு, செயற்பட விடாமல் செய்து விடுகின்றது.

வேதனையை அதிகமாக்கி மனோவியாதியையும் உண்டு பண்ணிவிடுகின்றது. சில நேரம் வாழ்க்கையில் விரக்தியை உண்டு பண்ணி தற்கொலையென்ற முடிவுக்கே மனிதனை கொண்டு செல்கிறது.

மகிழ்ச்சி, சாதாரணமாக இருக்கும் போது சிரித்துப் பேசி, சந்தோசமாக இருக்க உதவுகிறது. மற்றவர்களுக்கு ஏதாவது உதவிகள் செய்ய வேண்டும், மற்றவர்களையும், சிரிக்கவைக்க, மகிழ்ச்சியை உண்டு பண்ண வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. இந்த உணர்வு உச்சக் கட்டத்தை அடையும் பொழுது தேன் குடித்த வண்டுகள் மயங்குவது போல்தான் என்ன செய்கின்றோம் என்று அறியாத அளவுக்கு வெறியை ஏற்படுத்தி விடுகிறது.

உயர்வு என்பது தன்னை பெருமை கொள்ளச் செய்கிறது. நான் அறிவிலோ, செல்வத்திலோ, பதவியிலோ, வாழ்க்கை முறைகளிலோ மற்றவர்களை விட உயர்ந்தவன் என்ற மமதையை உண்டு பண்ணுகிறது. இந்நிலை மற்றவர்களை அடிமைப்படுத்தி அதிகாரப் போக்கை பின்பற்ற தூண்டுகிறது. பிறகு, தான்தோன்றித்தனமாகவும் செயற்படவைக்கிறது,

உலகில் வாழ்கின்ற மனிதர்கள் வாழ்க்கை முறையில் பலவிதத்தில் தாழ்த்தப்படுகின்றனர். ஜாதி, நிறம், இனம், மதம், பொருளாதாரம் என்று பல

விரிவுகளிலும் மக்களில் ஒரு பிரிவினர் தாழ்த்தப் படுகின்றனர். மக்கள் மக்களையே பிரித்து தாழ்வு மனப்பான்மையை உண்டுபண்ணி காலப்போக்கில் நாங்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்ற மனமாற்றத்தை அவர்களாகவே நிரந்தரமாக மனதில் பதியவைத்து தாழ்ந்தவர்களாகவே வாழ்கின்றனர்.

காதல் என்ற சக்தி மிகவும் உறுதியானது. அன்பாக இருக்கும் போது மிகவும் மென்மையாக இதமாக இருக்கின்றது. பேராசையாக உருவெடுக்கும் போது மன அமைதியின்றி மனம் பேய் பிடித்தாற் போல் அலைகிறது. தன்னால் தன் எதிர்பார்ப்பை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடியாத போது எதிரியை அழித்து விடுகிறது; அல்லது தன்னையே சுமக்கும் மனிதனையே அழித்து விடுகின்றது.

காமம் சிறு, சிறு ஆசைகளாக உருவெடுக்கும் பொழுது தனது எதிர்பார்ப்புகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டு மகிழ்கிறது. பேராசையாக உருவெடுக்கும் பொழுது மன அமைதியின்றி அலைமோதுகிறது. மனம் எப்பொழுதும் கொதித்துக் கொண்டே இருக்கின்றது. மனிதனுக்கு ஏற்படும் அத்தனை வேதனைகளுக்கும் முக்கிய காரணமாக இருப்பது இந்த காமமென்ற ஆசை தான். ஆசை மனிதனின் எதிரி என்று கூறப்படுகின்றது.

அறிவால் காமத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியாவிட்டால் வாழ்க்கையில் வேதனை அதிகமாகும்.

இப்படியான அன்பு, பாசம், கோபம், துன்பம், மகிழ்ச்சி உயர்வு, தாழ்வு, காதல், காமம் போன்ற உணர்வுகள் மனிதனையும் மற்ற உயிர் இனங்களையும், ஆட்டிப்படைக்கின்றன. உணர்வுகளுக்குள் அகப்பட்டு அவதிப்படாத எந்த உயிரினமும் இருக்க முடியாது. ஆனால் இந்த உணர்வுகளுக்குள் சிக்கி அணுவுளவும் பாதிக்கப்படாமல் உறுதியானவராக இருப்பவர்தான் இறைவன்.

இப்படியான விளக்கங்களைத் 'தெளிவாகவும் ஆழமாகவும் உணர்ந்து, பிரபஞ்சத்தில் உள்ள எல்லா உயிர்களுமே இறைவன் தான் என்பதை அறிந்து, எல்லா வற்றிற்குமே நன்மை செய்து பிரபஞ்சத்தில் உள்ள எல்லாமே சமம், உயர்வு தாழ்வு கிடையாது என்று அறிந்து, அதாவது கல், மண், காற்று, மழை, செல்வம், ஏழ்மை, ஆண், பெண், இன்பம், துன்பம் போன்ற எல்லாமே சமம் - உயர்வு, தாழ்வு கிடையாது என்பதை உணர்ந்து நமது புலன்களை அடக்கி தியானம் செய்பவர்களும்,

ஆத்மா நித்யன், சுத்தன், விழிப்புள்ளவன். உருவம் அற்றவன், விகாரமற்றவன், செயலற்றவன், குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன் என்று அறிபவனும், 'இவ்வுலகில்

காணப்படுவன எல்லாமே ஜடங்கள், வெறும் தோற்றங்களே, அவை அநித்தியமானவை, எந்த செயல் நடைபெறுகின்றதோ அது உலக இயக்கங்கள், மனதில் உண்டாகும் சிந்தனைகள் இவைகளின் தொடர்புகளால் ஏற்படுகின்றன. ஆகவே ஆத்மாவுக்கும் செயல்களுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை' என்பதை ஞானத்தால் உணர்ந்து ஆத்மாவில் நிலைத்து தியானம் செய்பவனும் இறைவனை அடைகிறான் என்று பகவான் கூறுகின்றார்.

இவர்கள்தாம் ஸத், சித், ஆனந்தமயமான உருவமற்ற பிரம்மத்தில் மனதை ஈடுபடுத்தி தியானத்தில் இருக்கும் யோகிகளாவர்.

க்லேசோத் கதரஸ்தேஷா மவ்யக்தாஸக்த சேதஸாம்
அவ்யக்தா ஸ் கதர்து:கம் தே ஷ்வத் ப்ரவாப்யதே

ஸத், சித் ஆனந்த
 மயமான உருவமற்ற பிரம்மத்தில்
 மனதை ஈடுபடுத்தும் அந்த மனிதர்
 களுக்கு ஸாதனையில் உழைப்பு
 அதிகமாகும். ஏனெனில் உடலில் பற்று
 உள்ளவர்களால் உருவமற்ற பிரம்ம
 விஷயமான மார்க்கம் மிகுந்த சிரமத்துடன்
 அடையப் படுகிறது.

உருவமற்ற பிரம்மமாம்,
 சத், சித் ஆனந்தத்தில்!
 உடல் பற்று உள்ளவர்கள்,
 உயர்வடைகின்றனர்!
 உடல் உழைப்பை அதிகமாக்கி,
 சாதனைகள் புரிவதால் தான்!

5

உடல் பற்று, தான், தனது என்ற பற்று இருந்தால் நிர்குண பிரம்மம் பற்றிய தத்துவத்தை புரிந்து கொள்வது மிகவும் கடினமாகும். ஆகவே பற்றைத் துறக்க வேண்டும். இதற்கு அதிகப் பயிற்சிகளை மேற்கொண்டு புலன்களின் தொகுதிகளை அடக்கி ஸத்சித் ஆனந்த மயமானதே பிரம்மம் என்பதை அறிந்து ஒன்றிய பாவனையோடு தியானம் செய்ய வேண்டும். இவற்றிற்கான வழிமுறைகள் மிகவும் நீண்ட ஆராய்ச்சிகளைக் கொண்டதாக உள்ளது. மிகவும் ஆழமானதும், விரிவானதும், தெளிவானதுமான ஆராய்ச்சிகளை இவர்கள் மேற்கொள்ள வேண்டும். இதற்கு இப்பிறவி மட்டும் போதுமானது என்று கூறிவிடமுடியாது. பலபிறவி களிலும் தொடர்ந்து முயற்சிகள் செய்ய வேண்டியும் வரலாம் என்று சுவாமி விவேகானந்தர் கூறுகின்றார்.

இதைப்பற்றி, கீதையில் உள்ள வழிமுறைகளையும் பார்ப்போம்!

பிரகிருதியில் உண்டான ஸத்வ, ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய முக்குணங்களால் தான் மனம், புத்தி, அஹங்காரம் ஐம்பெரும் ஸுக்ஷ்ம பூதங்கள், காது முதலான பத்து புலன்கள், ஒலி முதலான ஐந்து புலன் நுகர் பொருட்கள், ஆக இருபத்து மூன்று தத்துவங்களாக மாறுகின்றன. இவையெல்லாம் பிரகிருதியின் குணங்கள். இவற்றில், அந்தக்கரணமும், புலன்களும் விஷயங்களை கிரகிக்கின்றன.

இது எப்படியென்றால் ஒரு விஷயத்தை முடிவுசெய்தல் புத்தியினுடைய செயல்; ஒரு விஷயத்தை குறித்து சிந்தித்தல் மனதின் செயல்; ஒலியைக் கேட்பது செவியினுடையது; பொருளைத் தொடுவது சருமத்தினுடையது; உருவத்தைப் பார்ப்பது கண்களுடையது; சுவையை சுவைப்பது நாக்கினுடையது, மணத்தை முகர்வது மூக்கினுடையது; சொற்களைப் பேசுவது வாக்கினுடையது; ஒரு பொருளைப் பற்றுவது கையினுடையது, நடை கால்களினுடையது; மல மூத்திரங்களை வெளியேற்றுவது புட்டம் ஆண் - பெண் குறிகள் இவற்றினுடையது ஆகும். குணங்களின் பிரிவு இதுமட்டுமன்றி, மனதில் ஸாத்விக, ராஜஸ தாமஸ எண்ணங்கள் உள்ளன. அவற்றின் தொடர்பினால் மனிதனுடைய செயல்களும் ஸாத்வீகமாகவும், ராஜஸ மாகவும், தாமஸமாகவும் அமைகின்றன. அதாதலால் ஒருவனை ஸாத்விகன் என்றும், இன்னொருவனை ராஜஸன் என்றும், மற்றொருவனை தாமஸன் என்றும் சொல்கிறோம். இப்படியான மனப்போக்குகளும் குணங்களின் பிரிவு என்பதில் அடங்கும்.

உலக இயக்கங்களை ஆராய்ந்து இயற்கை என்றால் என்ன? உலக வாழ்க்கையென்றால் என்ன? உலகில் உள்ள பொருட்களும் அதில் உள்ள மனித இயக்கங்களும், மற்ற உயிர்கள், செயற்பாடுகளும், வாழ்க்கை முறைகளும், உயர்வு தாழ்வுகளும் என்று உலகில்

உள்ள அத்தனையும் அணு அணுவாக விளக்கக் கூடிய உயர்ந்த ஞானத்தைப் பெற்று உலகுக்கு அப்பாலும் சூரிய சந்திர மண்டலங்களைப் பற்றி விளக்கங்களை அறிந்து, இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் அறிந்து, தத்துவ ஆராய்ச்சி செய்து 'படைப்பு, படைக்கப்படும் பொருள், படைப்பவர் என்று எதுவும் இல்லை; காண்பவன் காணப்படும் பொருள் காட்சி என்றில்லை நான், நீ, அவன், என்பதில்லை; செய்பவன் செய்யப்படும் பொருள் தொடர்பு எதுவும் இல்லை. அங்கே யார் யாரைக் காண்பது? என்பதையெல்லாம் தத்துவ ஆராய்ச்சிகள் செய்தும் ஞானத்தால் உணர்ந்தும் பெரு நிலையைக் கடந்து வாக்கு, மனம் போக முடியாத நிலையை அடைகின்றான். இதுவல்ல, இதுவல்ல என்று வேதங்கள் கூறுகின்ற இடத்தை எட்டி விடுகின்றான்.

எந்த கர்மங்களில் “நானே கர்த்தா” என்ற அபிமானமும் பற்றுதலும் ஏற்படுவதால் மனிதனுக்கு பந்தம் உண்டாகிறதோ அந்த எல்லாச் செயல்களின் தொகுப்பும் தான் கர்மங்களின் பிரிவு ஆகும். கர்மப்பிரிவுகளும் பிரகிருதியின் விளைவுகளே. அதனாலேயே இவையெல்லாம் ஜடமானவை, மேலும் மாறும் தன்மையுடையவை, மாயமானவை, இல்லாதவை இருப்பதைப் போல் தோன்றும் கனவு போன்றவை. இந்தக் குணப்பிரிவு கர்மப்பிரிவு இவற்றிற்கு முற்றிலும் அப்பாற்பட்டவன் ஆத்மா. ஆத்மாவுக்கு இவற்றுடன் சிறிதுகூடத் தொடர்பு இல்லை. ஆத்மா குணமற்றவன், உருவமற்றவன்,

விகாரமற்றவன், நித்தியமானவன் விடுபட்டிருப்பவன், அறிவே உருவானவன். இந்த தத்துவத்தை நன்கு அறிவதுதான் குணப்பிரிவு, கர்மப் பிரிவு. இவற்றை அறிந்ததற்கு அடையாளம், இவற்றை ஐயமற உண்மையாக அறிந்து சத், சித் ஆனந்தமயமான பரமாத்மாவிடம் என்றும் நிலைபெற்றிருப்பதே இறைவனை தத்வரீதியாக அறிந்து கொள்வதாகும்.

பரமாத்மாவை சில மனிதர்கள் தூய்மையடைந்த நுண்ணிய புத்தியினால் தியானத்தின் மூலம் இதயத்தில் பார்க்கின்றார்கள். மற்றும் சிலர் ஞானத்தின் மூலமாகவும், வேறு சிலர் கர்மயோகத்தின் மூலமாகவும் அடைகின்றார்கள். இந்த வழிகளில் இறைவனை அடைவது மிகவும் சிரமமான ஒன்று! இதற்கு அதிகமான உழைப்பும் ஆழ்ந்த அறிவும் வேண்டும். இவர்களுடைய புத்தி சுத்தமாகவும் ஸ்திரமாகவும் கூர்மையாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று பகவான் கூறுகின்றார். இவர்கள் சாஸ்திரங்களைக் கற்று ஞானிகள் வழியில் சென்று அவர்களின் அறிவுரைகளைப் பெற்று பிரமத்தின் தத்துவத்தை உணரவேண்டும்.

ஆனால் இவ்வளவு உழைப்பும், ஆராய்ச்சிகளும் பக்தியோகத்தில் அவசியப்படுவதில்லை. அறிவே அவசியம் இல்லை என்கூடக் கூறிவிடலாம். முழு நம்பிக்கை கொண்டு அன்பினால் இறைவனை மனதில் தியானித்து வணங்கினால் போதுமானது.

பக்தியென்பது அன்பில் தொடங்கி, அன்பில் தொடர்ந்து அன்பிலேயே நிறைவு பெறுவதாக சுவாமி விவேகானந்தர் கூறுகின்றார். பக்தர்கள் தங்கள் சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட பிரச்சினைகள் ஏற்படும் போது அவற்றை அறிவினால் ஆராய்ந்து தீர்வுகாண முயல்வதில்லை. உடனே கோவிலுக்குச் சென்று இறைவனிடம் பிரச்சினைகளைக் கூறி, “நீ தான் எனக்கு முடிவு சொல்ல வேண்டும் உன் முடிவை நான் ஏற்றுக் கொள்வேன்” என்று கூறி பாரத்தை இறைவனிடம் இறக்கி வைத்து விட்டு அவன் பார்த்துக் கொள்வான் என்று மனநிம்மதியோடு வந்து விடுகின்றனர். ஆகவே முளையை கசக்கி சிந்திக்கவும், மனவேதனைப்பட வேண்டியதும் இவர்களுக்கில்லை. பக்தன் கோவிலில் உள்ள இறைவனை நம்பிவிடுகிறான். அதற்கு அப்பால் இறைவனைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வது இல்லை. ஆனால் உருவமற்ற இறைவனைத் தேடும் ஞானியின் தேடுதல் பல பிறவிகள் தொடரும் ஆராய்ச்சிகளைக் கொண்டது. இவன் தெளிவு அடையும் வரை விளக்கங்களைத்தேடி ஒடிக் கொண்டே இருக்கின்றான். இது ஒரு கடுமையான உழைப்பு.

யே து ஸர்வாணி கர்மாணி மயி ஸந்யஸ்ய மத்பரா:
அநந்யேநைவ யோகேந மாம் த் யாயந்த உபாஸதே

ஆனால் என்னையே
கதியாய்க் கொண்ட எந்த பக்தர்கள்
எல்லாக் கர்மங்களையும் என்னிடம்
ஸமர்ப்பணம் செய்து ஸகுணமான
பரமாத்மாவான என்னையே அநன்ய மான
பக்தியோகத்துடன் இடைவிடாது தியானம்
செய்து கொண்டு உபாஸிக்கிறார்களோ -

என்னையே கதியாய்க் கொண்டு;
என்னையே தியானம் செய்து;
எல்லாக் கர்மங்களும்
எனக்கே ஸமர்ப்பணம் செய்து;

6

ஸகுணமான, பரமாத்மாவான
என்னையே பக்திகொண்டு;
தியானம் செய்தான்
இடைவிடாது....

நேசன் ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்தவன். இவன் தன் பெற்றோரையும் குடும்பத்தையும் வசதியாக வாழவைக்க வேண்டும் என்று விரும்பினான். 'இதற்கான ஒரே வழி வெளிநாட்டிற்குச் சென்று உழைப்பதே சிறந்ததாகும்' என்று முடிவு செய்தான். ஆகவே பல முகவர் நிலையங்கள் ஏறி இறங்கினான். பல நாட்கள் முயற்சி செய்ததன் பின் "டுபாய்" நாட்டிற்குச் செல்வதற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டான். ஆகவே மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தான்.

அவன் வெளிநாடு செல்லும் நாளும் வந்தது. தாய், மனைவி, குழந்தைகள், உறவினர் என்று எல்லோரும் வீட்டில் கூடினர். விடிய விடிய வீட்டில் எவருமே உறங்க வில்லை. அவன் உழைக்கப் போகும் பணத்தில் எதிர் காலத்தில் என்னென்ன செய்யலாம் என்ற வாதங்களும், குழந்தைகளுக்கு என்னென்ன பொருட்கள் வேண்டி அனுப்ப வேண்டும் என்ற பேச்சுக்களும், வெளி நாட்டைப் பற்றிய விமர்சனங்களும், கேலியும் கிண்டலுமாகப் பேசி மகிழ்ந்து கொண்டு இருந்தனர்.

சமையல் அறையில் அவன் மனைவியும், தாயும் பலவிதமான உணவுகளை சமைத்து சிறு, சிறு பொதிகளாக

கட்டி வைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அதில் அவனுக்கு விருப்பமான இனிப்புவகைகள், பதப் படுத்தப்பட்ட காரமான உணவுகள் என்று ஒரு மாதத்திற்கு வைத்துக் கொள்ளக் கூடியதாக தயாராகின. அவனுடைய தங்கை அவனுக்கு தேவையான உடை களை தயார் செய்து மடித்து வைத்தாள். அண்ணன் தனக்கு எதிர்காலத்தில் செய்யப் போகும் உதவிகள், தனது திருமணம், அதற்காக அண்ணனுக்குள்ள கடமைகள் மனதில் வந்துபோயின. இப்படி இந்தக் குடும்பத்தின் அன்றைய இரவு மகிழ்ச்சியாக கழிந்தது.

அதிகாலையில் குடும்பமே கண்கலங்க, பாசத்தோடு நேசனை வழியனுப்பி வைத்தார்கள், நேசன் கடவுள் பக்தி உள்ளவன். ஆகவே விமான நிலையத்திற்குப் போகும் வழியில் உள்ள கோவிலுக்குமுன் வாகனத்தை நிறுத்தும் படிக்கூறினான். கோவிலில் காலவேளை பூசை தொடங்கிய நேரம். ஆதலால் பூசை முடிந்து வெளியே வர சிறிது தாமதமாகிவிட்டது. சாரதியோ அவசரப் பட்டான். நேசனை விமான நிலையத்தில் இறக்கிவிட்டு இவனுக்கு மற்றுமொரு வேலையாகப் போக வேண்டி இருந்த படியால் வாகனத்தை வேகமாகச் செலுத்தினான். அவனது அவசரத்தால், எதிரே வந்த மற்றொரு வாகனத்தோடு இந்த வாகனம் மோதி தலை கீழாகக் கவிழ்ந்தது.

சாரதியும், நேசனும் உடனடியாக வைத்திய சாலைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். இதைக்

கேள்விப்பட்ட குடும்பமே பதறியடித்துக் கொண்டு குய்யோ முறையோ என்று வைத்திய சாலையில் குவிந்தனர். குடும்பத்தினர் எதிர்காலத்தைப் பற்றி போட்ட திட்டங்கள் சரிந்து வீழ்ந்துவிட்டதாக வேதனைப்பட்டனர். 'இறைவனை நம்பித்தான் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்தோம்; இறைவன் இப்படி செய்து விட்டானே!' என்று புலம்பினர். நேசனுக்கு காலில் சிறு முறிவு மட்டுமே ஏற்பட்டிருந்தது, சாரதியும் சிறு காயங்களுடனே தப்பி விட்டார். நேசன் ஒருமாத காலத்திற்கு படுக்கையில் ஓய்வெடுக்க வேண்டும் என்று வைத்தியர் கூறிவிட்டார். நேசன் படுக்கையில் இருந்தவாறே குடும்பத்தினருக்கு ஆறுதல் கூறினான். சாரதியை குற்றம் கூறுவதிலோ, இறைவனை குற்றம் கூறுவதிலோ பயன் இல்லை; எல்லாம் விதி; மற்றப்படி ஒன்றுமில்லை. இந்த விபத்துக்கூட எதோ ஒரு நன்மைக்காக ஏன் நடந்திருக்கக் கூடாது? நீங்கள் எனக்கு சீக்கிரமே சுகமாக வேண்டும் என்று கோவிலுக்குச் சென்று இறைவனிடம் வேண்டுங்கள்" என்று தாயிடமும், மனைவியிடமும் கேட்டுக் கொண்டான். இறைவன்மேல் இருந்த நம்பிக்கை அவனுக்குக் குறையவில்லை. ஆனாலும் இறைவன் ஏன் இப்படிச் செய்தான் என்ற கேள்வி மட்டும் அவன் மனதில் இருந்தது.

அடுத்த நாள் காலை தினசரியில் வந்த தலையங்கம் நேசனை வியக்க வைத்தது. "டுபாய் நோக்கி சென்ற

விமானம் வெடித்துச் சிதறி பயணிகள் அனைவரும் பலி"! இதே விமானத்தில்தான் நேசனும் செல்வதற்குப் பயணச்சீட்டுப் பெற்றிருந்தான். இதைப் படித்ததும் குடும்பமே இறைவனுக்கு நன்றி கூறியது. 'தலைக்கு வந்தது. தலைப்பாகையோடு போய்விட்டது' என்றார்கள். இவனுக்கு ஏதாவது நடந்திருந்தால் குடும்பமே நடுத்தெருவுக்கு அல்லவா வந்திருக்கும் என்று சிலர் கூறினர்.

நேசன் இறைவனை மனதில் தியானித்துக் கொண்டான். இறைவனை வணங்கும்போதெல்லாம் தன்னையும் தன் குடும்ப நிலைமையையும் இறைவனிடம் கூறி, கண் கலங்கிய நேரங்கள்தான் அதிகம். இறைவனை நம்பியே வாழ்ந்தவன் நேசன். இப்போது இறைவன்மேல் இவனுக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை! தன் உயிரைக் காப்பாற்றி குடும்பத்தின் எதிர்கால நன்மைக்காக இறைவன் எதோ செய்யப் போகிறார் என்று உறுதியாக நம்பினான். மனச்சுமை எல்லாவற்றையும் இறைவனிடம் இறக்கிவைத்தான். மிக மகிழ்ச்சியாக மனபாரமில்லாமல் தனது கடமைகளை மட்டுமே செய்யத் தயாரானான்.

வெளிநாட்டு மோகத்தை விட்டுவிட்டான். தனது ஊரிலேயே சிறு வியாபாரம் தொடங்கினான். தொடக்கத்தில் இருந்தே போட்டிகள், பொறாமைகள், அனாவசிய பிரச்சினைகள் என்று தொடர்ந்தது. வீட்டில் உள்ளவர்களும் குடும்ப நண்பர்களும் இவன் நிலைமையைக் கண்டு வேதனைப் பட்டார்கள். ஆனால்

இவன் வேதனைப் பட்டதாகவே தெரியவில்லை. இவன் தொடர்ந்து வியாபாரத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்தான். காலையில் கோவிலுக்குச் சென்று வியாபாரம் நன்றாக நடக்க வேண்டும் என்று இறைவனை வேண்டி வணங்கி விட்டே வியாபாரத்தை தொடங்குவான். மாலையில் கோவிலுக்குச் சென்று தனது வேதனைகளை இறைவனிடம் கூறி மன பாரத்தை இறக்கி வைத்து விட்டே வீட்டிற்குச் செல்வான். வீட்டிற்குள் நுழையும் போது மகிழ்ச்சியாகவே நுழைவான். அவனது உறுதி யான கடவுள் நம்பிக்கையும், உழைப்பும் காலப்போக்கில் படிப்படியாக உயர்வைக் கொடுத்தது. உற்றாரும், சுற்றாரும் இவனது கடுமையான உழைப்புதான் வாழ்க்கையில் முன்னேற்றத் திற்கு காரணம் எனக் கூறினர். ஆனால் அவனோ, கடவுளிடம் வைத்திருக்கும் பக்தியை விட மற்றொரு சக்தி அவன் உயர்வுக்குக் காரணமாக இருக்க முடியாது என்று உறுதியாக நம்பினான்.

இவனது வாழ்க்கையில் வீட்டுவசதியும் வாகன வசதியும், பணம், பொருள் எல்லாம் சேர்ந்துவிட்ட நிலையில், கடந்தகாலத்தை திரும்பிப் பார்த்தான். 'எத்தனை முட்டுக்கட்டைகளை உடைத்தெறிந்து முன்னேறியுள்ளோம்' என்று சிந்திக்கும் பொழுது வியப்பாக இருந்தது 'இத்தனை தைரியமும், முயற்சியும் எங்கிருந்து வந்தது, எத்தனை நீண்ட தூரத்தை வெற்றிகரமாக கடந்து வந்துள்ளேன். ஆம்! இவற்றை என்னால் செய்திருக்க முடியாது. இறைவன் மட்டுமே

இதை சாதித்துக் கொடுத்திருக்க முடியும். இது அவனது தெளிவான முடிவாக இருந்தது. இவன் வாழ்க்கையின் உயர்வுக்காக இறைவனை மனதில் வைத்தே வெற்றிபெற்று வந்தான். ஆனாலும் சமுதாயப் பிரச்சினைகள் மனதைப் போட்டு பிசைந்து கொண்டு தான் இருந்தன. இனிமேல் மனதில் உள்ள எல்லா பிரச்சினைகளையும் இறைவன் திருவடிகளில் இறக்கி வைத்துவிட வேண்டும், மனம் ஒன்றுமில்லாத சுத்தமான நிலைக்கு வந்துவிட வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தான். எந்த பிரச்சினைகள் தன் மனதில் தங்க முயற்சி செய்தாலும் உடனே அவற்றை இறைவனிடம் இறக்கி வைத்தான். தான் செய்த உதவிகளுக்கு யார் நன்றி கூறினாலும், அதை மனதில் இருந்து எடுத்து 'எல்லாம் உனக்கே சொந்தம்' என்று இறைவனிடமே விட்டு விட்டான். கோவிலில் செலவிடும் நேரத்தை அதிகப் படுத்தினான். தனது கடமைகள் எல்லாவற்றையும் முறையாகச் செய்தான். முடிவை இறைவனிடமே விட்டுவிட்டு அதை வேடிக்கை பார்ப்பது போல் பார்த்தான். முடிவில் ஏற்படும் நல்லதும் கெட்டதும், வெற்றியும் தோல்வியும் இறைவனிடம் இருந்து பெற்றுக் கொள்வது போல் மகிழ்ச்சியுடனேயே பெற்றுக் கொண்டான். மனதில் பக்தியைத் தவிர வேறு எதையுமே தக்க வைத்துக் கொள்ளவில்லை. 'இறைவன் இயக்கத்தில் எல்லாமே சரியாகத்தான் இருக்கும். இவற்றை நாம் ஆராய்ச்சி செய்வதாலோ சிந்திப்பதாலோ ஒன்றுமே நடக்கப் போவதில்லை; பக்தி ஒன்று மட்டுமே போதும்

மற்றெல்லாவற்றையும் இறைவன் இயக்கிக் கொள்வான், என்ற மனநிலையில் இருந்தான். இறைவனைப் பற்றிய நூல்களைப்படித்தான். கோவில்களுக்குச் சென்று கதாகாலட்சேபங்களைக் கேட்டறிந்தான். கீர்த்தனைகள் செய்தான். எல்லாமே இறைவனால்தான் நடைபெறுகின்றன என்பதை உறுதியாக நம்பினான். தன் மனம் பூப்போல் மென்மையானதையும் பஞ்சுபோல் பாரமில்லாமல் இருப்பதையும் உணர்ந்தான்.

தேவாமஹம் ஸமுத்தர்தா ம்ருத்யுஸம்ஸாரஸாகராத்
ப வாம் நசிராத்பார்த மய்யாவேசீதசேதஸாம்

அர்ஜுன! இவ்விதம்
என்னிடம் மனதை
ஈடுபடுத்தியவர் களான பிரேம பக்தி
செய்யும் அவர் களை சீக்கிரமாகவே
நான் மரணவடிவான ஸம்ஸாரக்
கடலிலிருந்து கரை யேற்றுபவனாக
ஆகிறேன்.

மரணமே வடிவாய்க் கொண்ட
ஸம்சாரக் கடலில் இருந்து
கரையேற்றும் காரியத்தை
சீக்கிரமே செய்கின்றேன்!
என்னிடம் மனதை;
ஈடுபடுத்திக்கொண்டு
பிரேம பக்தி செய்வதால்
என்றும் இவர்கள்!

7

அழகாக செழித்து வளரும் புல்பூண்டுகளை மிருகங்கள் உண்டு மகிழ்ந்து கொழுத்து வளர்கின்றன.

மரம், செடி, கொடிகளையும், பழங்களையும், உண்டு வாழும் பூச்சிப் புழுக்களை பட்சிகளும், சிறு சிறு பிராணிகளும் உண்டு மகிழ்கின்றன.

சிறு, சிறு பட்சிகளையும் பிராணிகளையும், பெரிய பறவைகளும் மிருகங்களும் கொன்று உண்ணுகின்றன.

கடல்வாழ் சிறு மீன்களை பெரிய மீன்கள் உண்டு மகிழ்கின்றன. இப்படி உண்டு கொழுத்து வளர்ந்த மிருகங்களையும் பட்சிகளையும், மீன்களையும் மனிதன் உண்டு மகிழ்கின்றான். இங்கே ஒன்றோடொன்று முட்டி மோதியோ, பயந்து ஒடி ஒளிந்தோ வாழ்கின்றன.

ஆனால் மனிதன் தன்னைத்தானே அழித்துக் கொள்கிறான். இனம், மதம், மொழி, நாடு என்றும், அரசியல் பிரிவுகளைக் கொண்டும், போட்டி பொறாமைகளால் பீடிக்கப்பட்டு, வன்முறைகளால் முட்டிமோதி வேதனைகளோடு அழிகின்றான். அது மட்டுமல்லாமல் புதிய, புதிய நோய்களைத் தேடிக் கொண்டும், தவறான பழக்க வழக்கங்களினாலும் வேதனைகளை சுமந்து கொண்டும் வாழ்கின்றான். ஆசையெனும் தீயில் வெந்து அல்லல் படுகின்றான்.

இப்படி புல்பூண்டு, மரம், செடி, கொடி, பூச்சி - புழுக்கள், பட்சிகள் மிருகங்கள், மனிதர்கள் என்று இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் எண்ணிலடங்கா உயிர் இனங்கள் பிறந்து இறக்கின்றன. இந்த உயிரினங்கள் இதற்கு எத்தனையோ முறைகள் இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் பிறந்து இறந்தன; இனிமேலும் எத்தனையோ ஆயிரம் முறைகள் பிறந்து இறக்கப் போகின்றன என்பதை நம்மால் திட்டமிட்டுக் கூறமுடியாது. ஆனாலும் இவற்றிற்குப் பல பிறவிகள் உள்ளன என்பது உண்மை. ஒரு பிறவியிலேயே இத்தனை வேதனைகளும், பயமும், நிம்மதியின்மையும் அனுபவித்து வாழ வேண்டி யிருக்கும் போது பல பிறவிகளில் எவ்வளவு வேதனைகளையும், துன்பங்களையும் அனுபவிக்க வேண்டி வரும்? இப்படிப்பட்ட வேதனையான வாழ்க்கையில் இருந்து விடுதலை கிடைக்காதா? - கிடைக்கும். அதற்கு இறைவன் மேல் நம்பிக்கை வைத்து ஆழ்ந்த பக்தி செலுத்த வேண்டும்.

இவ்வுலகில் எந்த ஒரு வெற்றியைப் பெற்றெடுப்பதாக இருந்தாலும் பல முறை முயன்று, சிரமப்பட்டு உழைத்தபின்பே கிடைக்கிறது. இமய மலைச் சிகரத்தை அடைந்து வெற்றி கண்டவனிடம் அதைப்பற்றிக் கேட்டால் அதற்காக எடுத்துக்கொண்ட பயிற்சிகளும், முயற்சிகளும், ஏற்பட்ட சிரமங்களும் பற்றி விவரிக்கும் பொழுது, அது ஒரு சாதாரண விஷயமாகத் தோன்றாது. அதேபோல்தான் விஞ்ஞான சாதனைகளும், விளையாட்டு

சாதனைகளும். ஏன்?... இறைவனை அடைய முயற்சி செய்யும் ஆன்மிகவாதிகளின் வழிகளான ஞானயோகம், ராஜயோகம் போன்றவையும் கடினமான உழைப்புக் கொண்டதாகவே இருக்கின்றன. ஆனால் பக்தி என்பது கரடு முரடான வழிகளைக் கடந்து செல்வது போன்றதோ, பாரத்தை மனதில் சுமந்து திரிவது போன்றதோ அல்ல! மலர்ந்த இதழ்போன்ற மென்மையான, மிகமிக இனிமையான, தெளிவான, சீரிய வழிமுறைகளைக் கொண்டதாகும்.

பால் மணம் மாறாத குழந்தையை தந்தை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு பூந்தோட்டத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்தான். குழந்தை இயற்கையின் மென்மை யான காற்றில் உறங்கிவிட்டது. குழந்தை உறங்கவும், சிறிது அதிக நேரம் உலாவி விட்டு வீட்டிற்கு வந்தான். மனைவி கணவனைக் கடிந்து கொண்டாள். “குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்க வேண்டும். இவ்வளவு நேரம் என்ன செய்தீர்கள்” என்று கேட்டாள். “குழந்தைக்கு பசியில்லை, அது அழவும் இல்லை. சுகமாக உறங்குகிறது” என்றான் கணவன். பசியோடுதான் குழந்தை உறங்கிவிட்டது என்று மனைவி வாதிட்டாள். “குழந்தை என் கையில் இருக்கும் போது அது அழவும் இல்லை; நீ குழந்தையை பார்க்கவும் இல்லை. எப்படி அதற்கு பசித்தது என்று கூறுகின்றாய்” என்றான் கணவன்.

“அதற்கு எப்போது பசிக்கும், அது எப்போது உறங்கும், எப்போது விழிக்கும், எப்போது விளையாடும் என்றெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்” என்று கூறி கணவனுக்கு தனது மார்புக் கச்சையைக் காட்டினாள். அதில் அவளின் முலைப்பால் தானாக சுறந்து ஈரமாக இருந்தது. குழந்தைக்குப் பசி வரும் நேரம் தாயின் முலைப்பால் தானாகவே சுறக்கின்றது. இதேபோல் தான் கன்றுக்குப் பசிவரும் நேரம் தாய்ப்பசுவின் மடியில் பால் தானாகவே சுரக்கும். அல்லது வேதனையால் கன்றைத் தேடி தாய்ப்பசு கதறும்.

இதைப் போன்றதே இறைவனுக்கும் நமக்கும் இடையே உள்ள பக்தியின் சக்தி. தாயிடம் குழந்தை கொண்ட பாசத்தைப் போல் நாம் இறைவனிடம் பக்தி கொள்ள வேண்டும். தாயின் முலைப்பால் சுரந்ததைப் போல் நாம் கேட்காமலேயே நமக்கு வேண்டியதை இறைவன் நமக்கு தந்துதவுவான். நாம் இறைவனிடம் உறவு ஏற்படுத்திக் கொள்வதில் எந்த சிரமமும் இல்லை. அன்பு! அது ஒன்றே போதுமானது. குழந்தை தாய்க்கு ஒன்றுமே கொடுப்பதில்லை. அதேபோல்தான் நாமும் இறைவனுக்கு எதுவுமே கொடுக்க வேண்டுமென்ற கட்டாயமில்லை. பக்தி ஒன்றே போதுமானது. தூய்மையான பக்தி இருந்தால் தாய்மையின் அன்பைப் போல் இறைவன் நம்முடனேயே இருப்பான். முயற்சி, சிரமம், என்ற வார்த்தைக்கே இங்கு

எந்த இடமும் இல்லை. அன்பு என்பது நம்மிடம் எப்பொழுதும் ஊற்றெடுப்பது. இது மிகவும் ஆழமாகவும் தாய்மையாகவும் இறைவனைச் சென்றடையும்போது பக்தியாகின்றது. மிக மிக மென்மையாக, எளிமையாக நமக்குள்ளே இருந்து வெளிப்படுவது தான் பக்தி. ஆகவே உலகில் அத்தனை பேரும் இறைவனை இலகுவில் அடைய முடியும்.

தாயானவள் குழந்தை பிறந்ததும் அதற்கு வேண்டிய எல்லாத் தேவைகளையும் செய்யத் தொடங்குகின்றாள். பாலூட்டி, சீராட்டி, தாலாட்டி வளர்த்து, புத்திமதிகள் கூறி பாடசாலைக்கு அனுப்பி வைக்கிறாள். பிறகு அவன் தொழில் பெற்று, திருமணம் செய்து...! இப்படி தாய், தான் உயிருடன் இருக்கும் வரைக்கும் தன் பிள்ளைக்காகவே வாழ்கின்றாள். இதற்குக் காரணம் பிள்ளை மேல் தாய் வைத்திருக்கும் பாசம். இதற்காக அவள் எதிர்பார்ப்ப தெல்லாம் பாசம் மட்டுமே. பிள்ளை தன் மேல் எப்போதுமே பாசமாக இருக்க வேண்டும்; இது ஒன்றே அவளுக்குப் போதுமானது. இதே போல்தான் இறைவனும் இவ்வுலகத்தைப் படைத்து இவ்வுலகில் மனிதனுக்குத் தேவையான அனைத்தையுமே படைத்துள்ளான். ஆனால் மனிதர்களிடம் இறைவன் எதையுமே கேட்பதில்லை. தாய்க்கு எதைக் கொடுத்தாலும் அவள் சேவைக்கு ஈடு செய்ய முடியாது. அதே போல்தான் இறைவனுக்கு எதைக் கொடுத்தாலும் அவன் சேவைக்கு நிகராக மாட்டாது. நாம்

செய்ய வேண்டியதெல்லாம் அவன் மேல் அன்புக் கொண்டு பக்தியோடு இருப்பது தான். அவன் மேல் பக்தி செய்தால் அது மறுபடியும் நமக்கே நன்மையாக வந்து சேர்கிறது. ஆம்! நாம் இறைவன் மேல் வைக்கும் அளவு கடந்த பக்தியால் நம்மை அவனிடமே இறைவன் அழைத்துக் கொள்கின்றான்.

மனிதன் தன் புத்தியையும் மனதையும் இறைவனிடமே ஈடுபடுத்தி இடைவிடாது பகவானை உபாசிக்க வேண்டும் என்று கூறப்படுகின்றது. இதில் நமக்கு எந்த சிரமும் இல்லை. இவ்வுலகில் எல்லா வசதிகளுமே நமக்கு இறைவனால் அருளப்பட்டுள்ளது. நமது மனம் நமது தேவைகளையும் தாண்டி உலக இன்பங்களை அனுபவிக்க முயற்சிப்பதால்தான் இறைவனைப் பற்றிய சிந்தனைகள் குறைகின்றன. தாய்க்குத் தெரியும் பால் குடிக்கும் பருவத்தில் குழந்தைக்கு பால் மட்டுமே கொடுக்க வேண்டும் என்பது. வேறு உணவுகளைக் கொடுத்தால் உணவு சீரணிக்காமல் குழந்தை நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்து விடும் என்பதும், வளர்ந்த பிள்ளைக்குப் பால் மட்டும் போதாது, வேறு உணவுகளும் கொடுக்க வேண்டும் என்பதும் தாய்க்குத் தெரிந்திருக்கும். எந்தப் பருவத்தில் எதைக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதை தாயானவள் நன்கு அறிவாள். இதேபோல் தான் இறைவனும் யார் யாருக்கு எதையெதை செய்ய வேண்டுமோ அவற்றையே செய்கின்றான். ஆகவே, உலக

ஆசையில் மயங்கி வீழ்ந்து விடாமல் கிடைத்ததைப் பெற்றுக் கொண்டு மன அமைதியுடன் இறைவனை மனதில் தியானித்து, இறைவனைப் பற்றிய சிந்தனையை வளர்த்து இறைவன் மேல் பக்தியை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

இறைவனை அடைவதற்காக நமது மூதாதையர்கள் பல வழிமுறைகளை அமைத்துத் தந்துள்ளனர். ஒவ்வொருவரின் அறிவு வளர்ச்சிக்கு ஏற்றாற்போல் இறைவனை வணங்க முடியும். எல்லோருமே அறிவைப் பெற்றால்தான் இறைவனை அடைய முடியும் என்பதில்லை! எல்லா ஊர்களிலுமே கோவில்களைக் கட்டி வைத்துள்ளனர். பல இதிகாசங்களை எழுதி வைத்துள்ளனர். கோவில் கோவிலாகச் சென்று கற்றோர் கதாபிரசங்கங்கள் செய்து இறைவனைப் பற்றிய தெளிவுகளை எடுத்துரைக்கின்றனர். தேவாரம், திருவாசகம், திருப்புகழ் என்று எவ்வளவோ பாடி வைத்துள்ளனர். இப்படிக் கூறிக் கொண்டே போகலாம். இதுமட்டுமல்லாமல் நதி, மலை, காடு, பசுக்கள், மூங்கிற்காடுகள் என்று இயற்கை முழுவதையுமே இறைவனாகப் பார்த்துத் தொழுது வணங்கும் முறைகளும் நம்மிடமுண்டு. அப்படியானால் இறைவனுடனேயே நாம் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்றோம். இது தான் உண்மை.

இறைவனைப் பற்றி எப்பொழுதும் சிந்திக்க வேண்டும். அந்த சிந்தனைகள் மனதில் நிறைய வேண்டும். பக்த பிரகலாதனைப் போல், கண்ணப்ப நாயனாரைப் போல் இறை பக்தியில் உறுதியாக இருக்க வேண்டும். கோபியர்களுடைய மனம் எப்பொழுதும் கிருஷ்ணனிடமே திளைத்திருப்பதைப் போல் நம் மனம் இறைவனிடமே திளைத்திருக்க வேண்டும். இப்படியான பக்தியை இறைவனிடம் ஏற்படுத்திக் கொள்வதால் உயிர்களை பிறப்பு இறப்பு என்பதிலிருந்து முற்றிலுமாக விடுவித்து தன்னிடமே வந்து சேரும்படி இறைவன் செய்கிறார்.

மய்யேவ மந ஆதத்ஸ்வ மய் புத்தம் நவேசய
ந்வஸ்ஷ்யஸ் மய்யேவ அத ஊர்த்வம் ந ஸம்சய :

என்னிடமே மனதை
நிலைநிறுத்து. என்னிடமே
புத்தியை ஈடு படுத்து. அதற்குப் பிறகு
என்னிடமே வாழ்வாய். இதில் சிறிதும்
ஐயமில்லை.

என்னிடமே நிகை நிறுத்து
மனதை நீ !
என்னிடமே நிகை நிறுத்து
புத்தியை நீ!
இதன் பிறகு ஐயம் வேண்டாம்
என்னிடத்திக் வாழ்வாய் நீ!

வீதியில் சிறுவர்கள் பந்து
விளையாடிக் கொண்டு இருந்தனர்.
அதன் வழியே வெள்ளை உடையில்
ஒரு பெரியவர் நடந்து வந்து
கொண்டு இருந்தார். ஒரு

8

சிறுவன் வீசிய பந்து அவர் மேல் வந்து பட்டது. பந்தில் இருந்த மண் அவர் உடையில் வட்டமாகப் பதிந்துவிட்டது. “பந்தைப் பார்த்து வீசக்கூடாதா, உன் பந்து என் உடையை அழுக்காக்கி விட்டதே” என்று கடிந்து கொண்டார். அதற்கு அந்தச் சிறுவன் “நீங்கள் பார்த்துப் போகக் கூடாதா, நாங்கள் பந்து விளையாடுவது உங்கள் கண்களில் படவில்லையா?” என்று கேட்டான். இவர்கள் வீதியில் பந்து விளையாடியது முதல் தவறு. அவர் மீது பந்தை விட்டெறிந்தது அடுத்த தவறு. அவர் வயதில் மூத்தவர் என்றும் பாராமல் வாதிட்டது பெரிய தவறு. அவர் முதல்முறையாக இப்பொழுதுதான் அந்த ஊருக்குள்ளேயே நுழைகிறார். ஆகவே, அமைதியாக நடக்கத் தொடங்கினார்.

அடுத்த நாள் காலை அதே சிறுவன் படிக்கும் பாடசாலையில், அவன் படிக்கும் வகுப்பிலேயே, ஆசிரியராக, பந்தால் தாக்கப்பட்ட அதே மனிதர் வந்து ஆசிரியர் இருக்கையில் அமர்ந்தார். அந்த மாணவன் தான் நடந்து கொண்ட முறை தவறானது என்று கூறி ஆசிரியரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான். அதன் பிறகு ஆசிரியரைப் பார்க்கும் இடங்களில் எல்லாம் வணக்கம் தெரிவிப்பதும், மரியாதை கொடுப்பதுமாக தன்னைத் திருத்திக் கொண்டான். ஆசிரியர் வகுப்பில் பாடம் நடத்தும் முறைகளும், மாணவர்கள் மேல் காட்டும் அன்பும், அவர்

மாணவர்களை வழிநடத்தும் முறைகளும் அந்த மாணவனுக்கு அவர்மேல் மேலும் மேலும் மதிப்பை அதிகப்படுத்தியது. ஆசிரியருக்கு எப்போதெல்லாம் தன்னால் உதவி செய்ய முடியுமோ அப்போதெல்லாம் ஒடோடி உதவிகள் செய்தான். பொதுவாகவே வீதிவழியே நடந்து செல்லும் போதும் ஒரு புது இடத்திற்குச் செல்லும் போதும் நாம் பார்க்கும் மனிதர்கள் நமக்கு ஒரே மாதிரியாகத்தான் தோன்றுவார்கள். அவர்களின் அறிவு, திறமைகள் சமுதாயத்தில் உள்ள அந்தஸ்த்து முதலிய வற்றை நாம் அறிந்து கொண்ட பிறகுதான் அவர்கள் மேல் மதிப்பும் மரியாதையும் நம் உள்ளத்தில் தோன்றுகின்றன.

ஒரு முறை ஒரு அரசியல் தலைவரைப் பேட்டி காண்பதற்காக பத்திரிகை நிருபர் ஒருவர் அவர் வீட்டிற்குச் சென்றார். அப்பொழுது வீட்டுத் தோட்டத்தில் ஒரு மனிதன் பூச்செடிகளுக்கு தண்ணீர் வார்த்துக் கொண்டு இருந்தான். அவனிடம் “நான் வெளி நாட்டில் இருந்து வரும் பத்திரிகை நிருபர். தலைவரை பார்க்க வேண்டும்” என்று கூறினார். அவரை வரவேற்பு அறையில் அமரும்படி கூறிவிட்டு வீட்டினுள் சென்றான். சிறிது நேரத்தில் வெள்ளை உடையில் ஒருவர் வந்தார். அவரைப் பார்த்ததும் நிருபருக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. காரணம் என்ன வென்றால் இந்தத் தலைவர் தான் சற்று முன் தோட்டத்தில்

தண்ணீர் வார்த்துக் கொண்டிருந்தவர். உடனே இருக்கையை விட்டெழுந்து வணக்கம் தெரிவித்தார். திடீரென அவர்மேல் மதிப்பும் மரியாதையும் கூடியது.

இதேபோல்தான் நாம் இறைவனைப் பற்றியும் அவரது குணங்கள், பிரபாவங்கள், லீலைகள், தத்துவம், ரஹஸ்யம் பற்றியும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அப்படி அறிந்து கொண்டால் நமது சிந்தனையும் மனமும் இறைவனைப் பற்றியதாகவே இருக்கும். இறைவனைப் பற்றி ஓரளவு அறிந்து கொண்டாலே இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் இறைவனை விட வேறு எந்த சக்தியும் உயர்வானது இல்லை என்பதை நம்மால் உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

இவ்வுலகில் வாழும் மனிதர்கள் ஆசையெனும் வலையில் சிக்கித் தவிக்கின்றனர். மனிதனுக்கு அத்தியாவசிய தேவைகளான உணவு, உடை, வீடு, ஆகியன கிடைத்தபின்பும் அவன் அமைதியான வாழ்க்கை வாழ்வதில்லை. சாதாரண வீடாக இருந்தால் பெரிய வீடாக கட்ட வேண்டும் என்று முயற்சி செய்கின்றான். கண்களில் படும் அழகான எல்லா ஆடைகளையும் வாங்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றான். மற்றவர்கள் உண்ணும் உணவுகளைப்பார்த்து அதை தானும் உண்ண வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றான். ஓரளவு வசதியான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்ட பின்பும், காணி நிலம்

வேண்டும், வாகனங்கள் வாங்க வேண்டும் என்று முயற்சிகள் செய்கின்றான். கோடி கோடியாக பணம் சேர்ந்த பின்பும் அமைதியடைவதில்லை. விமானங்கள் வாங்குகின்றான், கப்பல்கள் வாங்குகின்றான், நிலவுக்கே சுற்றுப் பயணம் செல்லவும் முயற்சிகளை மேற்கொள்ளுகின்றான். இப்படியே ஆசைகள் பேராசைகளாக உருவெடுத்து அலைமோதுகின்றன. இந்த வளர்ச்சி களுக்கிடையே போட்டிகள், பொறாமைகள், வஞ்சனைகள் என்று மனிதன் நிம்மதியில்லாமல் முட்டி, மோதி தவிக்கின்றான். ஆகவே, இறைவனை வழிபடவும், சிந்திக்கவும் நேரம் போதாமல் அதை முக்கியமான ஒன்றாகவே கருதாமல் விட்டுவிடுகின்றான்; அல்லது, மற்றவர்களுக்காகவோ, சமுதாயத்தில் ஒரு மரியாதைக்காகவோ கோவிலுக்குச் சென்று வருகின்றான். ஆனால், மனிதனுக்கு மனதில் எங்கோ ஒரு இடத்தில் இறைவனைப் பற்றிய நினைவுகள் இருந்து கொண்டு தான் இருக்கின்றன. இது ஆலம் விதையைப்போல் இருக்கின்றது. இது வளர்ந்து விருட்சமாக வேண்டும். இதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?

பகவானுடைய குணங்கள், பிரபாவங்கள், லீலைகள், தத்துவங்கள், ரஹஸ்யங்கள், இவற்றை எல்லாம் அறிந்த பெரியோர்களை அணுக வேண்டும். சுவாமி விவேகானந்தர் ஒரு காலத்தில் உலகெலாம் உள்ள மக்களைத் தேடிச்சென்று மதத் தத்துவங்களை விளக்கிக்

கூறினார். மக்கள் அவரைத் தேடி வரும் முன்பே அவர் மக்களைத் தேடிச் சென்று ஆன்மீகத்தைப் போதித்தார். அவர் ஆற்றிய உரைகள் இன்றும் நமக்கு நூல் வடிவில் கிடைக்கின்றன. இவரின் குருவான இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் குட்டிக் கதைகள் இறைவனைப் பற்றி இலகுவாக அறிந்து கொள்ள உதவுகின்றன. இவற்றைப் படிக்க வேண்டும். பித்துக்குளி முருகதாஸ் சுவாமிகள், கிருபானந்த வாரியார் போன்ற அடியார்களும் உலகில் உள்ள பல கோவில்களுக்குச் சென்று இறைவனைப் பற்றி நிறையவே கதா காலட்சேபங்கள் செய்து இறைபக்தியை மக்களுக்கு ஏற்படுத்தினர். தற்காலத்திலும் பல அடியார்கள் கோவில்களில் மதத்தத்துவங்களையும் இறைவனைப் பற்றிய குணங்கள், பிரபாவங்கள், லீலைகள், ரஹஸ்யங்கள் பற்றியும் எடுத்துரைத்து வருகின்றனர். இவைகள் கோவில்களில் நமக்கு இலவசமாகக் கிடைக்கின்றன. ஆகவே, இப்படிப்பட்ட பெரியோர்களை அணுகி அவர்களின் அறிவுரைகளுக்கு ஏற்ப வாழ்க்கையில் நடக்க ஆரம்பித்தால், இறைவனின் சக்தி எவ்வளவு வலிமை வாய்ந்தது என்பது நமக்கு அனுபவ ரீதியாக விளங்கும். உலக ஆசைகள் மிகவும் சர்வ சாதாரணமானதாகவும் இறைவனே எல்லாவற்றிற்கும் உயர்வானவர், போற்றத்தக்கவர் என்பதையும் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

எப்பொழுதும் சத்தியமே பேசுகிறவரும் தர்ம வடிவானவருமாம் பீஷ்மர் மிகவும் புனிதமானவர். இவர் துரியோதனனுக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் பெருமையை எடுத்துக் கூறுகையில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“பகவான் வாசுதேவன் எல்லா தேவதைகளுக்கும் தேவதை, எல்லோரையும் விட சிறந்தவர். இவரே தர்மம். தர்மமெல்லாம் அறிந்தவர். வரம் அருள்பவர், எல்லா விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றுபவர், இவரே படைப்பவர், இவரே செயலும் செய்பவர், தமக்குத் தாமே பிரபு, நடந்தது, நடப்பது, நடக்கப் போவது, ஸந்தியை (காலம்), திக்குகள், ஆகாயம் ஆகிய எல்லாவற்றின் முறைகளையும் இவரே வகுத்தார், மகாத்மாவும், அழிவற்றவருமான இந்தப் பிரபு ரிஷிகள், தவம், உலகம் இவற்றைப் படைக்கின்ற பிரஜா பதியையே படைத்தார், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் மூத்தவரான ஸங்கர்ஷண மூர்த்தியையும் இவர்தான் படைத்தார். எவரை அந்தர் (முடிவற்றவர்) என்பார் களோ, மிகப் பெரிய பர்வதங்களுடன் (மலைகள்) கூட பூமி முழுவதையும் எவர் தாங்குகிறாரோ அந்த ஆதிசேஷனும் இவரிடம்தான் உண்டானார். இவரே வராஹர், நரசிம்மர், வாமனர் என்ற அவதாரங்களை எடுத்தார். இவரே எல்லோருக்கும் தாயும் தந்தையுமாவார். இவரைக் காட்டிலும் சிறந்தவர் யாரும் கிடையாது. இந்தக் கேசவன் ஒளியே வடிவானவர். எல்லா உலகங்களுக்கும்

பாட்டனார். ரிஷிகள் இவரை ஹ்ருஷிகேசன் என்பார்கள். இவரே ஆசார்யர் (ஆன்மிக குரு) இவரே பித்ருக்கள், இவரே குரு. இந்த கிருஷ்ணன் யாரிடம் மகிழ்ச்சி கொள்கிறாரோ அவர் அழிவற்ற லோகத்தை அடைவர். பயம் மூண்டுவிட்டால் இந்த கேசவனைச் சரணடைந்து துதிசெய்து விட்டால், அந்த மனிதன் பரம சுகத்தைப் பெறுவான். எவர் கிருஷ்ணனைச் சரணடைகிறார்களோ அவர்கள் மோகத்தை வென்றவராகிறார். மிகப்பெரிய பயத்தில் மூழ்கியவர்களை பகவான் ஜனார்த்தனன் எப்பொழுதும் காப்பாற்றுகின்றார்.

பிரம்மா, தேவர்களை எச்சரிக்கும் போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பெருமைகளைக் கூறி தேவர்களில் சிறந்தவர்களே அவருடைய உட்பொருள் பொதிந்த ஸ்வரூபத்தை அறிந்து எல்லா உலகங்களையும் அவற்றை ஆள்பவர்களையும் ஆள்கின்றவரான வாசுதேவனை நமஸ்கரிக்க வேண்டும்” என்று கூறியதாக பாட்டனாரான பீஷ்மர் துரியோதனனிடம் கூறினார்.

இறைவனுடைய பெருமைகளைக் கூறுவது என்றால் வாழ்நாள் முழுவதும் கூறினாலும் கூறி முடிக்க முடியாது. இப்படி நமது கற்பனைக்கும் அப்பாற்பட்ட சக்திவாய்ந்த இறைவனை மனதில் தியானித்து பக்தி செய்ய வேண்டும்.

இறைவனின் சக்தியை அறிந்து கொள்ள இதிகாசங்களைப் படிக்கும் நாம் தற்போது வாழும் காலத்திலேயே உலகில் நடக்கும் வியக்க வைக்கும் சம்பவங்களை கவனித்தாலே புரிந்து கொள்ள முடியும். 26-12-2004ல் ஆசியக் கண்டத்தில் நடந்த “சுனாமி”யென்ற பெயர்கொண்ட பேரழிவு எதைக் காட்டுகின்றது? இந்த உலகத்தில் மனிதன் விஞ்ஞானத்தில் எவ்வளவு உயரத்தை அடைந்து இருந்தாலும் இயற்கையின் சக்தியை அவனால் கட்டுப் படுத்த முடியாது என்பதைத்தானே! ஒரு சில நிமிடங்களிலேயே இத்தனை அழிவுகள்! சுமத்திராவில் தொடங்கி சோமாலியாவரை வந்து தாக்கிய அலைகள் இரண்டு லட்சத்தையும் நெருங்கிய உயிர்ச் சேதம், பல கோடிக்கணக்கான சொத்துக்களின் அழிவுகள், இவ்வாறு பெரும் நாசத்தை ஏற்படுத்தியது. இந்த பேரலைகளின் காட்சிகள் நமக்கு இதிகாசங்கள் கூறிய பிரளயக் காலத்தை கண் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தவில்லையா? பிரளயம் என்பது இதே போல் பல மடங்கு சக்தி வாய்ந்ததாக இருக்கும் என்பதை நமக்கு தெளிவு படுத்தவில்லையா? இது இறைவனின் சக்தி! இதை எதிர்த்து நம்மால் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது. விஞ்ஞானிகள் எத்தனை ஆயிரம் காரணங்கள் கூறினாலும் இது இறைவனின் சக்தியே தான். இதுதான் உண்மை. கவிஞன் எழுதினான். “நான் அசைந்தால் அசையும் அகிலமெலாமே” என்று. இது தான்

உண்மை. இறைவனது சக்தியிடம் எந்தச் சக்தியும் மோதி வெற்றி கொள்ள முடியாது. இறைவன் அணுவளவு அசைந்தாலும் இவ்வுலகம் பொடிப்பொடியாகிக் காற்றில் பறந்து விடும்.

இவைகள் ஏன் நடக்கின்றன? உலகத்தில் நடக்கும் அநியாய அக்கிரமங்கள் அதிகரித்துக் கொண்டே வருகின்றன. இவ்வுலகில் எவ்வளவோ வசதிகளை இறைவன் கொடுத்தும் மனிதனுக்கு மனிதனாக வாழத் தெரியவில்லை. சுயநலப் போக்குகளால் போட்டி, பொறாமைகள், கொலை, களவு, கற்பழிப்பு வஞ்சனை என்று உலகத்தையே மாசுபடுத்திக் கொண்டு இருக்கிறான். தான தர்மங்கள், வேள்விகள், மக்களால் மறக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. வஸிஷ்ட முனிவரின் நூறு புத்திரர்களை விசுவாமித்திரர் கொன்று விட்டார். வஸிஷ்டரிடம் தவவலிமை இருந்தும் கூட, அவர் கோபம் கொள்ளாமல் விசுவாமித்திரருக்கு எந்தத் தீங்கும் செய்யாமல் இருந்துவிட்டார். சிவபெருமான் இதைக் கண்டு மகிழ்ந்து அவரை அந்தணர்களுக்கு தலைவர் ஆக்கினார் என்று கூறப்படுகிறது. ஆனால் இன்று என்ன நடக்கின்றது? வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் கற்ற பிராமணர்கள் கூட கொலைக் குற்றத்திற்காகவும் கற்பழிப்புக் குற்றத்திற்காகவும் கைது செய்யப் படுகின்றனர். இது அக்கிரமங்களின் உச்சக்கட்டம். தர்மத்தைக் காக்கக் கூடியவர்களே தவறானவற்றை

செய்யும் போது சமுதாயம் தவறான வழியில் திசைத் திருப்பப்படுகின்றது. அக்கிரமங்களும் அநியாயங்களும் தலைவிரித்தாடுகின்றன. ஆகவேதான் சுனாமி உலக மக்களுக்கு இறைவனால் விடுக்கப்பட்ட ஒரு எச்சரிக்கை! மனிதன் மனிதனாக வாழப் பழக வேண்டும். அதிகார வர்க்கத்தையும், பணக்காரர்களையும் சாஷ்டாங்கமாக காலில் விழுந்து வணங்கும் மனிதனுக்கு இறைவனை வணங்க முடியவில்லை! இந்நிலை மாற வேண்டும். நாம் சுய நலத்தில் இருந்து விடுபட்டு, பேராசையில் இருந்து விடுபட்டு தர்மத்தின் வழியில் சென்று வாழவேண்டும். சுனாமியின் பின் பல நாடுகளும் மக்களும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு தர்மம் செய்ய முன்வந்தார்கள். இதுபோன்ற தானத்தை முன்பே ஏழை நாடுகளுக்கும், ஏழை மக்களுக்கும் செய்திருக்கலாமே? இறைவன் சுண்டிக் காட்டிய பிறகுதான் செய்ய வேண்டுமா?

சுனாமி ஏற்படப் போவதையும் சித்தர்கள் மூலம் இறைவன் உலகுக்கு அறிவித்திருந்தார். ஆனால், யாரும் இதைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. 9-1-2005 ல் இலங்கையில் வெளியாகும் வீரகேசரி பத்திரிகையில் இதைப்பற்றிய கட்டுரை வெளியாகி இருந்தது. அதில் காயத்திரி சித்தர் முருகேசு சுவாமிகள் கூறினார். 1979ம் ஆண்டு மாமகரிஷி ஈசுவரப்பட்டர் “சத்தியத்தின் சக்தி நிலை” என்ற நூலில் இதைப்பற்றி தெளிவாக கூறியுள்ளதாக மேலும் காயத்ரி

சித்தர் முருகேசு சுவாமிகள் மேலும் இதைப்பற்றிக் கூறுகையில் ஜனாதிபதி பிரதமர் உட்பட அனைவருக்கும் இந்த சனாமிபற்றி அறிவித்ததாகவும், இதற்கு யாகம் செய்ய வேண்டும் என்றும் இந்த யாகத்தில் இவர்கள் பங்கு பற்ற வேண்டும் என்றும் அறிவித்ததாகவும், இதை எல்லோருமே அசட்டை செய்துவிட்டார்கள் என்று கூறியுள்ளார். இது இறைவனின் சக்தி. இதுபோன்ற சம்பவங்களை அறிந்து கொள்ளவும் அவற்றை சரியான முறையில் அணுகவும் இறைவனைப்பற்றி அறிந்து பக்தி செலுத்த வேண்டும். ஆன்மீகவாதிகள் கூறுவதைக் கேட்டு அவர்கள் சொல்வழி நடக்க வேண்டும்.

இப்படி இறைவனின் சக்திபற்றி எவ்வளவோ நம்மால் கூற முடியும். குழந்தைப் பருவத்தில் இருந்தே நமக்கு பெற்றோராலும் உறவினர்களாலும், சுற்றத் தாராலும், இறைவனைப் பற்றிய அறிவு புகட்டப் படுகிறது. இல்லையென்று சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் வளர்ச்சி யடையும் பொழுது உலக ஆசைகளில் சிக்கிக் கொள்வதால் பக்தி மூடி மறைக்கப்பட்டு ஆசை மனதை ஆக்கிரமித்துக் கொள்கின்றது. நாம் பெற்றோரும், பெரியோரும் கூறும் ஆன்மீக வழிமுறைகளை உள்வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். ஏனோ தானோ என்று ஒரு காதில் வாங்கி மற்ற காதுவழி வெளியே விட்டுவிடக் கூடாது. பெற்றோரும், பெரியோரும் கூறுவதைக் கேட்டு அதன்படி நடந்தாலே நம்மிடமிருந்து பக்தி வெளிப்படத்

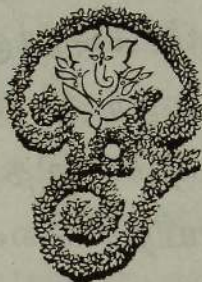

தொடங்கிவிடும். அதன்பிறகு நாமே ஆன்மீகப் பெரியவர்களைத் தேடிச் சென்று பகவானுடைய குணங்கள் பிரபாவங்கள், லீலைகள், தத்துவங்கள், ரஹஸ்யங்கள் இவற்றையெல்லாம் அறிந்துகொள்ள முயற்சி செய்வோம். நாம் எப்பொழுதும் உலகியல் மோகங்கள், சோம்பல், தடுமாற்றம் இவற்றில் இருந்து விடுபட்டு ஆன்மிகப் பெரியோர்கள் கூறும் வழிகளில் நம் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வழி முறைகளில் வாழ்க்கை அமையும் போது இறைவனிடம் நம் மனம் நிலைநிறுத்தப்படுகின்றது. நம் சிந்தனையும் இறைவனைப் பற்றியதாகவே இருக்கும். அதன் பிறகு இறைவனிடமே நாம் வாழ்வோம்.

அத சீத்தம் ஸமாதாதும் ந ஸக்தோஷி மயி ஸ்திரம்
அம் யாஸயோகேந ததோ மாம்ச்சாப்தும் தநஞ்ஜய

அர்ஜுன! ஒருகால்
 மனதை என்னிடம் அசையாமல்
 நிறுத்தி வைப்பதற்கு முடியாவிட்டால்
 அப்போது பகவந்நாம கீர்த்தனம்,
 இறைவன் திருநாமம் ஒதுதல் முதலிய
 பயிற்சி யோகத்தினால் என்னை அடைய
 விரும்பு.

ஓதிடு இறைவன்

திருநாமம்!

ஓதிடு பகவந் நாம

கீர்த்தனம்!

ஒருமுகப்படுத்த மனதை

உன்னால் முடியாதென்றால்!

இவ்வழி யோக மாக்கி

இறைவனையடைய விரும்பு!

9

மனம் எப்பொழுதும் எண்ண அலைகளால் அங்கும் இங்குமாக அலைந்து கொண்டே இருக்கும். அதை ஒரு நிலையில் பிடித்து நிறுத்துவதென்பது பயிற்சி பெற்ற ஆன்மீக வாதிகளால் மட்டுமே முடியும். மனம் ஒரு குரங்கு என்பார்கள். அது உலக-இயக்கமெனும் கிளைகளில் தாவித்தாவி சென்று கொண்டேயிருக்கும். ஆகவே, இறைவனை மனதில் நிறுத்துவதற்கு நாம் சில பயிற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். இதற்கு பகவத் கீதையில் கூறப்பட்டுள்ள சில பயிற்சிகளைப் பார்ப்போம்.

1. சூரியனுக்கு எதிராக அமர்ந்து கண்களை மூடிக்கொண்டால் மனதில் எங்கும் சமமாக ஓர் ஒளி பரவுவது தெரிகிறது. அதைவிட ஆயிரக்கணக்கான மடங்கு ஒளி பகவானிடம் உள்ளது. இவ்விதம் மனதில் சிந்தனை செய்து பரமாத்மாவினுடைய அந்த ஒளிமயமான ஜோதிஸ்வரூபத்தில் மனம் நிலைக்குமாறு அடிக்கடி முயல் வேண்டும்.

கோவில்களில் தீபம் ஏற்றித்தான் இறைவனை வழிபடுகின்றோம். மாலையானால் வீடுகளில் தீபம் ஏற்றுகின்றோம். எந்த ஒரு விசேஷங்களிலும் தீபம் ஏற்றித்தான் நிகழ்ச்சிகளை தொடங்குகின்றோம். எல்லாமே ஒளியால் அல்லது ஒளிபோல் பிரகாசிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகின்றோம். நெருப்பை 'அக்கினி

தெய்வம்' என்கின்றோம். அதற்கு ஒரு படி மேலே சென்று இறைவன் ஜோதி வடிவானவர் என்றும் கூறுகின்றோம். ஜோதி என்பது மூதாதையர் காலம் தொட்டு புனிதமானது என்று நமக்குப் புகட்டப் பட்டு வந்துள்ளது. சூரியனும் ஜோதிவடிவானவன்தானே! இவற்றை சிந்திக்கும் போது ஜோதியை நமது வாழ்க்கையில் இருந்து பிரிக்க முடியாது என்பது விளங்கும்.

நாம் எந்த ஒரு கடவுளின் படத்தைப் பார்த்தாலும் அவரின் சிரசை சுற்றி ஒரு ஒளிவட்டம் பிரகாசிப்பதைப் போல் வர்ணம் தீட்டியிருப்பார்கள். பேசும் படங்களைப் பார்த்தால் இறைவன் வரம் கொடுக்கும் போது அவர் உள்ளங்கையில் இருந்து ஒளி பீறிட்டுப் பாய்வதைக் காட்டுவார்கள். இறைவன் தோன்றும் போதும் ஒளியின் நடுவிலேயே தோன்றுவதாகக் காட்வார்கள். இவையெல்லாம் எதைக் குறிக்கின்றன? இறைவன் ஒளிவடிவானவர் என்பதை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டு இருக்கின்றோம் என்பதைத்தானே! இவற்றையெல்லாம் சிந்தித்தால் இறைவன் ஒளி வடிவானவர் என்பது மனதில் உறுதியாகி விடும். அதன் பிறகு ஜோதியின் வடிவத்தை நமது மனதில் நிலைநிறுத்துவது இலகுவான காரியமாகி விடும். இந்த உலகம் முழுவதும் சூரியனால் ஜோதியைப் பெற்றுக் கொள்வது போல் பிரபஞ்சம் முழுவதும் இறைவனால் ஜோதிவடிவாக இருப்பதை உணர வேண்டும். இப்படி ஜோதியே எங்கும் நிறைந்து இருக்கும்

போது அதுவே தெய்வமென்று உணர முடியும். ஜோதியென்பது கற்பனையல்ல; உண்மையாகவே நமது கண்களால் காண்பது. ஆகவே இதை மனதில் நிலை நிறுத்துவது இலகுவாகவே இருக்கும். ஜோதி புனிதமானது, தெய்வீகமானது என்பதை நமது சிந்தனையில் பதியவைக்க வேண்டும்.

“எது எது சிறப்புடையதோ, ஒளியுடையதோ, சக்தி படைத்ததோ அந்தப் பொருள் எல்லாம் என்னுடைய ஒளியின் ஒரு பகுதியின் வெளிப்பாடே என்று நீ அறிந்து கொள்” (10/41) என்று பகவான் கூறுகின்றார்.

2. நெருப்புக் குச்சியில் நெருப்பு நிறைந்துள்ளது போன்று பகவான் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றார் என்று புரிந்து கொண்டு, மனம் எங்கெல்லாம் துள்ளி ஓடுகிறதோ அங்கெல்லாம் குணங்களுடனும், பிரபாவங்களுடனும் கூடிய ஸர்வ வல்லமை பெற்ற பேரன்புக்குரிய பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேரன்புடன் திரும்பத் திரும்பச் சிந்திக்க வேண்டும்.

“இறைவன் தூணிலும் இருப்பார், துரும்பிலும் இருப்பார்” என்பார்கள். இறைவன் பிரபஞ்சம் முழுதும் நிறைந்து இருக்கின்றார் என்பதே இதன் கருத்து. குழந்தை சிரிப்பதைக் கவனியுங்கள். அந்த சிரிப்பில் மயங்கி நாமும் குழந்தையாக மாறிவிடுகின்றோம். அந்த சிரிப்பில் உள்ள

தெய்வீக சக்தி அது. காதலி அன்பாக பேசும் போது அவள் பேச்சில் நம்மையே மறந்து மயங்கி நிற்கின்றோம். தாய் நமக்காக கண் கலங்கும்போது உருகிப்போய் விடுகின்றோம்; தந்தை நமக்காக தியாகம் செய்யும் போது அடிமைபோல் ஆகிவிடுகின்றோம்; மனைவி அன்பால் அணைக்கும் போது 'இருவரல்ல ஒருவர்' என்று முடிவு செய்கின்றோம், இப்படியான சக்தியே இறைவன் என்றறிய வேண்டும். இந்த உணர்வு மயமான சக்திகள் நம்மை முழுமையாக ஆட்கொள்கின்றன.

உலகில் வாழும் மனிதர்களைக் கவனியுங்கள். பலகோடி மனிதர்களையும் பல வித்தியாசமான உடல் அமைப்புக்களோடு இறைவன் படைத்துள்ளார். அதே போல் கோடானுகோடி ஜீவராசிகளும் ஒன்றைவிட மற்றொன்று ஏதாவது ஒரு வித்தியாசமான உருவ அமைப்பையே கொண்டிருக்கும். இது எப்படி நடக்கின்றது? இது இறைவனின் சக்திதானே! காடு, மலைகளைக் கொண்ட இயற்கைக் காட்சிகளைக் கவனியுங்கள். காலையிலும், மாலையிலும் அடிவானத்தை கவனியுங்கள். பகல் நேரங்களில் மேகத்தின் பின்னால் இருந்துகொண்டு ஆதவன் விடும் ஒளிக்கதிர்களைக் கவனியுங்கள். மரம், செடி, கொடிகளையும், வண்ண வண்ணப் பூக்களையும் பாருங்கள், அவற்றில் உள்ள வித்தியாசமான வாசனையை நுகருங்கள். பழங்களை

சுவைக்கும் போது அவற்றின் வித்தியாசமான சுவை களை அனுபவியுங்கள் இவற்றை எல்லாம் ஒரு கவிஞன் எப்படி பார்க்கின்றான்? இவற்றை ரசித்து சுவைத்து, அனுபவித்து அதுவாகவே மாறிய பிறகே உயிரோட்டமுள்ள கவிதைகளை நமக்குத் தருகின்றான். இதேபோல் அவற்றை ரசிக்கவும், சுவைக்கவும் பழக வேண்டும். அதே நேரம் இவையெல்லாம் இறைவனின் சக்தி என்று அறிய வேண்டும். இறைவன் அல்லாமல் வேறொரு சக்தி இவை எல்லாவற்றிலுமே ஊடுருவி இருக்க முடியாது என்பதை அறிய வேண்டும்.

தொலைக் காட்சியைப் பார்க்கும் போதும், வானொலியைக் கேட்கும் போதும் இந்தப் படங்களும், இசையும் எத்தனை மைல்களைக் கடந்து நம்மை வந்து அடைகின்றன, அதன் சக்தி எப்படிப்பட்டது? ஆகாயத்தை ஊடுருவி நமது தொலைக்காட்சிப் பெட்டிக்குள்ளும், வானொலிப் பெட்டிக்குள்ளும் வந்து சேர்வதற்கு துணை நிற்கும் சக்தி எது? இதுதான் இறைவன் என்பதை அறிய வேண்டும். இசையை ரசிக்கும் பொழுது அதன் தெய்வீகத் தன்மையை உணர வேண்டும். தொலைக் காட்சிகளில் அழகிய பெண்களைக் காணும் பொழுது அவர்கள் சிரிப்பில், நடனத்தில், இனிமையான பேச்சுக்களில், நடிப்பில், அழும் காட்சியில் என்று எல்லாவற்றிலுமே தெய்வீகத் தன்மை இருப்பதை உணர வேண்டும். இவற்றை ரசிக்கும் போது நம்மையே நாம் மறந்த நிலையில்

இருக்கின்றோமே..., இதன் சக்தியை உணரவேண்டும். இதை உணர முடியுமானால் தெய்வ சக்தியையும் நாம் உணர முடியும்.

தென்றல் வீசும்போது சுகமாக உலாவுகின்றோம். இதே காற்றை சுவாசிப்பதால் தான் நாம் உயிர்வாழ்கின்றோம். சுவாசிப்பதை நிறுத்தி விட்டால் இறந்து விடுவோம். ஆத்மாதான் இறைவன் என்று கூறும் போது அந்த ஆத்மாவே இந்தக் காற்றில் தான் இருக்கின்றது என்று தோன்றவில்லையா? காற்று இவ்வுலகில் இல்லாத இடமுண்டா? அப்படியானால் காற்று உள்ள இடமெல்லாம் இறைவன்தானே இருக்க வேண்டும். ஆகவே முழு உலகம் இறைவனே நிறைந்து இருக்கின்றார்.

ஒருமுறை ஒருவர் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரிடம் சென்று “எனக்கு தியானம் செய்ய முடியாமல் இருக்கின்றது. மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை” என்றாராம். அதற்கு அவர் “உனக்கு விருப்பமானது எது?” என்று கேட்டார். வந்தவர் கூறினார். “எனக்கு நான் வளர்க்கும் ஆட்டுக்குட்டி மீதுதான் பிரியம் அதிகம்” என்று! “இனிமேல் ஆட்டுக்குட்டியை மனதில் நினைத்துக் கொண்டு தியானம் செய்” என்று இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் கூறினார். ஆகவே நமது மனம் எங்கெல்லாம் ஓடுகின்றதோ அங்கெல்லாம் இறைவனே இருப்பதாக உணர்ந்து செயற்பட வேண்டும்.

மரங்களை இறைவனாக வணங்கும் பழக்கம் நம் மக்களிடம் உண்டு. அதேபோல் காட்டுப் பகுதியில் வேலைக்குச் செல்பவர்கள் அங்கே ஒரு மரத்தடியில் ஒரு கல்லை எடுத்து வைத்து வணங்கி விட்டு வேலையை தொடங்குகின்றனர். ஆற்றுக் கரைகளிலும், குளக்கரைகளிலும் கூட இப்படிப்பட்ட தெய்வ வழிபாட்டை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. நதிகளை கங்கா தேவியென்றும், பூமியை பூமாதேவியென்றும், மலைகளை மலையரசியென்றும், கடலை கடலரசியென்றும், இப்படி இயற்கை முழுவதையுமே வணங்குகின்றோம். மாட்டு சாணத்தை கையில் பிடித்து வைத்து அதன் மேல் அருகம் புல்லை வைத்து விநாயகர் என்று வணங்குகின்றோம். இந்த பழக்கங்கள் சிறந்ததே. இது பிரபஞ்சம் முழுவதையுமே இறைவனாகக் காணும் வழிமுறைகளே!

3. மனம் எங்கெங்கு ஓடினாலும் அதை தடுத்து நிறுத்தி பகவான் விஷ்ணு, சிவன், ராமன், கிருஷ்ணன் முதலிய (நம்முடைய மனதில் தோன்றும்) இஷ்ட தெய்வத்தினுடைய ஸ்வரூபத்திலோ, வெளியே உள்ள படத்திலோ, உலோகத்தினால் ஆன விக்கிரகத்திலோ, நாம ஜபத்திலோ, மிகவும் சிரத்தையும் அன்பும் கொண்டு நாம ஜெபத்தில் திரும்பத் திரும்ப மனதை ஈடுபடுத்த முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

மனம் தன் விருப்பப்படி சுதந்திரமாக முழு பிரபஞ்சமும் சுற்றிக் கொண்டேயிருக்கும். எதற்கு எங்கே செல்கின்றோம் என்ற காரணங்கள் அதற்குக் கிடையாது. அதை ஒரு இடத்தில் நிறுத்த வேண்டும். அந்த இடம் இறைவனின் திருவடியாக இருக்க வேண்டும். கோவிலைக் கண்டவுடன் உள்ளே சென்று வணங்கத் தோன்ற வேண்டும். சிலர் நாட்டில் உள்ள எல்லா கோவில்களுக்கும் சென்று இறைவனை வணங்கி மகிழ்ச்சியோடு வீடு திரும்புவதை நம்மால் அவதானிக்க முடியும். ஆனால் சிலர் எத்தனை கோவில்களுக்குச் சென்று வந்தாலும் ஏதோ ஒரு தெய்வத்திடம் அதிகமான நம்பிக்கை வைத்திருப்பார்கள். இவர்கள் உலகில் எந்த மூலை முடுக்கில் இருந்தாலும் அந்தக் கோவில் திருவிழா நடக்கும் தினங்களில் அந்தக் கோவிலுக்கு வந்து விடுவார்கள். இப்படி இறைவனை வணங்குபவர்கள் கடமைக்காக மட்டும் வழிபடாமல் அந்த தெய்வத்தை மனதில் நிலைநிறுத்தி வழிபட வேண்டும். எப்பொழுதும் கண்களை மூடி இறைவனை நினைத்தால் உடனே அந்த தெய்வம் மனதில் நிறைந்து நிற்க வேண்டும். உலகில் உள்ள வேறு ஒன்றுமே மனதில் தோன்றக் கூடாது. இங்கே மனம் கட்டுப்பட்டு ஒரு நிலையில் நிற்க வேண்டும். 'இது நம்மால் முடியுமா!' என்றால் முடியும் என்பதே உறுதியான பதிலாக இருக்கும். ஏனென்றால் நமக்கு விருப்பமில்லாத ஒன்றை செய்ய நாம் முயற்சி செய்ய வில்லையே! நாம் விரும்பி வணங்கும் கடவுளையே

மனதில் முழுநேரமும் நிலை நிறுத்தப் போகின்றோம். அந்த ஸ்வரூபத்தை எத்தனையோ தடவை கண்களால் பார்த்து மனதில் பதியவைத்து இருப்போம். அதை மறுபடியும் நினைவு கூர்ந்தால் அப்படியே மனதில் தோன்றும். ஒருவன் விருப்பத்துடன் காதலிக்கும் பெண்ணை திருமணம் செய்து கொண்டு நிரந்தரமாகவே வைத்துக் கொள்கின்றான். அதேபோல் தான் நாம் விரும்பி கோவிலுக்குச் சென்று வணங்கும் தெய்வத்தை மனதில் நிறுத்தி அன்பு கொண்டு தெய்வத்துடனேயே இணைத்துக் கொள்கின்றோம்.

கோவில் விக்கிரகங்களைப் பார்க்கும் போது எல்லா விக்கிரகங்கள் மீதும் எல்லோருக்கும் விருப்பம் ஏற்படாது. சில விக்கிரகங்கள் வீரமுடன் காட்சி அளிக்கும்; சிலது கருணையே வடிவாக இருக்கும்; சிலது குழந்தையைப் போல் அன்பையே பிரதிபலிக்கும். சில விக்கிரகங்கள் பிரபஞ்சத்தின் முழு சக்திகளையும் வெளிப்படுத்துவது போல் காட்சியளிக்கும். இதே போல் இறைவனின் படங்களைப் பார்த்தால் பல வடிவங்களில் வரைந்து இருப்பார்கள். இவைகளிலும் ஒவ்வொரு விதமான படங்கள் ஒவ்வொருவரின் இதயங்களைக் கவரும், ஆகவே. தன் மனதைக் கவர்ந்த விக்கிரகத்திலோ, படத்திலோ மனதை நிலைநிறுத்த வேண்டும். இப்படி மனதை நிலைநிறுத்தி பக்தி கொண்டு இறைவனை வணங்க வேண்டும்.

இசையில் மயங்காதவர் எவரும் இருக்க முடியாது. நாம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் புல்லாங்குழல் வாசிக்கும் படத்தைப் பார்த்தால் அவரைச் சுற்றி பசுக்களும், கன்றுகளும் நிற்கும், மூங்கில் மரங்களும், மற்ற மரங்களும் செடி, கொடிகளும் அவரைச் சுற்றி இசையில் மயங்கி வளைந்து நிற்கும். இப்படிப்பட்ட இசையை நாமஜபம் செய்யும் போது அதோடு நாமும் சேர்ந்து கொண்டால், எத்தனை முறை நாமஜபம் செய்தாலும் சோம்பல் ஏற்படாது. இசைவடிவிலேயே இனிமையான இராகத்தோடு நாமஜபம் செய்ய வேண்டும். நான் சிலரைப் பார்த்து இருக்கின்றேன் - ஏதாவது வேலை செய்து கொண்டே யிருப்பார்கள். ஆனால் வாய் நாமஜபத்தை ஏதோ ஒரு ராகத்தோடு முணுமுணுத்துக் கொண்டே இருக்கும். இதற்குக் காரணம் இறைவன் மேல் இவர்கள் வைத்திருக்கும் பேரன்புதான். இப்படிப்பட்டவர்களின் உள்ளத்தில் எப்போதும் இறைவன் குடிகொண்டு இருப்பார்.

4. வண்டு ரீங்காரம் செய்வது போல் ஒரே குரலில் மனதில் 'ஓம்கார'த்தை ஜபம் செய்துகொண்டு அந்த ஒலியில் பரமேசுவரனுடைய ஸ்வரூபத்தை மீண்டும் மீண்டும் சிந்திக்க வேண்டும்.

சுவாமி விவேகானந்தர் 'ஓம்' என்ற மந்திரத்தைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது புனிதமான சொற்கள் அனைத்துள்ளும் புனிதமானதும் நாம ரூபங்களுக்

கெல்லாம் தாயானதும் அழிவற்றதும் ஆன இந்த ஓங்காரத்தில் இருந்துதான் பிரபஞ்சம் முழுவதும் படைக்கப்பட்டது என்கிறார். உச்சரிக்கப்படுகின்ற ஒலிகள் எல்லாமே அடிநாக்கில் இருந்து உதட்டு நுனி வரையிலும் உள்ள இடைப்பட்ட இடத்தில் தான் உருக் கொள்கின்றன. முதலில் தொண்டையில் இருந்து உண்டாகிற ஒலி அகரம், உதட்டில் முடிகின்ற கடைசி ஒலி மகரம், நாக்கின் அடிப்பகுதியிலிருந்து உதடு வரைக்கும் வரும் ஒலி உகரம். சரியானபடி உச்சரித்தால் ஓம்காரம், ஒலியமைப்பு முறை முழுவதையுமே தன்னுள் அடக்கியதாகும். வேறு எந்த ஒலியும் இப்படி இல்லை என்றும் சுவாமி விவேகானந்தர் கூறுகின்றார். “எல்லா வேதங்களின் சாரமான பிரணவ தத்துவமான ஓம்காரம் நானே” என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகின்றார். ஆகவே ஓம் எனும் மந்திரம் உலகில் உயர்ந்தது, மந்திரங்களில் முதன்மையானது.

வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்யும்போது அமைதியாக கேட்டோமானால் இனிமையான இசையாகவே இருக்கும். நாம் ஓங்காரத்தை உச்சரிக்கும்போது ராகத்தோடு வண்டின் ரீங்காரத்தைப் போல் தொடர்ந்து முறையாக “ஓம்” என்று அனுபவித்து வாய்நிறைய ஜபம் செய்ய வேண்டும். அப்படி ஜபம் செய்யும்போது பரமேசுவரனுடைய ரூபமே மனம் நிறைய ஆட்கொள்ள வேண்டும்.

வேதம் ஓதும் பெரியோர்களுடைய சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ள வேள்வி, தானம், தவம் முதலிய

கர்மங்கள் எப்பொழுதும் “ஓம்” என்கிற பரமாத்மாவின் திருப்பெயரை உச்சரித்துக் கொண்டே தொடங்கப் படுகின்றன (17/24) என்று பகவான் கூறுகின்றார். ஆகவே, எந்த ஒரு நல்ல காரியத்தை செய்தாலும் ஓம் என்றே நாம் தொடங்க வேண்டும். இதன் சக்தி மகத்தானது. சொல்லில் அடங்காதது. இதை உச்சரிக்கும் போதெல்லாம் ஓம் என்ற ஓசையில் இறைவனே ஓசையின் வடிவாக இருக்கின்றார் என்பதை உணர வேண்டும். ஒம்காரத்தின் சக்தியும் அதன் புனித தன்மையும் எப்படிப்பட்டது என்பதை முதலில் அறிய வேண்டும். அப்படி தெளிவாக அறிந்துகொள்ளும் பொழுது ஆழ்ந்த பக்தி ஏற்படும். அதன் பிறகு ஓம் காரத்தை மீண்டும் மீண்டும் சிந்திக்க மனம் விரும்பும்.

5. இயல்பாக மூச்சுவிட்டு இழுக்கும் போது பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தை மீண்டும் மீண்டும் சிந்திக்க வேண்டும்.

படத்தயாரிப்பாளர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் நெற்றி முழுவதும் மட்டுமல்லாமல் மார்பகங்கள் முழுவதுமே சந்தனத்தை பூசியிருப்பார். இவர் முருக பக்தர். இவர் பேசும்போது இடையிடையே ‘முருகா, முருகா’ என்று முருகனை நினைவுபடுத்திக் கொள்வார். இருக்கையில் அமரும்போதும், எழும் போதும் என ஒவ்வொரு செயல் தொடங்கும்போதும், செயல்முடியும் போதும் முருகா என்பார். இவர் ஒரு நாளைக்கு எத்தனை முறை முருகனை

நினைவு படுத்திக்கொள்கிறார் என்பது இவருக்கே தெரியாது. இதேபோல் பல பேரைப் பார்த்திருக்கிறேன். அடிக்கடி தங்களின் இஷ்ட தெய்வத்தை நினைத்து பெயரை உச்சரிப்பார்கள். சிலர் தும்மல் வந்தால் கூட கிருஷ்ணா முருகா, என்று கூறியே தும்முகின்றனர். இது இவர்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் உயர்வான பழக்கம்.

“மூச்சுக்கு மூன்றாறு தடவை, சொன்னதையே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாய்” என்று கூறுவது வழக்கம். இப்படிப்பட்ட பழக்கத்தை, இறைவனை நினைப்பதில் ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். உயிர்கள் மூச்சை நிறுத்திவிட்டால் இயக்கமே நின்றுவிடும். அங்கு இறப்பு ஏற்பட்டுவிடும். நாம் உயிர்வாழ்வது காற்றின் சக்தியால் தான். அப்படியானால் காற்றும் இறைவனே. ஆகவே, மூச்சை விட்டு இழுக்கும் போது இறைவனை மனதில் நினைத்துக் கொண்டே மூச்சை இழுத்து விட வேண்டும். அப்படி நினைப்பதால் வாழ்க்கையில் எத்தனை லட்சம் முறை மூச்சை இழுக்கின்றோமோ அத்தனை முறையும் இறைவனை மனதில் நினைக்கின்றோம். ஆகவே, நாம் வாழ்நாள் முழுவதுமே இறைவனுடனேயே வாழ்வோம்.

ஒரு ஓவியன் அழகான பெண்ணைப் பார்த்து விட்டால் அந்த உருவத்தை அப்படியே மனதில் பதிய வைத்துக் கொள்கின்றான். அதன் பிறகு எத்தனை

வருடங்கள் கழிந்தாலும் எப்போதோ ஒரு நாள் அந்த உருவத்தை அப்படியே தீட்டி விடுகின்றான். சித்திரம் தீட்டத் தொடங்கிய காலம் தொடடே மனதை அப்படி பழக்கி வைத்துள்ளான். அதே போல் நமது இஷ்ட தெய்வத்தை சிறு வயது முதலே வணங்குவதால் அந்த ஸ்வரூபத்தை மனதில் நிலைநிறுத்திக் கொள்வது நமக்கு இலகுவாக இருக்கும். இது நாம் மூச்சு விட்டு இழுக்கும் போது மனதில் வர வேண்டும் என்று விரும்பினாலே போதும்; நம்மை அறியாமலேயே இறைவனின் ஸ்வரூபம் மனதில் நிறைந்து நிற்கும்.

6. பரமாத்மாவினுடைய நாமஜெபங்கள், ரூபம், குணம், சரித்திரம், பிரபாவம் இவற்றின் ரஹஸ்யங்கள் அறிவதற்காக அவற்றைப் பற்றி எடுத்துரைக்கும் தெய்வீக நூல்களைத் திரும்பத்திரும்ப படிக்க வேண்டும்.

நாம் இதிகாசங்களைப் படிக்க வேண்டும். இவற்றில் நமது சிந்தனைக்கும், அறிவுக்கும் தேவையான எல்லாமே இருக்கின்றன. அரசியல் சித்தாந்தங்கள், வாழ்க்கையின் நுணுக்கங்கள், பூகோள ரகசியங்கள், உலக இயக்கங்களின் தத்துவ ரகசியங்கள், இது மட்டுமின்றி முழு பிரபஞ்சத்தைப் பற்றிய தத்துவ ரகசியங்கள் விஞ்ஞான நுணுக்கங்கள் என்று எது வேண்டுமோ எல்லாமே இதிகாசங்களில் உண்டு. இதற்கும் அப்பாற்பட்டு, இறைவன் என்றால் யார்? அவர் எப்படிப்பட்டவர்? பிரபஞ்சத்தின் முழு இயக்கத்தாளும் எப்படி

அவரின் சக்தி ஊடுருவி செயற்படுகின்றது? நமக்கும் இறைவனுக்கும் உள்ள உறவு எப்படிப்பட்டது? என்பதையெல்லாம் இதிகாசங்களில் படிக்கலாம். 'இறைவன் எத்தனை விதமான அவதாரங்களை எடுத்தார்? அந்த அவதாரங்கள் மூலமாக இந்த பிரபஞ்சத்தில் எத்தகைய மாற்றங்களையெல்லாம் நடத்திக் காட்டினார்? எப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் இறைவன் தோன்றுகின்றார்? இறைவனுடன் நாம் எப்படி உறவை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம்?' - என்றெல்லாம் இதிகாசங்கள் மூலம் அறியலாம்.

பகவானுடைய கல்யாண குணங்கள், பிரபாவம், தத்வம், ரஹஸ்யம் முதலியவற்றைப் பற்றி ஆன்மீக வாதிகள் கூறும்போது பின்வருமாறு கூறுகின்றனர்.

முடிவற்றதும், எல்லையற்றதும், முற்றிலும் தனித் தன்மை வாய்ந்ததுமான சம்பாவனை, அமைதி, இரக்கம், அன்பு, பொறுமை, இனிமை, வாத்ஸல்யம் (வாஞ்சை), ஆளுமை, பெருந்தன்மை, நட்பு, முதலியவை பகவானுடைய கல்யாண குணங்கள்.

முழுமையான ஆற்றல், ஐசவர்யம், ஆன்மீக ஒளி, சக்தி, சாமர்த்தியம், நிகழ் முடியாததை நிகழ்த்திக் காட்டுதல் முதலியன பகவானுடைய பிரபாவங்கள்.

எந்தவிதம் பரமானு, நீராவி, மேகம், மழைத் துளிகள், பனி முதலிய எல்லாம் தண்ணீரோ, அதே போல்

சகுண - நிர்குண, ஸாகார - நிராகார, வியக்த - அவ்வியக்த, ஜட - சேதன, அசைவன - அசையாதன, சத் - அசத் முதலியன எத்தனை உள்ளனவோ, அவ்விதமே எவை எவற்றிற்கு அப்பாலும் இருக்கின்றனவோ அவை யெல்லாம் பகவானே ஆகும். இது தத்துவம்.

பகவானைக் காண்பது, அவருடன் உரையாடுவது, அவரைத் தொடுவது, சிந்திப்பது, கீர்த்தனம் செய்வது, அர்ச்சனை செய்வது, வணங்குவது, துதிகளால் போற்றுவது முதலியவற்றால் பாவிகளும் கூட மிகவும் புனிதர்களாக ஆகி விடுகிறார்கள் என்பதும், பிறப்பற்ற அழிவற்ற சர்வலோக மகேஸ்வரனான எல்லாம் அறிந்த முழுமையான சக்தி படைத்தவரும், எல்லோருடனும் சமபாவனையோடு இருக்கின்றவருமான பகவானே தெய்வீக அவதாரத்தை ஏற்று வெளிப்படுகிறார் என்பதும், மேலும் அவருடைய தெய்வீக குணங்கள், பிரபாவங்கள், தத்துவம் முதலியன உண்மையில் சிந்தனைக்கு எட்டாதவை, எல்லையற்றவை, தெய்வீகமானவை, அதாவது அவரைப்பற்றி அவரைத் தவிர வேறு யாரும் முழுமையாக அறியக்கூட முடியாது என்பதும் அவருடைய ரஹஸ்யமாகும்.

ஸ்ரீ விஷ்ணு, ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், சிவபெருமான், தேவி, கூர்மம், நரசிம்மன், வாமனர் மட்டுமின்றி பலபல ரூபங்களில் இறைவன், தம் பக்தர்கள் எப்படியெல்லாம் இறைவன் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகின்றனரோ

அப்படியெல்லாம் அவர்கள் விருப்பத்தை அனுசரித்து தர்சனம் அளிக்கின்றார்.

“அர்ஜுனா! எந்த பக்தர்கள் என்னை எவ்விதம் வழிபடுகிறார்களோ, அப்படியே நானும் அவர்களை அதற்கேற்பவே அணுகுகிறேன் (அருள்புரிகின்றேன்). என்னெனில் எல்லா மனிதர்களும் பல்வேறு விதங்களிலும் என்னுடைய வழியைப் பின்பற்றுகிறார்கள்” என்று பகவான் கூறுகின்றார். ஆகவே இறைவனை எந்த ரூபத்தில் வழிபட விருப்பமோ அந்த ரூபத்தில் பக்தியோடு வழிபட வேண்டும்.

இது போன்ற விளக்கங்களும், ஆன்மிக சம்பந்தமான, இதைவிட விரிவான, விளக்கங்களும் இதிகாசங்கள் படிப்பதன் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். இவற்றை வாங்கிப்படிக்க வசதிகள் இல்லாவிட்டால் இவற்றைப் பற்றிய விளக்கவுரைகளும், சிறுகதைகளும் - அறிஞர்களால் வெளியிடப்பட்டுள்ளன - இவைகளைப் படித்து விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வுலக வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருக்கும் நாம் இவற்றை ஒரே முறையில் படித்து மனதில் நிறுத்திக் கொள்வது சிரமமாக இருக்கும். ஆகவே, இவற்றை மீண்டும் மீண்டும் படிக்க வேண்டும்.

7. பிராணாயாமம் செய்து பழக வேண்டும்.

முதலில் தூய்மையான இடத்தில் தரைமீது தர்ப்பை, மான்தோல், துணி இவற்றை ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக விரித்து மிக உயரமாக இல்லாமலும், மிகவும் தாழ்வாக இல்லாமலும் தன்னுடைய இருக்கையை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். தியான யோக சாதனை புரியத்தக்க இடம் இயல்பாகவே பரிசுத்தமாக இருக்க வேண்டும். அந்த இடத்தை துடைத்து அல்லது மெழுகி தூய்மையாகவும், மாசற்றதாகவும் ஆக்க வேண்டும். கங்கை, யமுனை, காவேரி முதலிய புண்ய நதிக்கரை அல்லது மலைக்குகை, தேவாலயம், புனிதத் தலங்கள், பூங்கா, மாசற்ற காற்று வீசும் இடங்களில் எது எளிதாக கிடைக்கின்றதோ அந்த இடத்தில் தூயதான, புனிதமான, ஏகாந்தமான ஓர் இடத்தை தியானத்திற்கு சாதகன் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று பகவத்கீதையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இதையே சுவாமி விவேகானந்தர் கூறுகையில், எங்கு நெருப்பு உள்ளதோ, எங்கு நீர் உள்ளதோ, எங்கு உலர்ந்த சருகுகள் சிதறிக் கிடக்கின்றனவோ, எங்கு எறும்பு புத்துக்கள் உள்ளனவோ, எங்கு காட்டு மிருகங்கள் பற்றிய பயம் உள்ளதோ, எங்கு நாற்சந்திகளும் கூடுகின்றனவோ, எங்கு ஓசையும், கூச்சலும் மிகுந்து உள்ளதோ, எங்கு தீயவர்கள் உளரோ அங்கு யோகம் பயிலக் கூடாது. உடல் சோம்பலும், அல்லது நலமற்று இருந்தாலும், மனம் துன்புற்று, அல்லது கவலையுற்று இருந்தாலும் யோகம்

பயிலக் கூடாது. மறைவானதும், மக்கள் கூட்டம் இல்லாததும், அழுக்கற்றதும், அழகான இயற்கைக் காட்சிகள் உடையதுமான இடத்தை தேர்ந்தெடுங்கள். உங்கள் வீட்டில் உள்ள அமைதியான அழகிய அறையைத் தேர்ந்தெடுப்பதும் நன்று. பண்டைக்கால யோகிகளையும், உங்கள் குருவையும், கடவுளையும் வணங்கி விட்டு பயிற்சியை தொடங்குங்கள் என்று கூறுகின்றார்.

பொதுவாகவே அமைதியும், சுத்தமும் உள்ள இடமும், அமைதியான மன நிலையும், நோயற்ற உடல் நிலையும் தேவைப்படுகிறது.

எப்படி உட்கார்ந்தால் சுகமாக இருக்குமோ அவ்வாறு அசைவின்றி உட்கார வேண்டும். அதாவது, ஆசனங்கள் பலவிதம் - அவற்றில், ஆத்மஸம்யமம் செய்ய விரும்பும் சாதகனுக்கு சித்தாசனம், பத்மாசனம், ஸ்வஸ்திகாசனம் மூன்றும் உகந்தவை. இவற்றில் எந்த ஆசனமானாலும் முதுகுத் தண்டு, கழுத்து, தலை, இவை நேர்க் கோட்டில் இருக்க வேண்டும். சோம்பல் தாக்காமல் இருந்தால் கண்களை மூடி உட்கார்ந்து கொள்ளலாம். எவருக்கு எந்த ஆசனத்தில் நீண்ட நேரம் சுகமாக அமர முடியுமோ அவருக்கு அந்த ஆசனம் உகந்தது என்று பகவத்கீதையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆசனம் நிலைத்த பிறகு மூச்சை இழுப்பதையும் விடுவதையும் தடுப்பது பிராணாயாமம். வெளிக் காற்றை உள்ளிழுப்பது சுவாசம், உள் காற்றை வெளியே தள்ளுவது பிரசுவாசம், இவை இரண்டையும் தடுப்பது பிராணாயாமம்.

தேசம், காலம், எண்ணிக்கை (கால அளவு) இவற்றின் சம்பந்தத்தால் பாஹ்ய, ஆப்யந்தர, ஸ்தம்விருத்தி என்று உள்ள மூன்று விதமான பிராணாயாமங்கள் தீர்க்கம் என்றும் ஸுக்ஷ்மம் என்றும் சொல்லப்படும்.

பாஹ்ய : எட்டுத்தடவை ஓம் என்று கூறும் நேரத்தில் மெதுவாக மூச்சுக் காற்றை வெளியே விட்டு பதினாறு தடவை ஓம் என்று கூறும் நேரம் வரை வெளியே தடுத்து, பிறகு நான்கு முறை ஓம் என்று கூறும் நேரத்தில் உள்ளிழுப்பதானது பாஹ்ய விருத்தி பிராணாயாமம் என்று கூறப்படும். (பாஹ்ய என்பது வெளியே மூச்சுக்காற்றை நிறுத்தும் பிராணாயாமம்)

ஆப்யந்தர : - நான்கு தடவை ஓம் என்று உச்சரிக்கும் நேரத்தில் மூச்சை உள்ளிழுத்து பதினாறு தடவை ஓம் என்று உச்சரிக்கும் நேரம் வரை மூச்சை உள்ளே நிறுத்தி வைத்து, பிறகு எட்டுத்தடவை ஓம் என்று உச்சரிக்கும் நேரத்தில் வெளியே தள்ள வேண்டும்.

ஸ்தம்விருத்தி :- நான்கு தடவை ஓம் என்று உச்சரிக்கும் நேரத்தில் மூச்சை உள்ளிழுத்து, எட்டு முறை ஓம் என்று உச்சரிக்கும் நேரம் வெளியே விட வேண்டும். உள்ளேயோ, வெளியிலோ சிரமமின்றி வசதியைப் போல் சுகமாக மூச்சை நிறுத்தி வைக்கலாம். இவை தவிரப் பல முறைகள் உண்டு. எத்தனை முறை ஓம்கார எண்ணிக்கையுடன் மூச்சை உள்ளிழுக்க முடியுமோ அத்தனை முறை ஓம்கார எண்ணிக்கையுடன் மூச்சை வெளியேவிட்டு அத்தனை முறை ஓம்கார எண்ணிக்கையுடன் மூச்சை வெளியே தடுத்து நிறுத்தலாம்.

பிராணாயாமத்தில் எண் கணக்கு காலக் கணக்கு இரண்டுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதால், இவற்றில் தடுமாற்றம் ஏற்படக் கூடாது. நான்கு ஓம்காரங்கள் சொல்ல ஒரு விநாடி நேரம் ஆகுமானால் பதினாறு ஓம்காரங்கள் சொல்ல (காற்றை வெளியே தடுத்து நிறுத்தும் போது) நான்கு விநாடிகளும், எட்டு ஓம்காரம் சொல்ல (மூச்சை வெளியே விடும்போது) இரண்டு விநாடிகளும் ஆகவேண்டும்.

யோக சாஸ்திரத்தில் கூறியபடி உணவு உண்ண வேண்டும். அளவுக்கு அதிகமாக உண்ணக் கூடாது. அதே நேரம் பட்டினியாகவும் கிடக்கக் கூடாது. முறையாக உண்பவர்களுக்குத்தான் யோகம் வெற்றியைக் கொடுக்கும்.

“அர்ஜுனா! அளவு கடந்து உண்பவனுக்கு யோகம் இல்லை. உண்ணாதவனுக்கு அது இல்லை. அதிகம் உறங்குபவனுக்கும், அதிகம் விழித்திருப்பவனுக்கும் யோகம் இல்லை. அதிகம் வேலை செய்பவனுக்கும், ஒன்றுமே செய்யாமல் இருப்பவனுக்கும் யோகம் இல்லை” என்று கீதையில் பகவான் கூறுகின்றார்.

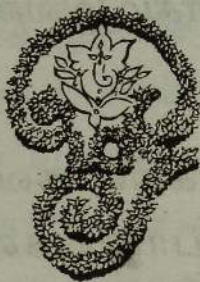
1895 - 1896 ஆண்டுகளில் நியூயோர்க்கில் சுவாமி விவேகானந்தர் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளில் பிராணாயாமத்தின் மூலம் மனதை அடக்கி, நெறிப் படுத்தி எவ்வாறு இறைவனை அடைவது என்பது தெளிவாக்கப் பட்டிருக்கின்றது. பிராணாயாமத்தை பயிலும் பொழுது ஒரு குருவிடம் அறிந்துகொண்டு முறையாகப் பயில வேண்டும் என்று கூறப்படுகின்றது.

இப்படிச் கூறப்பட்ட ஏழு பயிற்சிகளில் ஏதாவது ஒன்றில் ஈடுபட்டு மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தி இறைவனை மனதில் நிலைநிறுத்த வேண்டும்.

அப் யானேப்யஸமர்தோஸ் மத்கர்மபரமோ பவ
மதர்தமர் கர்மாண் குர்வந்ஸித்த மவாப்யஸ

இவ்விதமான பயிற்சியில்
கூடத் திறமையற்றவனாய் இருந்தால்
எனக்காகவே கடமை களை ஆற்றுவது
என்பதையே மேலான லக்ஷ்யமாகக்
கொண்டு இரு. என் பொருட்டாகவே
கடமைகளை ஆற்றிக் கொண்டே
இருந்தாலும் என்னை அடைவது என்ற
லக்ஷ்யத்தை அடையலாம்.

இவ்விதப் பயிற்சியில்

இக்கையென்றால் திறமை!
என் பொருட்டே செய்வாய்
என்றும் கடமையெல்லாம்!
எனக்காகவே செய்வது
லக்ஷ்யமாய்க் கொண்டால்!
என்னையே அடைவாயென்ற
லக்ஷியத்தை அடைவாய்!

10

மனிதன் எப்படி வாழவேண்டும் என்பதை புரிந்து கொள்ள வேண்டும். வாழும் முறையை அறிந்து கொண்டால் வாழ்க்கை மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். நாம் எதை செய்தாலும் திட்டம் போட்டு ஆலோசனைகள் நடத்தி, விவாதங்கள் செய்து ஒரு முடிவை எட்டிய பிறகே செயற்படத் தொடங்குகின்றோம். இப்படி செய்யப் படுபவைதான் முழுமையான வெற்றியை நமக்குக் கொடுக்கின்றன. அப்படியானால் வாழ்க்கையை எப்படி வாழ வேண்டும் என்று முறையாக, வாழ்க்கையின் வாழும் முறைகளை, சிறுவயதிலிருந்தே மனிதர்களுக்கு புகட்டி தெளிவான பாதைகளை ஏன் காட்டக் கூடாது? இதற்காக நாம் முனையைப் போட்டு கசக்கிப் பிழியத் தேவையில்லை. வாழும் முறைகளை நம் முன்னோர் வாழ்ந்து காட்டியுள்ளனர். இதற்கான வேர்களை நாம் பகவத்கீதையில் பார்க்கலாம்.

மனிதன் தனது தகுதியை முதலில் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அதன் பிறகு தனது தகுதிக்கேற்றாற் போல் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்படி அமையும் வாழ்க்கையில் அதிகமான சிக்கல்கள் இருப்பதில்லை; அல்லது, தனது தகுதியை வளர்த்துக் கொண்டு அதன் பிறகே உயரத்தை எட்டிப் பிடிக்க வேண்டும். பேராசையால் நாம் அறியாத ஒன்றை செய்ய முயற்சிக்கக் கூடாது.

வாழ்க்கையில் நல்ல பழக்க வழக்கங்கள் மிகமிக முக்கியமானது. இதுதான் காலப்போக்கில் நாம் சம்பூர்ணமாக வாழ்க்கையை வாழ்ந்த மன திருப்தியைக் கொடுக்கும். கடவுள் பக்தி, உண்மை பேசுதல், பெற்றோருக்கு பணிவிடை செய்தல், மனம் புலன் கட்டுப்பாடு, பிரம்மச்சரியம், அகிம்சை, திருடாமை, திருப்தி கொள்ளுதல், கருணை, தானம், பொறுமை, தூய்மை ஆகிய ஸ்வதர்மங்களை கடைப்பிடிக்க வேண்டும். ஸ்வதர்மங்கள் என்று கூறும்போது நமது தகுதிக்கும் அறிவுக்கும் ஏற்றாற்போல் வாழ்வதாகும்.

பொய், கபடம், திருட்டு, இம்சை, ஏமாற்றுதல், விபசாரம் முதலியவை ஸ்வதர்மமாகாது. இவற்றைத் தவிர்க்க வேண்டும்.

வாழ்க்கையில் கடவுள் பக்திக்கு எப்பொழுதும் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும். இறைவன்தான் இப்பிரபஞ்சத்தில் உயர்ந்தவர். இறைவனின் சக்திக்கு மேல் உயர்ந்தது எதுவுமே கிடையாது, எங்குமே கிடையாது என்பதை உறுதியாக நம்ப வேண்டும். இறைவனை மிகுந்த பக்தியுடனும், நம்பிக்கையுடனும் மனம், சொல், உடல் இவற்றால் அவருக்கு பூஜை செய்வது, யாகம், தானம், தவம் முதலிய - சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட செயல்களை இடைவிடாது செய்வது சிறந்தது.

நாம் இறைவனுக்கு பூஜை செய்யும்போது பொருட்கள் அர்ப்பணம் செய்கின்றோம். அப்பொழுது

நமது சக்திக்கு அதிகமாக எதையும் சமர்ப்பணம் செய்ய வேண்டுமென்ற எந்தக் கட்டாயமும் கிடையாது. துளசி, மலர், பழம், நீர் முதலியவற்றை அர்ப்பணம் செய்தாலே போதுமானது. இவற்றை அர்ப்பணம் செய்து நம்பிக்கையுடனும், பக்தியுடனும் வணங்க வேண்டும்.

நம்மைவிட பணம் படைத்தவனோ, அதிகாரத்தில் உள்ளவனோ, பலசாலியோ, அல்லது நம்மைவிட எவ்விதத்திலும் அதிகம் சக்தி வாய்ந்தவனோ, நம்மை துன்புறுத்தினால் நாம் இறைவனிடம் சென்று முறையிடுகின்றோம். அதற்குக்காரணம், நாம் ஒவ்வொருவரும் இறைவனை விட பெரிய சக்தி வேறொன்றும் இல்லை என்று நம்புவதால் தான். இந்த நம்பிக்கை நமக்கு ஆபத்து வரும்போது மட்டுமல்லாமல் நிரந்தரமாக கடவுள் மீது இருக்க வேண்டும். பால் குடிக்கும் குழந்தை தனக்குத் தாய்தான் எல்லாமே என்று நம்புவதைப் போல் ஆயிரம் மடங்கு இறைவன்தான் நமக்கு எல்லாமே என்று நம்ப வேண்டும்.

நாம் வருடத்திற்கு ஒருமுறை பொங்கல் பண்டிகையைக் கொண்டாடுகிறோம். இந்நாளில் மாடுகளுக்கும், ஆடுகளுக்கும் விழா எடுக்கிறோம். சுவையான பொங்கல் செய்து அவற்றிற்கு ஊட்டுகிறோம். வீடுகளில் நாய், பூனை, பட்சிகள் வளர்க்கிறோம் அவைகள் மீது அளவுகடந்த பாசத்தைப் பொழிகிறோம். வசதி

படைத்தவர்கள் சிலர் யானையைக் கூடப் பாசத்தோடு வளர்க்கின்றனர். இதேபோல் வீட்டு முற்றத்தில் பூஞ்செடிகளை வளர்க்கிறோம். இவற்றிற்கு உரம் இட்டு நீர்வார்த்து பாதுகாக்கிறோம். ஒவ்வொரு நாளும் விடிந்ததும் முதல் வேலையாக ஓடிவந்து தளிர் வந்து விட்டதா, மொட்டு வந்துவிட்டதா, மொட்டு மலர்ந்து விட்டதா என்று ஆர்வமாகப் பாசத்தோடு பார்க்கிறோம். இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை சிறந்தது. இது உயர்வான வாழ்க்கை முறை.

நாம் தினந்தோறும் செய்தித்தாள்களைப் படிக்கிறோம், வானொலி கேட்கிறோம், உலகச் செய்திகளைக் கேட்டு அவற்றைப்பற்றி விவாதிக்கின்றோம். சோகமான செய்திகளைக் கேட்டு கண்கலங்குகிறோம். நல்ல செய்திகளைக் கேட்டு மகிழ்கிறோம். இப்படிப்பட்ட அன்புணர்வுகள் எதைக் காட்டுகின்றன? நமக்கும் இவ்வுலகத்திற்கும் நெருக்கமான உறவு உண்டென்பதைத் தானே? இப்படிப்பட்ட பாசம் உலகில் உள்ள எல்லா உயிர்கள் மீதும் நமக்கு ஏற்பட வேண்டும். இந்த உயிர்கள் எல்லாமே இறைவனின் தன்மையை உடையன. எல்லா உயிர்களிலுமே இறைவனின் சக்தி உண்டு என்பதை நம்ப வேண்டும். இப்படி நோக்கும்பொழுது எல்லாமே நமது உறவுகளாகவும், இறைவனாகவும் ஏற்றுக் கொள்ளும் மென்மையானதும் உயர்வானதுமான மன நிலையை

அடைவோம். இப்படி எல்லாவற்றின் மீதும் பிரியம் ஏற்பட்ட பிறகு பொய், களவு, கபடம், இம்சை, ஏமாற்றுதல், விபசாரம் முதலிய தீய செயல்களை செய்ய நமது மனம் இடம் கொடுக்காது. ஏனென்றால் எல்லாமே இறைவன் மயமாகத் தோன்றுவதாலும், எல்லாமே நமக்கு மிகவும் வேண்டப்பட்டதாக இருப்பதாலும், நன்மையைத் தவிர வேறு எதையுமே நம்மால் செய்ய முடியாது. இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை முறை மிகவும் உயர்வானது.

வாழ்க்கையில் மனிதன் யாகம், தானம், தவம் முதலியவற்றை செய்வதன் மூலம் நல்ல பழக்கவழக்கங்களைக் கொண்ட வாழ்வையும், அதன் ஊடாக இறைவனையே அடையும் தகுதியையும் பெற்று விடுகிறான். பகவான் இதில் ஒவ்வொன்றையும் ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று மூன்று விதமாகக் கூறுகின்றார்.

(அ) யாகம் :- ஸாத்வீகம்

யாகம் செய்வது நமது கடமையென அறிந்து கொள்ள வேண்டும். நமது தகுதிக்கு ஏற்றதாகவே யாகம் செய்ய வேண்டும். எப்படி யாகம் செய்ய வேண்டும் என்று சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளதோ அந்த விதிமுறைகளைப் பின்பற்றியே செய்ய வேண்டும். தேவதைகளுக்காக நெய், பொருட்கள் முதலியன அக்கினியில்

ஹோமம் செய்வது, வேதியர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் அன்னதானம் கொடுப்பது, அந்தணர்களுக்கு தட்சணை கொடுப்பது போன்றவையும், தேவதைகளைப் பூஜிப்பதும் யாகம் ஆகும். யாகம் செய்யும் போது எந்தப் பயனையும் எதிர்பார்க்காமல் செய்ய வேண்டும். நமது முன்னேற்றத்தைக் கருதியோ, மனைவி, மக்களின் நன்மையைக் கருதியோ, நமது பாதுகாப்புக் காரணங்களுக்காகவோ யாகம் செய்யக் கூடாது. வாழ்க்கையில் நாம் யாகம் செய்வது நமது கடமை என்று அறிந்து யாகம் செய்ய வேண்டும். இப்படிப்பட்ட யாகமே ஸாத்வீக யாகம் என்று கூறப்படும். இதுவே மிகவும் சிறந்த யாகமாகக் கூறப்படுகின்றது.

யாகம் :- ராஜஸம்

முற்காலத்தில் வாழ்ந்த மன்னர்கள், தனவந்தர்கள், வசதிபடைத்தவர்கள் எல்லோருமே யாகம் செய்தார்கள். இவர்களில் அனேகமானோர் தங்களின் குடும்ப முன்னேற்றத்திற்கும், பாதுகாப்பிற்கும் தேவதைகளிடம் இருந்து வரங்களைப் பெற்று அவர்களின் வாழ்க்கையை உயர்த்திக் கொண்டார்கள் என்று பல நூல்கள் கூறுகின்றன. தற்காலத்தில் கூட அரசியல்வாதிகள் சுயநல நோக்கோடு யாகங்கள் செய்கின்றார்கள். அரசியல் சிக்கல்கள் தீர்வதற்காகவும், தங்கள் பதவிகளை நிரந்தரமாக தக்கவைத்துக் கொள்வதற்காகவும் யாகம்

செய்கின்றனர். பணக்காரர்களோ அவர்களின் செல்வம் பாதுகாக்கப்படவும், செல்வம் அதிகரிக்கவும் யாகம் செய்கின்றனர். சிலர் மனைவி, குழந்தைகள், செல்வம், வீடு, மதிப்பு, புகழ், பெருமை, சுவர்க்கம் என்று எல்லா வற்றிற்காகவும் யாகம் செய்கின்றனர். சிலர் தங்கள் வாழ்க்கையில் ஏதாவது பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டால் கூட யாகம் செய்கின்றனர். வேறு சிலர் தங்களின் பெருமையை வெளிக்காட்டிக் கொள்ள பகட்டுக்காக ஆடம்பரமாக யாகம் செய்கின்றனர். இப்படி செய்யப்படும் யாகம் ராஜஸம் என்று கூறப்படும்.

யாகம் :- தாமஸம்

யாகம் செய்யும்போது முறையாக மந்திரம் ஓதப்பட வேண்டும். சிலர் இதை முறையாக சாஸ்திரப்படி செய்வதில்லை. சிலர் அன்னதானம் கொடுக்காமலும், தட்சணைகள் கொடுக்காமலும் கூட யாகம் செய்கின்றனர். சிலர் வேதியர்களுக்குக் கூட உணவளிக்காமல் யாகத்தை செய்கின்றனர். இவர்கள் மனம்போன போக்கில் செயற்படுபவர்கள். சிலர் மற்றவர்கள் தங்களைப் புகழ வேண்டும் என்பதற்காக ஆடம்பரமாக யாகம் செய்கின்றனர். இதனால் இவர்கள் சமுதாயத்தில் தங்களது செல்வாக்கை உயர்த்திக் கொள்ள நினைக்கின்றனர். சிலர் தனது பணத்திமிரினால் மற்றவர்களுக்குப் போட்டியாக, அவர்களைவிட ஆடம்பரமாக செலவு

செய்து விளம்பரங்களோடு யாகம் செய்கின்றனர். வேறு சிலர் சிலவற்றை தங்களுக்கு உடமையாக்கிக் கொள்ள பேராசையில் யாகம் செய்கின்றனர். சிலர் 'எங்களாலும் யாகம் செய்ய முடியும், எங்களிடம் வசதிகள் இருக்கின்றன' என்று ஆடம்பரமாக அகங்காரத்தோடு யாகம் செய்கின்றனர். இப்படிப்பட்ட யாகம் தாமஸம் எனப்படும்.

(ஆ) தவம்:- ஸாத்விகம்

ஸாத்விகத் தவம் பற்றி கீதையில் கூறும்போது உடல் வாக்கு, மனம் ஆகியவற்றால் செய்யப்படும் தவம் என்று கூறப்படுகிறது.

உடல் :-

அந்தணர்கள் வேதங்களையும், சாஸ்திரங்களையும் கற்றவர்கள். இவர்கள் நமக்காகவும், உலகத்திற்காகவும் இறைவனிடம் வேண்டிக் கொள்பவர்கள். தாய், தந்தை, ஆசிரியர்கள், வயது முதிர்ந்தோர் ஆகியோர் நமக்கு எப்போதும் வழிகாட்டியாகவும், குருவாகவும் இருப்பவர்கள். பரமாத்மாவை நன்கு அறிந்து உணர்ந்தவர்கள், ஞானிகள். இவர்களை எல்லாம் வணங்கிப் பணிவிடைகள் செய்ய வேண்டும்.

மனிதன் எப்பொழுதும் குளித்து சுத்தமாக இருக்க வேண்டும். திடமான வீர்யத்தை எப்போதும் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். உடல் வளையாமல், கூனாமல் இயல்பாக நிமிர்ந்து இருக்க வேண்டும். மற்றவர்களுக்கு உடல் துன்பம் விளைவிக்கக் கூடாது. அனைவரையும் தன்னைச் சார்ந்தவர்கள் என்று நினைக்க வேண்டும். விருந்தோம்பல், அமைதி, மலர்ந்த முகத்துடன் இருப்பது, மற்ற உயிர்களுக்கு உதவுவது இவையெல்லாம் உடலால் செய்யப்படும் தவமாகும்.

வாக்கு :- (சொல்)

நமது வார்த்தைகளில் சத்தியம் வேண்டும். எதை எப்படிப் பார்த்தோமோ, கேட்டோமோ, அனுபவித்தோமோ அதை அப்படியே பிறருக்கு தெரிவிப்பதாக இருந்தால் நடந்தபடியே கூற வேண்டும். அங்கே எவ்வித சுயநல நோக்குடனோ, வேறொருவர் கேட்டுக் கொண்டதாலோ, அதிகப்படுத்தியோ குறைத்தோ கூறிவிடக் கூடாது. மற்றவர்கள் மனம் புண்படும் படியோ, நிந்தனை செய்தோ, கோள் மூட்டியோ பேசக் கூடாது. கடுகடுப்பு, கடுமை, சுட்டிக்காட்டுவது, அலட்சியமாக இருத்தல், அவமதித்தல், இம்சை, துவேஷம், பொறாமை, பகை, ஆகியவை கூடாது. அன்பாகவும், இனிமையாகவும், நேர்மையாகவும், அமைதியாகவும் நடந்துகொள்ள

வேண்டும். நமது தகுதிக்கு ஏற்றாற்போல் வேதங்களையும் வேதாந்தங்களையும் படித்து தெளிவடைவது, இதிகாசங்களைப் படித்து இறைவனைப் பற்றிய அறிவைப் பெறுவது, தோத்திரங்கள் படிப்பது, இறைவனுடைய குணங்கள் - பிரபாவங்கள் - நாமங்கள் முதலியவற்றை ஒதுவது, கீர்த்தனம் செய்வது இவையெல்லாம் வாக்கினால் செய்யப்படும் தவமாகும். இப்படிப்பட்ட பண்புகள் வாக்கின் மாசுகளை நீக்கி மனதையும் பேச்சையும் புனிதமாக்கும்.

மனத்தவம் :-

மனத் தூய்மை, மன மகிழ்ச்சி, ஆத்திரமின்மை, தெளிவு, முகமலர்ச்சி, அறிவுத்திறன், எப்பொழுதும் அமைதியான மனம், மனதிலிருந்து சஞ்சலத்தை முற்றிலும் ஒழிப்பது, தயவு, பொறுமை, அன்பு, பணிவு ஆகிய நற்பண்புகள் மனதில் இருக்க வேண்டும். மனம் எப்பொழுதும் இறைவனைச் சிந்திக்க வேண்டும். இறைவனின் குணங்கள், பிரபாவங்கள், தத்துவம், ரூபம், லீலை, நாமங்கள் இவற்றை சிந்திப்பது, பிரமத்தைப் பற்றி ஆராய்வது மனத்தவம் ஆகும். வருத்தம், பயம், கவலை, சோகம், கலக்கம், ஆத்திரம், கடுகடுப்பு, பொறாமை, இம்சை, பழிவாங்குவது, கொடுமை, இரக்கமின்மை, சஞ்சலம், விருப்பு - வெறுப்பு, காமக் குரோதம், லோப - மோகம், திமிர், பிறர் மேன்மை

பொறுக்காமை, பகை, அருவருப்பு, அலட்சியம், சகிப்புத் தன்மையின்மை, பதற்றம், வீணான கவலை, உள்ளத்தில் விரோதம், தீங்கு நினைப்பது போன்றவை மனதில் இல்லாதிருக்க வேண்டும். இவை மனதோடு தொடர்பு கொண்டவை. ஆகையால் இவை மனதில் உள்ள மாசுகளை நீக்கி பரிசுத்தமாக்குபவை. ஆகவேதான் இவை மனதால் ஆற்றக் கூடிய தவம் எனப்படுகின்றன. இப்படி உடல் வாக்கு, மனம், ஆகியவற்றால் செய்யப் படும் தவம் ஸாத்விகமானது என்று கூறப்படுகின்றது.

தவம் - ராஜஸம் :-

தன்னை பெரிய தபஸ்வி என்று மற்றவர்கள் பாராட்டி உபசாரம் செய்து வணங்கி மரியாதை காட்ட வேண்டும், தனக்கு ஆரத்தி எடுத்து கைகால் கழுவி, பூக்களால் அர்ச்சனை செய்து, பூசைகள் செய்ய வேண்டும், உலகமெல்லாம் தன் புகழ் பரவ வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்து தவம் செய்வது, சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்ட விரதம், உபவாசம், அடக்கம் முதலிய தவங்களை பெருமைக்காகவும் பிறர் போற்றுவதற்காகவும் அனுஷ்டிப்பது ராஜஸமாகும். சிலர் தவத்தில் உண்மையான ஈடுபாடு கொள்ளாமல் உலகோரை ஏமாற்றி தன்னலத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காக தபஸ்விபோல் வேசம் போட்டுக் கொண்டு உலகியல்

முறையாலோ, சாஸ்திர முறைப்படியோ, வெளிப் பகட்டாகச் செய்யப்படும் தவம் ஆடம்பர (ராஜஸ) தவமாகும். சிலர் தவம் செய்யும்போது தாங்கள் எதிர் பார்ப்பது கிடைக்குமா, கிடைக்காதா என்ற சந்தேகத்தோடு செய்யும் போது எதிர்பார்ப்பது கிடைக்காமல் போய்விடும். இப்படியெல்லாம் செய்யும் தவம் ராஜஸம் என்று கூறப்படும்.

தவம் - தாமஸம் :-

அகங்காரம், பேராசை, உடல் வலிமை, கர்வம் கொண்டு சிலர் தவங்களின் சாஸ்திர முறைகளைப் பின்பற்றாமல், ஆடம்பரங்களோடு தவம் செய்கின்றனர். சிலர் ஆணிகளை முட்கள் போல் பாவித்து அதன்மேல் அமர்ந்து கொடிய தவம் செய்கின்றனர். சிலர் பிறருக்கு துன்பம் செய்வதற்காகவே கொடிய தவம் செய்கின்றனர். சிலர் மற்றவர்களின் செல்வத்தை அபகரிப்பது, அழிப்பது, அவர்களின் குடும்பத்தை அழிப்பது, அல்லது வேதனைப் படுத்துவது என்ற நோக்கத்தோடு தவம் செய்கின்றனர். இப்படிப்பட்ட தவம் செய்வதற்கு மனம், மொழி, மெய் இவற்றை வருத்திக் கொள்கின்றனர். இவை தாமஸம் என்று கூறப்படும். இப்படிப்பட்ட தவத்தை அசுரர்கள் தேவதைகளை வேண்டித் தவம் செய்து எதிரிகளை அழிக்கக் கொடிய ஆயுதங்களையும், வரங்களையும்

பெற்றதாக புராணங்களில் கூறப்படுகின்றது. முழு உலகையும் தானே ஆட்சி செய்ய வேண்டும் என்றும், தேவலோகத்தில் உள்ளவர்களும் தனக்கு அடிமையாக வேண்டும் என்ற நோக்கத்திலும் கொடூர தவம் செய்தவர்களைப் பற்றி புராணங்கள் கூறுகின்றன.

(இ) தானம் - ஸாத்விகம்

தானம் கொடுக்கும் போது மனநிறைவோடும், மகிழ்ச்சியோடும் கொடுக்க வேண்டும். தானம் செய்வது இவ்வுலகில் நமக்கு உள்ள ஒரு கடமை என்பதை அறிந்து செய்ய வேண்டும். தனது உழைப்பின் ஒரு பகுதியை தானமாகக் கொடுப்பது ஒவ்வொருவரின் கடமையாகும். தனது சக்திக்கும், திறமைக்கும் தகுதிக்கும் ஏற்றவாறு தானம் செய்ய வேண்டும். இப்படி தானம் செய்யாதவன் மனிதத் தன்மையில் இருந்து வீழ்ச்சி அடைந்தவன் ஆகிறான். தானம் செய்யும் போது, தானம் பெறுபவரிடம் இருந்து எந்தவிதமான பிரதி உபகாரத்தையும் எதிர் பார்க்கக் கூடாது.

தாகத்தால் வாடுபவருக்கு அதே இடத்தில் அதே நேரத்தில் நீர் கொடுக்க வேண்டும். பசித்தவருக்கும் அதே நேரத்தில் அதே இடத்தில் உணவு கொடுத்து பசியைப் போக்க வேண்டும். இவர்களுக்கு நேரம் தாழ்த்தியோ, அல்லது வேறு இடங்களுக்கு அனுப்பி பெற்றுக்

கொள்ளுமாறு கூறுவதோ உகந்ததல்ல. எது, எப்போது, எங்கே என்பதில் கவனமாக இருக்க வேண்டும். இதேபோல் விபத்து, மருந்து, உடை என்று எந்த உதவியாக இருந்தாலும் அவர்களுக்கு தேவைப்படும் அதே நேரத்தில் அவர்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடியதாக தானம் செய்ய வேண்டும். மற்றும் புண்ணிய தீர்த்த தலங்கள், கிரகணம், பெளர்ணமி, அமாவாசை, ஸங்கிராந்தி (பொங்கல் காலம்) ஏகாதசி முதலிய புண்ணிய காலங்கள் தானம் செய்ய சிறந்தவை என்று கூறப்படுகின்றன.

துன்பத்தில் சிக்கியவர்களுக்கு உடனடியாக உதவ வேண்டுமே தவிர அந்த சந்தர்ப்பத்தில் இவர் என்ன இனம், குலம், நேரம், இருக்கும் இடம் இவற்றைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யக் கூடாது.

ஒருவர் நாம் துன்பத்தில் இருக்கும் போது உதவி செய்தால், அதற்கு பதிலுபகாரம் செய்து அதைத் தீர்த்துவிட எண்ணுவது அவமானப்படுத்துவது போன்றதாகும். உண்மையான உதவிக்குப் பதிலுதவி செய்து அதைத் தீர்த்துவிட முடியாது. நமக்கு உதவி செய்த வருக்கு அவர் மகிழ்ச்சியடையுமாறு ஏதாவது செய்வது சிறந்ததே. அப்படி செய்வது நமது கடமையும் ஆகும். நமக்கு உதவி செய்தவருக்கு உதவி செய்ய சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் தயங்காமல் உதவி செய்ய வேண்டும். தானம்

கொடுப்பவர் எப்பொழுதும் தானம் பெறுபவரிடம் இருந்து பதிலுதவியை எதிர்பார்க்கக் கூடாது. இப்படிப்பட்ட தானம்தான் ஸாத்விகமானது.

தானம் :- ராஜஸம்

அரசியல்வாதிகள் ஏழைகளுக்கு தானம் செய்யும் போது அதை பல செய்தித் தாள்களில் விளம்பரப்படுத்தி, தங்கள் பெயர்களையும் தங்கள் கட்சிப் பெயர்களையும் மக்கள் மனதில் நிறுத்தி, தேர்தல் வாக்குகளை பெற்றுக் கொள்ள முயற்சி செய்கின்றனர். சில வியாபாரிகள் தங்களின் வியாபார விளம்பரத்துக்காக தங்களால் செய்யப்படும் தானத்தை விளம்பரப் படுத்துகின்றனர். சில பணக்காரர்கள் தங்களின் பெயர், புகழ், பெருமையை தக்கவைத்துக் கொள்வதற்காக தானம் செய்கின்றனர். சிலர் தீர்க்க முடியாத நோய் சுகமாகி விட வேண்டும் என்பதற்காக தானம் செய்கின்றனர். சில பணக்காரர்கள் அரசியல் மேல்மட்டத்தினாலும், தங்களைவிட சக்தி உள்ளவர்களாலும், கட்டாயப் படுத்தப்படுவதால் மனவிருப்பத்தோடு அல்லாமல் தானம் செய்கின்றனர். சிலர் ஏழைகளுக்கு தானம் செய்யும் போது எதிர் காலத்தில் அவர்களின் உழைப்பையும், சேவையையும் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்ற நோக்கத்தில் செய்கின்றனர். இப்படிச் செய்யும் தானம் ராஜஸமாகும்.

தானம் - தாமஸம்

தானம் பெற ஒருவர் வந்தால் அவரை அன்புடன் வரவேற்று நலம் விசாரித்து உபசரிக்க வேண்டும். சிலர் பேசும்போதே “இதுதான் முதலும் கடைசியும்; இனிமேல் இந்தப்பக்கம் வரக்கூடாது” என்று கூறிவிட்டு கொடுப்பதை அவர் கைகளில் கூடக் கொடுக்காமல் அவர் பக்கத்தில் வைத்து விட்டு அவரின் பதிலுக்குக் கூட செவி சாய்க்காமல் சென்று விடுவார்கள். சிலர் பேசும்போது “நீங்கள் உழைக்கும் காலத்தில் எங்களுக்கா கொடுத்தீர்கள், அப்போது கொடுத்தவர்களிடம் சென்று உதவி கேட்க வேண்டியதுதானே, அல்லது உங்கள் உறவினர்களிடம் சென்று கேட்பது தானே, எங்களிடம் எந்தமுகத்தோடு வந்து கேட்கின்றீர்கள்?” என்று கூறி விட்டு அவர் கேட்டதை இவர்கள் தங்கள் கைகளால் கொடுக்காமல் வீட்டு வேலை செய்யும் ஒருவரை அழைத்து அவர் கையில் கொடுத்து “அவரிடம் கொடு” என்று அலட்சியமாகக் கூறுவர்.

தானம் செய்யும்போது எந்த இடத்தில் எந்த நேரத்தில் கொடுப்பது தேவையற்றதோ, அல்லது கொடுக்கக் கூடாதோ அந்த நேரத்திலும், இடத்திலும் கொடுக்கக் கூடாது. பசுவதை செய்யும் இடத்தில் பசுவை தானமாகக் கொடுக்கக் கூடாது. ஒருவனை மற்றொருவன்

கொலை செய்ய கத்தியையோ வேறு ஆயுதத்தையோ தேடும்பொழுது அவற்றை தானமாகக் கொடுக்கக் கூடாது. ஒருவன் மன வருத்தத்தில் தற்கொலை செய்து கொள்ள முடிவு எடுத்த நேரம் விஷத்தை கொடுக்கக் கூடாது. மிலேச்ச தேசத்தில் பசுவை தானம் கொடுப்பதும், கிரகண சமயத்தில் கன்னி தானம் செய்வதும் நரகத்தை அடைய வழி வகுக்கும் என்று கீதையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

“பாத்திரம் அறிந்து பிச்சையிடு” என்பார்கள். தானம் கொடுக்கும்போது பசித்தவனுக்கோ, ஆடையற்ற வனுக்கோ, நோயாளிக்கோ, வாழ்க்கையில் சிரமப் படுபவனுக்கோ கொடுக்க வேண்டுமேயல்லாமல், தர்மம் செய்வதாகக் காட்டிக் கொள்பவன், கபட வேஷம் போட்டிருப்பவன், பிறருக்கு இம்சை செய்பவன், வசை பாடுபவன், பிறர் வாழ்க்கையைக் கெடுத்து தன் நன்மையிலேயே குறியாய் இருப்பவன், போலி வணக்கம் தெரிவிப்பவன், கள் - புலால் முதலிய உண்ணத்தகாத பொருட்களை உண்பவன், திருடுபவன், விபசாரம் செய்பவன், சூதாடுபவன், ஏமாற்றுக்காரன், நாஸ்திகன் இவர்களுக்கு தானம் செய்யக் கூடாது என்று கீதையில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இவர்கள் கூட உணவு, நீர், மருந்து போன்றவை கிடைக்காமல் துன்பப்படும் போது உதவி செய்யலாம் என்றும் கூறப்படுகிறது.

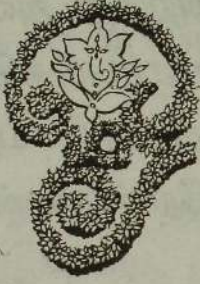

மேற்கூறியவற்றில் ஸாத்விகமான முறையில் செய்யப்படும் யாகம், தவம், தானம், முதலியனதான் சிறந்தவை. இவைதான் நாம் பின்பற்றக் கூடிய வழி முறைகள். மற்றைய ராஜஸ தாமஸ முறைகள் பின்பற்ற உகந்ததல்ல! இவற்றை விலக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை முறையை நாம் முறையாகப் பின்பற்றி வாழ்ந்தால் வாழ்க்கை சிறப்பாக இருக்கும். வாழும் முறைகளை முழுமையாக அறிந்து கொண்டு வாழும் பொழுது ஆன்மிகமும் அதில் முழுமையாக அடங்கி விடுகின்றது. ஆன்மிகத்தை முறையாக பின்பற்றும் பொழுது வாழ்க்கை முறையும் சரியாகவே அமைந்து விடுகின்றது. இப்படி வாழும் வாழ்க்கை முறை இறைவனுக்காகவே நாம் வாழ்வதாகும்.

அதை ததப்யசக் தோஸ் கர்தும் மத்யோக மாசர்த
ஸர்வகர்ம பலத்யாகம் தத: குரு யாதாத்மவாந்

என்னை அடைவது
 என்ற யோகத்தைச் சார்ந்து நின்று
 அப்யாஸ யோகத்தைக் கூடச் செய்
 வதற்குத் திறமையற்றவனாய் இருந்தால்
 அப்போது மனம், புத்தி முதலியவற்றை
 அடக்கி வெற்றி கண்டு, செய்கின்ற எல்லாக்
 கர்மங்களின் பயன்களையும் துறந்து விடு.

என்னை சார்ந்த யோகத்தால்
 என்னை யே அடைவதற்கு!
 அப்யாச யோகம் செய்ய
 அதில் திறமையில்லையெனில்!
 மனம், புத்தி முதலியவை
 முற்றினும் அடக்கி!
 முழுகர்மப் பயனையும்
 முற்றினும் துறந்துவிடு!

11

நாம் இறைவனை அடைவதற்கு மூன்று விதமான வழிகளை 6,7,8,9,10 ஆகிய சுலோகங்களில் தெளிவாக பகவான் கூறினார். அயைாவன:-

1. பரமாத்மாவினுடைய குணங்கள், பிரபாவங்கள், லீலைகள், தத்துவரகசியம், இவற்றைப் பற்றி அறிந்து அவர் மேல் ஆழ்ந்ததும், உறுதியானதுமான பக்தியை ஏற்படுத்திக் கொள்வது, 'எனக்கு இறைவனே கதி' என்று முடிவு செய்து 'அவன் ஆட்டிவைக்கிறான்; நான் ஆடுகின்றேன்' என்ற முடிவுடன் பற்றின்றி வாழ்வது.

2. பகவானுடைய எந்த ரூபத்தில், எந்த பெயரில், எந்த குணங்களில், லீலைகளில் சாதகனுக்கு நம்பிக்கையும், விருப்பமும் உண்டோ அந்த ஒன்றில் விடாப்பிடியாக மனதை நிலைநிறுத்தி பயிற்சி செய்வது.

3. பகவான் ஒருவரே நமக்குரிய புகலிடம், அவரே உரியகதி என்று அவரை மகிழ்விப்பதற்காக அதிக முயற்சியுடனும், பக்தியுடனும், மனம் - சொல் - உடல் இவற்றால் அவருக்கு பூஜை செய்து, யாகம், தானம், தவம், முதலிய (சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட) செயல்களை இடைவிடாது செய்வது.

இந்த மூன்று வழிகளிலும் இறைவனை அடைவதில் திறமை போதாது என்று நினைத்தால் மற்றுமொரு வழியையும் இங்கே கூறுகின்றார். அதுதான் நாம் செய்யும் எல்லாக் கர்மங்களின் பயன்களையும் துறந்து விடுவது.

பயன்களை துறப்பதற்கு முதலில் மனம், புத்தி, புலன்களைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். இவற்றைக் கட்டுப்படுத்துவதென்றால் மனதில் இருந்து ஆசைகளை அகற்ற வேண்டும். ஆசைகளை அகற்றுவதற்கு உலகம் இயங்கும் முறைகளையும் நாம் வாழும் முறையையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பிரபஞ்சத்தில் இன்பம் - துன்பம், லாபம் - நஷ்டம், புகழ்ச்சி - இகழ்ச்சி, மானம் - அவமானம், அனுகூலம் - பிரதிகூலம், மகிழ்ச்சி - துயரம், விருப்பு - வெறுப்பு என்று எல்லாமே உண்டு. இவற்றில் ஒன்றிலோ அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்டதிலோ உலகில் உள்ள எல்லா மனித மனங்களும் சிக்கிக் கொள்கின்றன; அல்லது எல்லா மனிதமனங்களையும் ஆட்டிப் படைக்கின்றன.

சாதாரண மனிதன் ஆகாய விமானம் வாங்க வேண்டும் என்றோ, கப்பல் வாங்க வேண்டும் என்றோ ஆசைப்படுவதில்லையே, ஏன்? அவனிடம் அதை வாங்கக் கூடிய தகுதி இல்லையென்பதால் தானே! அதே போல் தகுதிக்கு உட்பட்டு மனிதன் ஏன் தன் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளக் கூடாது? எந்த ஒரு மனிதனும் தனது தகுதிக்குட்பட்டே வாழ வேண்டும். இப்படி வாழும் முறைதான் வாழ்க்கையில் நிம்மதியைக் கொடுக்கும். 'அப்படியானால் மனிதன் வாழ்க்கையில் எப்படி முன்னேற்றம் அடைவான், உலகம் எப்படி உயர்ந்த நிலையை அடையும்?' என்ற கேள்வி எழும். டாக்டராக

வேண்டுமென்றால் அத்தொழிலைப் பற்றிப் படித்து தொழிலுக்கேற்ற தகுதியை ஏற்படுத்திக் கொண்ட பிறகுதான் அத்தொழிலைத் தொடங்க வேண்டும். இதேபோல் எதையாவது செய்வதற்கு முன் அதைப்பற்றிய அறிவைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். அதற்கான தகுதியைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். இவ்விடயத்தில் தான் மனிதன் தவறி விடுகின்றான். உலக போகங்களில் மயங்கி ஆசையை வளர்த்துக் கொண்டு மற்றவர்களைப் போல் தாங்களும் வாழ வேண்டும் என்று தடுமாறிவிடுகின்றான். மற்றவர்கள் செய்வதை தாங்களும் செய்து வாழ்க்கையில் முன்னேறி விட வேண்டும் என்ற ஆசையில் முயற்சி செய்து வாழ்நாள் முழுவதுமே ஓய்வில்லாமல் உழைக்கின்றான். இவர்களுக்கு சில நேரம் வெற்றிகள் கிடைக்கவும் கூடும். ஆனால் இவர்கள் வாழ்க்கை முழுவதும் உழைத்து கடைசி நாட்களில் 'நாம் வாழ்க்கையை அனுபவிக்க வில்லையே' என்ற ஏக்கத்துடனேயே வாழ்ந்து இறந்து விடுகின்றனர். இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு மற்றவர்களின் உயர்வை எட்டிப்பிடிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் இருப்பதால் வாழ்க்கையை எப்படி வாழ வேண்டும் என்று அறியாமலேயே வாழ்ந்து முடித்து விடுகின்றனர். இவர்கள் வாழ்க்கையில் இன்பம் - துன்பம், லாபம் - நஷ்டம் போன்ற எல்லாவித உணர்ச்சிகளுக்கும் ஆட்பட்டு வாழ்க்கை முழுவதும் இவர்களின் மனம் அல்லல் படுகிறது. இதற்கெல்லாம் காரணம் ஆசை! தொழில் மட்டுமல்லாமல்

ஒவ்வொரு செயலிலும் நமது தகுதிக்கேற்பவே செயல்பட வேண்டும். ஒரு பொருளை வாங்கும்போதும், ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்யும்போதும், மற்றவர்கள் மத்தியில் பேசும்போதும் என்று ஒவ்வொரு செயலிலும் நமது தகுதி என்ன என்று நம்மை நாமே அறிந்து கொள்ள வேண்டும். பிறகுதான் செயற்பட வேண்டும்.

நமக்கு ஆசை நிறைவேறினால் மகிழ்ச்சி உண்டாகும். நிறைவேறாவிட்டால் துயரம் ஏற்படும். மகிழ்ச்சியாக வாழ வேண்டும் என்பதற்காகத்தானே ஆசைகளையெல்லாம் வெற்றிபெற வைக்க கடுமையாக உழைக்கின்றோம், பாடுபடுகின்றோம்? 'இந்த மகிழ்ச்சி என்பது என்ன? அதன் சக்தி எப்படிப் பட்டது?' என்பதை சிந்தித்தால் இது ஒரு நிரந்தரமில்லாதது, அர்த்தமற்றது என்பது விளங்கும். அப்படியானால் மகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணிக் கொள்வதற்கு நாம்படும் சிரமங்களும் அர்த்தமற்றது தானே!

நாம் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருந்தாலும் நாம் பாசம் வைத்து இருக்கும் தாயோ, காதலியோ விபத்தில் இறந்து விட்டதாக ஒரு செய்தி வந்தால், உடனே மின்னல் வேகத்தில் துயரம் வந்து நம்மைக் கவ்விக் கொள்கிறது. கண்கலங்கி கண்ணீர் கொட்டுகின்றது. அதேபோல மனைவி இறந்த செய்தி கேட்டு துயரத்தில் இருக்கும் அவனுக்கு, சில மணித்தியாலங்களில், 'இறந்தது உன்

மனைவியில்லை; அவள் இதோ வருகின்றாள்' என்று அவன் கண்முன் மனைவியைக் காட்டினால் துயரம் மறைந்து மகிழ்ச்சியில் குதிக்கிறான். அப்படியானால் அந்த துயரமும் மகிழ்ச்சியும், எத்தனை நிமிடங்கள் அவன் மனதில் இருந்தன? ஒரு பொருளை ஒரு இடத்தில் இருந்து எடுத்து விட்டு மற்றொரு பொருளை அதே இடத்தில் வைப்பது போன்ற ஒன்று தானே இது! ஒருநாள் மனைவி இறந்து விட்டாள் என்று அழுத கணவன், சில மாதங்களிலேயே ஒரு அழகான பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொண்டு சிரித்த முகத்தோடு கொஞ்சிக் குலவுகிறான். ஆகவே, இந்த மகிழ்ச்சி - துயரம் - விருப்பு - வெறுப்பு போன்றதெல்லாம் மனதில் வந்துபோகும் நிகழ்ச்சிகள். வானத்தில் மேகங்கள் இங்கும் அங்குமாய் போய்வந்து கொண்டிருப்பதைப் போல் இன்ப - துன்பங்கள் போன்றவையும் வாழ்க்கையில் வந்து போகின்றன. ஆனால் இந்த நிரந்தரமற்ற இவைகள் நம்மை நிம்மதியாக வாழ விடுவதில்லை. நம்மைப் படாதபாடு படுத்துகின்றன. இவை எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணம் ஆசைதான்.

இதை மற்றுமொரு கோணத்தில் பார்க்கலாம். மகிழ்ச்சி, துயரம் என்பதெல்லாம் மற்றொருவராலோ, மற்றொரு சக்தியாலோ நம் மனதில் வந்து சேர்ந்து கொள்பவை. ஒருவன் நம்மைப் பார்த்து வசை பாடினால் வேதனைப்படுகின்றோம். மற்றொருவன் புகழ்ந்து

பேசினால் மகிழ்கின்றோம். நாம் ஆசைப்படும் பொருள் கிடைத்தால் மகிழ்கின்றோம்; கிடைக்காவிட்டால் வேதனையடைகின்றோம். ஆகவே, நாம் ஒரு நிலையான, அமைதியான வாழ்க்கை வாழ வேண்டுமென்றால் இன்பம் - துன்பம் போன்றவை எல்லாமே மனதில் வந்து போகும் நிகழ்ச்சிகள் என்பதைத் தெளிவாக அறிந்து, அதற்கு மூலகாரணமான ஆசையை முற்றிலுமாக மனதில் இருந்து அகற்றிவிட வேண்டும்.

ஆசையை அகற்றியவுடன் உலகில் நடக்கும் இன்பம் - துன்பம் முதலியவற்றை முற்றிலுமாக விலகி நின்று சாட்சியாக இருந்து காண முடியும். இன்பம் - துன்பம், லாபம் - நஷ்டம், புகழ்ச்சி - இகழ்ச்சி, மானம் - அவமானம், அனுகூலம் - பிரதிகூலம், மகிழ்ச்சி - துயரம், விருப்பு - வெறுப்பு என்று எல்லாமே ஆசையால்தான் ஏற்படுகின்றன என்று தெளிவாக அறியும் பொழுது, அது எதுவுமே நிரந்தரமில்லை என்பது விளங்கும். அப்போது இவை எதுவுமே அற்ற வாழ்க்கையை நாம் வாழ முடியும். 'இவை எதுவுமே இல்லாமல் வாழ்வது சாத்தியமா?' என்று ஒரு சந்தேகம் எழும். ஆனால், இது சாத்தியமே என்று கூறுகிறது கீதை.

நாம் இவ்வுலகில் வாழும்பொழுது நம் இயக்கத்திற்கு உந்து சக்தியாக ஆசை இருக்கின்றது. இந்த ஆசையைத் துறந்தவுடன் மனம் நிதானமாக அமைதியான ஒரு

நிலையை அடைகிறது. இந்நிலையில், உந்துசக்தியாக இருந்து நம்மை இயக்கப் போவது கடமையுணர்வு. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நமது கடமை என்ன என்பதை தெளிவாக நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். நாம் முதலில் நமது தகுதிக்கு உட்பட்டே நமது வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். தகுதி என்று கூறும்போது கபடம், விபச்சாரம், இம்சை, திருட்டு, பொய் போன்றவையும் தகுதியென்று சிலர் நினைக்கலாம். ஆனால் இவைகள் ஒரு மனிதனுக்குத் தகுதியாக மாட்டா. இவை வாழ்க்கையில் தடுக்கப்பட வேண்டியவை. இவை தங்களின் தொழிலோடு சம்பந்தப் பட்டவை என்று சிலர் கூறலாம். அதை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது. இவற்றை முற்றிலுமாகத் தவிர்க்க வேண்டும். நமது தகுதிக்கேற்ப வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டு வாழும் பொழுது யாகம், தானம், தவம், சேவை முதலியவற்றை செய்ய வேண்டும். இவைகள்தாம் வாழ்க்கையில் நாம் செய்ய வேண்டிய கடமைகள். இவற்றை செய்யும்போது இந்த கர்மங்களின் பயன்களை நாம் தியாகம் செய்து விட வேண்டும் என்று பகவான் கூறுகின்றார். இதை எப்படி தியாகம் செய்வது?

மிருகங்கள் தம் குட்டிகளுக்குப் பால் கொடுத்து வளர்க்கும். அந்தக் குட்டிகள் தாமே உணவு உட்கொள்ளத் தொடங்கும் காலத்தில் உணவுகளையும் கொண்டு வந்து கொடுக்கும். இதேபோல் பறவைகளும் தம் குஞ்சுகளுக்கு உணவுகளை ஊட்டி வளர்க்கும். தாய்

மிகவும் கவனமாக, கண்ணும் கருத்துமாக எதிரிகளிடம் இருந்து குஞ்சுகளைப் பாதுகாக்கும். அவைகள் வளர்ந்து சுயமாக உணவைத் தேடிக்கொள்ளத் தொடங்கும் காலத்தில் அவைகளின் வழியிலேயே விட்டுவிடுகின்றன. தாங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை வளர்த்ததற்கான எந்தவித பிரதி உபகாரமும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. இதேபோல் தான் வாழ்க்கையில் பெற்றோர், மனைவி, குழந்தைகள், உற்றோர், சுற்றோர் எல்லோருக்கும் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் நமக்கு உண்டு. இவர்களிடம் பிரதி உபகாரத்தை எதிர்பார்க்கக் கூடாது. இதே போல் தான் நாம் செய்யும் யாகம், தானம், தவம், சேவை முதலிய வற்றிற்கும் பிரதி உபகாரமாக எதையும் எதிர்பார்க்கக் கூடாது.

கர்மங்களைச் செய்ய மனிதனுக்குப் பொறுப்புண்டு; ஆனால், அவற்றின் பயன்களில் உரிமையில்லை. ஆகவே எந்தப் பயனையும் கருதாது யாகம், தானம், தவம், சேவை, வர்ணாசிரம தர்மங்கள், உடல் பேணுவதற்காக உண்பது முதலியவற்றைச் செய்வதே நமது கடமை என்று கருதி அவற்றின் பயனாக இவ்வுலகிலோ, பரலோகத்திலோ ஏற்படும் போகங்களில் மமகாரம், பற்று, ஆசை, இவற்றை அறவே தியாகம் செய்கிறவனிடம் விருப்பு வெறுப்புக்கள் கிடையாது. அவன் பரமாத்மாவை விரைவிலேயே அடைகிறான் என்று பகவான் கூறுகின்றார்.

இதை இப்படியும் கூறலாம் :- முதலில் மனதில் இருந்து ஆசையை அகற்றி, மனதில் சஞ்சலமில்லாத அமைதியான நிலையை உண்டுபண்ணி, அதன் பிறகு தனது தகுதிக்கு ஏற்றாற்போல் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டு தனது வாழ்நாளில் யாகம், தானம், தவம், சேவை முதலியவற்றைச் செய்து வாழ வேண்டும். இப்படி வாழும்பொழுது அதனால் ஏற்படப் போகும் பயன்களை மனதில் சுமந்து திரியாமல், அவற்றை இறைவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிட்டு ஒன்றுமே இல்லாத தெளிவான மனதுடன் இருந்தால் வெகு சுலபமாக விரைவிலேயே இறைவனை அடைந்துவிடலாம்.

ச்ரேயோஷி ஜ்ஞாநமப் யாஸாஜ்ஜ்ஞாநாத் த்யாநம் விச்ஷயதே
த்யாநாத் கர்மப லத்யாக ஸ்த்யாகாச்சாந்திரநந்தரம்

உ ட்பொருள் அறியாமல்
பகவானை அடையும் பொருட்டுச்
செய்யும் சாஸ்திரப் பயிற்சியை
விட சாஸ்திரங்கள் மூலம் கிடைக்கும்
ஞானம் சிறந்தது. அந்த ஞானத்தைக்
காட்டிலும் என் ஸ்வரூபத்தை தியானம்
செய்வது சிறந்தது. தியானத்தைக்
காட்டிலும் கர்மத்தின் பயனைத் துறப்பது
சாலச் சிறந்தது. ஏனெனில் தியாகத்தின்
மூலம் உடனேயே கால இடைவெளி
இன்றி மேலான அமைதி உண்டாகிறது.

12

சாஸ்த்ர ஞானமே

சிறந்ததென்றாகும்!

சாஸ்த்ரப் பயிற்சியில்

உட்பொருள் தெளிவில்கையென்றால்!

ஞானத்திலும் சிறந்ததென்றாகும் - என்

ஸ்வரூப தியானமேயாம்!

உடனடி அமைதியை

உண்டாக்கும் தியாகமாகையால்

இதிலும் சிறந்ததென்றாகும்

கர்மப்பயனைத் துறப்பதேயாம்!

நாம் அப்யாச யோகம் செய்யும்போது பிராணாயாமம், மனவடக்கம், தோத்திரம், வேத அத்யயனம், பகவந்நாம ஜபம் போன்றவற்றை திரும்பத் திரும்ப செய்து பயிற்சி பெறுவது சாஸ்திரப் பயிற்சி எனப்படும். இந்தப் பயிற்சி செய்யும் போது இறைவனை அடைய வேண்டுமென்ற முழு முயற்சியும், ஆழ்ந்த பக்தியும், உறுதியான நம்பிக்கையும் இருந்தால் தான் இறைவனை அடைவதற்கான முயற்சியாகக் கருதப்படும். இப்படியான இறைவனைப் பற்றிய ஞானத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் பயிற்சி செய்தால், அது தேகப் பயிற்சியைப் போல் மனதுக்கு நாம் கொடுக்கும் பயிற்சியாக மட்டுமே அமையும். அப்பியாச யோகத்தில் சித்தி பெற்ற சிலர் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று அப்பியாச

யோகத்தைப் பயிற்றுவிக்கின்றனர். இவர்களின் நோக்கமும் பயிற்சி முறைகளும் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் மன வேதனைகளும், சிக்கல்களும் இல்லாமல் இன்பமாக வாழ்வது எப்படி என்பதற்கான குறிக்கோளாகவே இருக்கின்றது. இவற்றில் இறைவனைப் பற்றிய ஞானம் கிடையாது. ஆகவே இந்தப் பயிற்சிகளைக் காட்டிலும் சாஸ்திரங்கள் மூலம் கிடைக்கும் ஞானமே சிறந்தது என்று கூறப்படுகின்றது.

சாஸ்திரங்களின் மூலம் கிடைக்கும் ஞானம் விவேகஞானம் என்று கூறப்படுகிறது. இதில் ஸத் - அஸத், நித்தியம் - அநித்தியம், ஆன்மா எது, ஆன்மா அல்லாதது எது என்பவற்றின் ஞானத்தைப் பெற முடியும் என்று கூறப்படுகிறது.

ஸத் என்பது எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஒரு சக்தி. இது எப்போதும் இல்லாமல் போவதில்லை, இது உறுதியானது. எந்தக் காரணத்தினாலும், எந்தக் காலத்திலும் மாறுபடுவதே இல்லை. இது ஒரே சீரானது, துண்டுப்படாதது, விகாரப்படாதது. இது பரமாத்ம தத்துவத்தைக் குறிக்கிறது. இதுதான் ஆத்மா! (2/16) என்று கூறப்படுகிறது.

அஸத் என்பதற்கு இருப்பு இல்லை - அதாவது மாறிக்கொண்டே இருக்கக் கூடிய உடல், புலன்கள், புலன் நுகர் பொருட்கள் மற்றும் ஜடப் பொருட்கள் அனைத்தும் அஸத் எனப்படும். இவைகள் எல்லாம் உண்டாகி

அழிபவை. முழுமுயற்சியுடனும், நம்பிக்கை யுடனும் செய்யப்படாத வேள்வி, தானம், தவம், மற்றுமுள்ள மங்களகரமான கர்மங்கள் உள்ளத்தை தூய்மைப் படுத்தாது. இப்படிப்பட்ட கர்மங்களில் இவ்வுலகிலோ, பரலோகத்திலோ பயன் கிடைப்பது இல்லை என்றும் இவை அஸத் என்றும் கூறப் படுகின்றது.

நித்தியமானது ஆன்மா ஒன்றுதான். அதாவது - நிரந்தரமாக இருப்பது ஆன்மா ஒன்றுதான். இது எப்போதும் அழிவதில்லை; இதை எந்த சக்தியாலும் அழித்து விடவும் முடியாது. இது உறுதியானது.

அநித்தியம் என்பது மனதோடு கூடச் சேர்ந்த புலன்கள் - ஒலி, தொடுதல், உருவம், சுவை, மணம், இவற்றைக் கொண்டுள்ளன. இவை உலகில் உள்ள போகப் பொருட்களுடன் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொள்வதால் தட்ப - வெப்பம், விருப்பு - வெறுப்பு, மகிழ்ச்சி - துயரம், சுகம் - துக்கம், அனுகூலம் - பிரதி கூலம் ஆகியன மனதில் தோற்றுவிக்கப்படுகின்றன. இப்படிப்பட்ட சேர்க்கையை நித்தியமானது (நிரந்தரமானது) என்று புத்தி முடிவு செய்வதால், மனதில் பல மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஆனால், இது அநித்தியமானது. மனைவி, குழந்தைகள், உற்றார், உறவினர் என்று எல்லாமே கூடி விலகக்கூடியதே. ஆகவே, இந்த உறவுகளும் அநித்தியமானவையே.

ஆத்மாவைப்பற்றி புரிந்து கொள்வது எளிதன்று என்று பகவான் கூறுகின்றார்.

யாரோ ஒரு மஹாபுருஷன்தான் இந்த ஆத்மாவை ஆச்சர்யமாகப் பார்க்கிறான். மேலும் அவ்வாறே வேறு ஒரு மஹாபுருஷன்தான் இந்தத் தத்துவத்தை ஆச்சர்யமாக வர்ணிக்கிறான். மற்றும் வேறொரு தகுதி பெற்றவன்தான் ஆத்மாவை ஆச்சர்யமாகக் கேட்கிறான். மேலும் யாராவது ஒருவன் அப்படிக் கேட்டாலும் ஆத்மாவை அறியவே மாட்டான். 2/29 என்று கீதையில் கூறப்படுகிறது.

ஆத்மா விளக்க முடியாதது, நித்தியமானது 2/18

ஆத்மா கொல்வதும் இல்லை, கொல்லைப் படுவதும்

இல்லை 2/19

ஆத்மா பிறப்பதும் இல்லை, இறப்பதும் இல்லை,

ஆத்மா

பிறப்பற்றவன், நித்தியமானவன், எக்காலத்திலும்

உள்ளவன்

பழமையானவன், உடல் கொல்லைப்படும் போது ஆத்மா

கொல்லைப் படுவதில்லை 2/20

அழிவற்றவன், நித்தியமானவன், பிறப்பற்றவன்

மாறுதலற்றவன் 2/21

ஆத்மாவை ஆயுதங்கள் வெட்டுவதில்லை, நெருப்பு

எரிப்பதில்லை தண்ணீர் நனைப்பதில்லை 2/23

புலனுக்குப் புலப்படாதவன், மனதால் சிந்திக்க

முடியாதவன் மாறுதல்கள் இல்லாதவன் 2/25

‘ஆன்மா அல்லாதது’ எதுவென்று கூறும்போது, ‘உண்டாகி அழியக்கூடியது எல்லாமே ஆன்மா அல்லாதது’ என்று கூறப்படுகின்றது.

உடல் அழியக் கூடியது, அதில் இருக்கும் ஆன்மா அழிவில்லாதது. பிரகிருதியை மூலப் பொருளாகக் கொண்டு பிரகிருதியில் உண்டானவை எல்லாமே ஆத்மா அல்லாதவை. இவை ஜடம் என்று கூறப் படுகின்றன. அவையாவன

நுண்ணிய ஐம்பெரும் பூதங்கள் :- ஆகாசம், காற்று, நெருப்பு, நீர், மண்.

கார்யங்கள் :- சுவை, ஒளி, ஊறு, ஒசை, நாற்றம்.

அந்தகரணங்கள் :- புத்தி, அகங்காரம், மனம்.

கரணங்கள் - கருவிகள் :- காது, சருமம், கண், சுவைக்கும் நாக்கு, மூக்கு செயற்புலன்களான வாக்கு, கை, கால், ஆண் - பெண் குறி, புட்டம்.

இவையெல்லாம் ஆத்மா அல்லாதவையாக இருந்தாலும் இவற்றிற்கு ஆத்மாவுடன் தொடர்பு உண்டு. இந்த ஜடங்களில் இருந்து ஆத்மாவைப் பிரித்தறிவது தான் விவேக ஞானம் என்று கூறப்படுகிறது. ஒவ்வொரு பொருளிலும் ஒவ்வொரு கணமும் ஆத்மா எது, ஆத்மா அல்லாதது எது என்று பிரித்து ஆராய்ந்து கொண்டே இருந்தால் விவேகம் கைகூடும். இறைவனை வணங்கும்போது ஒருவன் கண்ணீர்வடித்துக் கதறினால் அப்பொழுது அவனிடம் ஏற்படும் பக்தியின்

ஆழத்தை உணர முடியுமானால் அதன் மூலம் ஆத்மாவை உணர முடியும். ஒரு தாய்க்கும், குழந்தைக்கும் உள்ள பாசத்தின் மென்மையையும், காதலிக்கும், காதலனுக்கும் உள்ள அன்பின் ஆழத்தையும் உணர முடியுமானால், இறைவனுக்கோ, ஏழைக்கோ மனமுவந்து சேவை செய்யும் மனிதர்களின் மென்மையான வார்த்தைகளிலும் அவர்களின் கண்களிலும் ஒருவகை சக்தி ஊடுருவி இருப்பதை உணர முடியுமானால், ஆன்மாவை நம்மால் உணர முடியும். நாம் இசையை ஆழ்ந்து ரசிக்கும் போது சில நேரங்களில் இந்தப் பிரபஞ்சத்திலேயே இல்லாதது போல் தோன்றும். அது எப்படி என்பதை உணர முடிந்தால் நம்மை எங்கேயோ கொண்டு செல்லும் அந்த சக்தி என்னவென்று உணர முடிந்தால் ஆன்மாவை உணர முடியும். ஆழ்ந்த தியானத்தில் இருக்கும் துறவியிடம் வெளிப்படும் சக்தியை உணர முடியுமானால் ஆன்மாவை உணர முடியும். இப்படி ஆராய்ச்சி செய்யும் விவேக ஞானத்தைக் காட்டிலும் இறைவனின் ஸ்வரூபத்தை தியானம் செய்வது சிறந்தது என்று கூறப்படுகின்றது.

விவேக ஞானம் என்பது இறைவனைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வதாலும், ஸத்ஸங்கத்தினாலும் (மஹாத்மாக்களின் ஸங்கம்) ஏற்படுவது. இது ஆராய்ச்சியாக மட்டும் இருக்குமானால் (ஆழ்ந்த பக்தியில்லாமல்) இதைவிட இறைவனின் ஸ்வரூபத்தை தியானம் செய்வது சிறந்தது என்று கூறப்படுகின்றது.

சிலர் இறைவனைப் பற்றி எந்தவித ஆராய்ச்சியும் செய்யாமல், அவரின் தத்துவங்களை அறிந்து கொள்ளாமல், அவரின் ஸ்வரூபத்தை தியானம் செய்கிறார்கள். இவர்கள், தாம் வணங்கும் தெய்வம் தனக்கு வேண்டியதை எல்லாம் கொடுக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு இறைவனை வணங்குகிறார்கள். இவர்கள் தொடர்ந்து ஒரு கோவிலுக்குச் செல்கிறார்கள். பலமணி நேரம் தியானம் செய்கின்றார்கள். சிலர் கோவில்களுக்குச் செல்லாமலேயே மனதில் இறைவனை நினைத்து ஒரு இடத்தில் இருந்து ஆழ்ந்து தியானிக்கிறார்கள். இவர்களின் தியானத்தின் காரணமாக இறைவனிடம் இருந்து தங்களுக்கு வேண்டியதை பெற்றுக்கொள்கின்றனர். இப்படி இறைவன் மேல் நம்பிக்கை வைத்து தியானம் செய்த பலர், முற்காலத்தில் இறைவனிடம் இருந்து தங்களுக்கு விருப்பமான வரங்களைப் பெற்றுக் கொண்டதாக புராணங்கள் கூறுகின்றன. தற்காலத்திலும் பலர் இறைவன் மேல் நம்பிக்கை வைத்தே வாழ்க்கையில் முன்னேறுகின்றனர். இப்படிப்பட்ட இறைவனின் ஸ்வரூபத்தை தியானிக்கும் முறை சிறந்தது என்று பகவான் கூறுகின்றார்.

இப்படி எல்லாவற்றைக் காட்டிலும், அதாவது உட்பொருள் அறியாமல் பகவானை அடையும் பொருட்டு செய்யப்படும் சாஸ்திரப் பயிற்சி, ஆராய்ச்சி யாக மட்டுமே சாஸ்திரங்களின் மூலம் கிடைக்கும் ஞானம், இறைவனிடம், பயனைக்கருதி மனதையும் புத்தியையும்

மட்டுமே இறைவனின் ஸ்வரூபத்தில் நிலைபெறச் செய்து தியானம் செய்வது - இவற்றைக் காட்டிலும் பயனைத் துறப்பதே சாலச் சிறந்தது என்று பகவான் கூறுகின்றார்.

நாம் எப்படி வாழ வேண்டும் என்று கீதை கூறுவதைப் பார்ப்போம் :-

1. நமது தகுதிக்கும் திறமைக்கும் ஏற்றாற்போல் வியாபாரம், வேளாண்மை, தொழில், யுத்தம், தொண்டு முதலியவற்றில் ஈடுபடுவது. யாகம், தானம், தவம் முதலியவற்றையும் செய்வது.

2. பயிற்சி வழிச் செயல்களான பிராணாயாமம், தோத்திரப் பாடம், வேதம் ஓதுதல், நாமஜெபம் முதலியன.

3. ஞானம் பற்றிய செயல்களான ஸத்சங்கம் (யோகிகளின் குலத்தில் பிறந்த மஹாத்மாக்களின் சங்கம்) சாஸ்திரங்கள் மூலம் ஆன்மீக விஷயங்களை அறிவது.

4. மனதை நிலைநிறுத்துவதற்கான தியானம் பற்றிய செயல்.

இந்த முறைகளைப் பின்பற்றி வாழ்வது தான் சிறந்த வாழ்க்கை முறை. இப்படி வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டு வாழும்போது இதில் கிடைக்கும் பயன்களை எதிர்பார்த்து பயன்கள் பற்றிய எண்ணங்களை மனதில் சுமந்துக்கொண்டு வாழக் கூடாது. இந்த பயன்களையும்

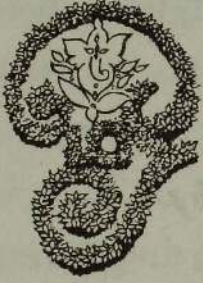
தியாகம் செய்து விட வேண்டும். இப்படி பயன்களை தியாகம் செய்வதால் மனம் தூய்மை அடையும். அப்படி தூய்மை அடைந்த மனதில் இறைவன் மட்டுமே இருப்பதை உணர முடியும்! “பார்த்தனே! இந்த வேள்வி, தானம், தவம், என்ற கர்மங்களும், அப்படியே மேலும் செய்ய வேண்டிய கடமைகளும், பற்றையும் பலன்களையும் தியாகம் செய்து கட்டாயமாக செய்யப்பட வேண்டியன என்பது என்னுடைய தீர்மானிக்கப்பட்ட உயர்ந்த கொள்கை (6/18) என்று பகவான் கூறுகின்றார்.

இதில் ஒன்றைக் கவனிக்க வேண்டும். அதாவது நமது கடமைகளின் பின் கிடைக்கும் பலன்களைத் தான் தியாகம் செய்ய வேண்டுமே தவிர, தியாகம் செய்கிறோம் என்று கூறிக்கொண்டு நமது கடமைகளைத் தியாகம் செய்துவிடக் கூடாது. கடமையென்பது நாம் கட்டாயமாக செய்தேயாக வேண்டியது.

அத்வேஷ்டா ஸர்வபூதாநாம் மைத்ர : கருணா எவ ச
 நர்மமோ ந்ரஹங்கார: ஸமது: கஸுக: கூம் -13
 ஸந்துஷ்ட : ஸததம் யோகீ யதாத்மா த்ருடந்ச்சய
 மய்யர் ப்தமநோபுத்தர்யோ மத் பக்த ஸ மே ப்ர்ய : -14

எல்லா உயிரினும்
 வெறுப்பே இல்லை;
 எல்லா உயிரினும்
 அன்புக் காட்டி;
 எல்லாவற்றினும்
 திருப்தி பெற்று;
 இன்ப துன்பங்களில்
 ஸமமாய் இருந்து;
 மனம், புலன் உடலை
 தன்வசப்படுத்தி;
 மமகாரம், அஹங்காரம்
 அற்றே இருந்து;
 காரண மற்ற
 இரக்கம் காட்டி;

13 & 14

குற்றத்தைக் கண்டு
 பொறுமைக்காட்டி;
 யோகியாகவும்
 வாழ்ந்துக் காட்டி;
 என்னையே நம்பி
 திடமாய் இருந்து;
 மனம், புத்தியிவற்றை
 அர்ப்பணம் செய்தவன்;
 எனக்குப் பிரியமான
 பக்தனாவான்!

எவன் எல்லா உயிரினங்களிடமும் வெறுப்பு
 இல்லாதவனோ, தன்னலம் இல்லாமல் எல்லோரிடமும்
 அன்பு கொண்டவனோ, காரணமின்றி இரக்கம் காட்டு
 பவனோ, மமகாரம் அற்றவனோ, அகஹங்காரம்
 அற்றவனோ, இன்ப துன்பங்கள் நேரும்போது நிலை
 மாறாது சமமாக இருப்பவனோ, பொறுக்கும் இயல்பு
 உடையவனோ, அதாவது, குற்றம் செய்தவனுக்கும் அபயம்
 அளிப்பவனோ, யோகியோ, எப்பொழுதும் எல்லா
 விதங்களிலும் திருப்தி உள்ளவனோ, மனம், புலன்களோடு
 கூடிய உடலைத் தன் வசப்படுத்தியவனோ, மேலும் என்
 மீது திடமான நம்பிக்கை உடையவனோ, என்னிடத்தில்
 மனம் புத்தி இவற்றை அர்ப்பணம் செய்தவனோ,
 அவ்வாறுள்ள என்னுடைய அந்த பக்தன் எனக்கு
 பிரியமானவன்.

நாம் மிருகக்காட்சி சாலைக்குச் சென்றால் அங்கு எத்தனையோ விதமான உயிரினங்களைப் பார்க்கின்றோம் பல வண்ணங்களில் பலவிதமான உடல் அமைப்புக்களைக் கொண்ட மீன்கள், கிளிகள், புறா, குயில், நாகண்பட்சிகள் என்று விதவிதமான அழகும், குரலோசைகளும் கொண்ட பட்சிகள், பலவிதமான பாம்புகளும், ஆமைகளும், முதலைகளும் என்று ஊர்வன வகையும், சிங்கம், புலி, யானை, குரங்கு, குதிரை போன்ற மிருகங்கள் இவைகளிலும் பல நாடுகளில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்ட அழகும் வித்தியாசமான உடல் அமைப்புகளையும் கொண்ட உயிரினங்கள் என எத்தனையெத்தனையோ பார்த்து ரசிக்கின்றோம். முழு நாளும் அங்கேயே பொழுதை கழித்துவிட்டு வீடு திரும்புகின்றோம். பல நாட்களுக்கு இவற்றைப் பற்றி மற்றவர்களிடம் பேசி மகிழ்கின்றோம். இவைகளிடம் எந்தவித வெறுப்பும் நமக்கு ஏற்படுவதில்லை. இவைகளுக்கும் நமக்கும் ஏதோ ஒரு உறவு இருப்பதைப் போல் மனதில் தோன்றும். இதேபோல் உலகில் உள்ள எல்லா உயிரினங்களிடமும் நமக்கு உறவு வேண்டும். மனதில் இவைகளிடம் வெறுப்பு ஏற்படக் கூடாது. இவ்வளவு மிருகங்களையும், பறவைகளையும் மற்ற உயிரினங்களையும் வெறுப்பு இல்லாமல் ரசித்த நாம், பக்கத்து வீட்டு பூனையோ, நாயோ நம் வீட்டுப் பக்கம் வந்தால் ஏன் வெறுப்பைக் காட்டுகின்றோம்? தெருவில் போகும் நாயை ஏன் கல்லால் அடிக்கின்றோம்? இவற்றை நிறுத்த வேண்டும்.

உயிரினங்களிடம் வெறுப்பைக் காட்டக் கூடாது. எல்லா உயிர்கள் மீதும் அன்பு காட்ட வேண்டும்.

எல்லோரிடமும் அன்புகொண்டவர்களாக வாழ வேண்டும். தாய், தந்தை, மனைவி, குழந்தைகள், உறவினர்கள் என்று ஒரு வட்டத்தை நாம் ஏற்படுத்தி அதற்குள்ளாக மட்டுமே அன்பைப் பொழிந்து வாழக் கூடாது. உற்றார், உறவினர், சுற்றத்தார், நாட்டு மக்கள், உலக மக்கள் என்று அன்பு நம் உள்ளத்தில் இருந்து முழு உலகிற்கும் சூரிய ஒளி போல பரவ வேண்டும். இந்த அன்பு நாம் எதையும் எதிர்பார்த்து மற்றவர்களுக்குக் கொடுப்பதாக இருக்கக் கூடாது. சூரியன் நமக்கு ஒளியைக் கொடுக்கின்றான். ஆனால் அவன் பிரதி உபகாரமாக எதையுமே கேட்பதில்லையே! அதேபோல் நமது அன்பு இருக்க வேண்டும். நாம் மற்றவர்களிடம் அன்பு செலுத்துவதால் எதையும் இழக்கப் போவதில்லையே! அப்படியானால் மற்றவர்கள் மேல் ஏன் அன்பு செலுத்தக் கூடாது? அன்பு என்பது தெய்வீகமானது. ஆகவே, அந்த சக்தியை எல்லோருக்கும் நாம் கொடுக்க வேண்டும்.

எல்லாப் பிராணிகளிடமும் இரக்கம் காட்ட வேண்டும். வாகனங்கள் செலுத்துபவர்கள் சில நேரங்களில் நாயோ, பூனையோ வழியில் குறுக்கே வந்தால் வாகனத்தை நிறுத்தி அவை சென்றபிறகு நிதானமாக செல்கின்றனர். சிலரோ இந்தப் பிராணிகள் மேல் வாகனத்தை ஏற்றிக் கொண்டு செல்கின்றனர். இந்த இரக்கமற்ற தன்மை தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

சிலர் பொழுதுபோக்கிற்காக வேட்டைக்குச் சென்று பிராணிகளைச் சுட்டுத் தள்ளுகின்றனர். சிலர் பொழுது போக்கிற்காகப் பிராணிகளை சித்திரவதை செய்கின்றனர். இவைகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். ஒரு சக்கரவர்த்தி ஒரு புறாவை காப்பாற்றுவதற்காக தன் தொடையில் இருந்து சதையை வெட்டிக் கொடுத்ததாகப் படித்துள்ளோம். ஒருமுறை ஒருவன் யாகம் செய்வதற்காக ஒரு பசுக்கன்றை பலிகொடுக்க முற்பட்டபோது, அதைக் கண்ட புத்தர் “அந்தக் கன்றுக்குப் பதிலாக என் தலையை வெட்டிக் கொள். நான் மனிதன் என்பதால் அதைவிட என் தலை பெருமதிப்பு வாய்ந்ததாக இருக்கும்” என்று கூறினாராம். பிராணிகள் மீது இப்படிப்பட்ட இரக்கம் வேண்டும். சிலர் காட்டுப் பகுதிகளில் தண்ணீர் தொட்டி களைக் கட்டி வெயில் காலத்தில் நீரை நிரப்பிவைக்கின்றனர். தண்ணீர் கிடைக்காமல் தவிக்கும் மிருகங்களும் பட்சிகளும் இந்த நீரைக் குடித்து தாகம் தீர்க்கின்றன. இப்படிப்பட்ட இரக்க குணம் எல்லா மனிதர்களுக்கும் வேண்டும். பாலை எதிர்பார்த்து பசுவை வளர்ப்பது போல் அல்லாமல், எல்லா உயிரினங்கள் மீதும் இரக்கம் காட்ட வேண்டும்.

இன்பம் - துன்பம், விருப்பு - வெறுப்பு போன்ற வற்றில் சமபாவனை கொள்ளவேண்டும். எல்லா வற்றிலுமே சம பாவனையுடைய மனநிலையை ஏற்படுத்திக்கொண்டால், மமகாரம் இருக்காது. ‘நான் சிறந்தவன் அல்லது நான்தான் உயர்ந்தவன், திறமைசாலி, மற்றவர்கள் எல்லோரும் எனக்கு கீழ்ப்படிய வேண்டும்;

ஏனெனில் என்னைவிட அறிவாளி கிடையாது' என்றெல்லாம் சிந்திக்கும் 'நான்' என்ற அகங்காரம் இருக்காது. சம பாவனையுடையவராக இருந்தால் எல்லாப் பிராணிகளிடமும் அன்பு பாராட்ட முடியும். இந்த அன்பு எதையுமே எதிர்பார்த்ததாக இருக்காது. மாக இல்லாத தூய்மையான அன்பாக இருக்கும், எல்லா பிராணிகளிடமும் இரக்கம் காட்ட முடியும்; நாம் சம பாவனையும், பக்தியும், விவேக ஞானமும் கொண்டவராக இருந்தால், இப்படிப்பட்ட திறமைகள் நம்மிடம் இருக்கும்.

மனிதனுக்குப் பொறுமை வேண்டும். சிலருக்கு கோபம் வந்தால் கட்டிய மனைவியென்றோ, பெற்ற குழந்தையென்றோ கூடப் பார்ப்பதில்லை. கொலையே செய்து விடுகின்றார்கள். மனைவியானவள் சில நாட்களாவது கணவனுடன் வாழ்ந்திருப்பாள்; அவனது இன்ப துன்பங்களில் பங்கு கொண்டிருப்பாள். குழந்தையோ தந்தையை நம்பி அவன் நிழலில் வாழ வேண்டியது. அப்படிப் பட்டவர்களையே கொடூரமாக கொலை செய்வதென்றால் இது எவ்வளவு பெரிய வேதனையான செயல். இப்படிப்பட்ட சம்பவங்களை தற்காலத்தில் நாம் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

பிறருக்கு கெடுதி நினைப்பது, தீங்கு செய்வது, பொருளை அபகரிப்பது, அவமானம் செய்வது, தீவைப்பது, விஷம் கொடுப்பது, கொல்வது, நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ அழிவை உண்டாக்குவது முதலிய

எவ்வளவு குற்றங்கள் உள்ளனவோ அவற்றில் ஒன்றையோ பலவற்றையோ கைக்கொண்டு நமக்கு தீங்கிழைப்பவர் யாராக இருந்தாலும் அவரை எதிர்த்துப் பழிவாங்க நமக்குத் திறமை இருந்தாலும் கூட, பழி வாங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் சிறிது கூட இல்லாமல் இருப்பது உயர்ந்த உள்ளம் கொண்டோரின் அடையாளமாகும். “ஐயோ பாவம்; இந்தக் குற்றத்திற்கு இவ்வுலகிலோ, பரலோகத்திலோ எதிரிக்கு தண்டனை கிடைக்க வேண்டாம்” என்று நினைப்பதுதான் பொறுமை என்று பகவத்கீதையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இப்படிப்பட்ட பொறுமை ஏற்பட வேண்டும் என்றால், இந்தத் தவறுகளின் மூலகாரணத்தை அறிந்து அதை மனதில் இருந்து வேரோடு அகற்றி விட வேண்டும். மூலகாரணம் பெரும்பாலும் நியாயமற்ற ஆசையாகத்தான் இருக்கும். ஆசையால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள்தான் எல்லாத் தவறுகளையும் செய்கிறார்கள். இவர்கள் ஆசையில் சிக்கி அல்லல் படுகின்றார்களே, அறிவில்லாதவர்களாக இருக்கின்றார்களே என்று இவர்கள் மேல் இரக்கப்படும் மனம் நம்மிடம் வேண்டும். இவர்களைத் தண்டிக்க நாம் ஆசைப்படக் கூடாது. இவர்கள் அறிவில்லாதவர்கள்; அமைதியான வாழ்க்கையை வாழத் தெரியாதவர்கள்; உலக போகங்களில் சிக்கி வேடன் வலையில் அகப்பட்ட பறவைகள் போல் வேதனைப்படுபவர்கள் என்று தெளிவாக நாம் அறிந்துகொண்டால் இவர்கள் மேல் இரக்கம் ஏற்பட்டு மன்னித்து விடுவோம். அது மட்டுமல்லாமல் இவர்களுக்கு

உதவியும் செய்வோம். விபத்தில் அகப்பட்டவர் களுக்கு பணிவிடை செய்வது போல் போகங்களில் அகப்பட்டு தவறுகள் செய்பவர்களுக்கு உதவிகள் செய்யத் தோன்றும்.

பக்தி யோகத்தின் மூலம் இறைவனைப்பற்றி உணர்ந்துகொண்ட யோகி எப்பொழுதும் அமைதியாகவும், மகிழ்ச்சியாகவுமே இருப்பார். யோகியானவன் இறைவனை இடைவிடாது மனதில் தியானித்துக் கொண்டேயிருப்பான். கணநேரம் கூட இறைவனை தியானிக்காமல் இருப்பதேயில்லை. யோகிக்கு இறைவனைத் தவிர வேறு எந்தவித நினைப்பும் மனதில் இருப்பது கிடையாது. இவர்கள் எப்பொழுதுமே இறைவனை பிரிந்திருக்க விரும்புவதில்லை. இப்படிப் பட்ட பக்தர்களை இறைவனும் பிரிந்திருக்க விரும்புவது இல்லை. இறைவனுடன் இவர்களுக்கு ஏற்படும் உறவினால் எப்பொழுதுமே இவர்கள் மகிழ்ச்சியாகவே இருக்கின்றார்கள். ஆகவே, இவ்வுலகில் உள்ள எந்த பொருளும் இவர்களுக்கு கிடைக்கவில்லை என்ற வேதனை ஏற்படுவதும் இல்லை. இவர்களின் மகிழ்ச்சியை இவ்வுலகிலோ, பரலோகத்திலோ, உள்ள எந்த ஒரு சக்தியாலும் இல்லாமல் செய்துவிடவும் முடியாது. இவர்கள் இறைவனுடன் ஏற்படுத்திக் கொண்ட பக்தியெனும் உறவினால் எப்பொழுதும் திருப்தியான நிலையிலேயே இருப்பார்கள். பிரபஞ்சத்தில் ஏற்படும் கணநேர இன்ப - துன்பம் எல்லாமே ஒன்றுமே செய்து

விட முடியாது. இவர்கள் இறைவனுடன் ஏற்படுத்திக் கொண்ட உறவினால் தெளிவான, நிறைந்த மனமுடையவர்களாகி விடுகின்றனர்.

நாம் திரைப்படம் பார்க்கும் சிலமணித்தியாலங்களிலேயே படத்தோடு ஒன்றிவிடுகின்றோம். கண்கலங்குகின்றோம், சிரிக்கின்றோம், பாடல் காட்சிகளைப் பார்த்து இன்புறுகின்றோம். இப்படி எத்தனையோ உணர்ச்சிகளை மாறி மாறி கொடுக்கும் அனுபவங்களை பெற்று விடுகின்றோம். படம் முடிந்ததும் தியேட்டரை விட்டு வெளியே வந்து அன்றாட வேலைகளை செய்யத் தொடங்குகின்றோம். நமது வாழ்க்கைக்கும் இந்தத் திரைப்படத்திற்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை. நமது பொழுது போக்கிற்காகவே பேசும் படங்களைப் பார்க்கின்றோம். ஆனால், சில மணித்தியாலங்களுக்கு நம்மை கட்டுப்படுத்தி அதன் சக்தியை நம்மீது பிரயோகித்து நம்மை அழவைத்து, சிரிக்கவைத்து துக்கத்தையும் இன்பத்தையும் உண்டாக்கி விடுகின்றது. இதேபோல் தான் உலக போகங்களும் நம் வாழ்க்கையில் வந்து போகும் நிகழ்ச்சிகளே! குறிப்பிட்ட கால எல்லைக்குள் மாறுபட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். இதை நாம் தெளிவாக அறிந்துகொண்டால் நமது புலன்கள் நமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்து விடும். நமது கட்டுப்பாட்டிற்குள் புலன்கள் வந்தவுடன் நமக்கு எது எவ்வளவு தேவையோ அதை மட்டுமே புலன்கள் நமக்கு பெற்றுத் தருகின்றன. புலன் சொல்வதை நாம் செய்வதில்

இருந்து மாறுபட்டு நாம் சொல்வதை புலன்கள் செய்ய ஆரம்பித்து விடும். இப்படிப்பட்டவனுக்கு தியான காலத்தில் புலன்களின் செயல்களை முற்றாகத் துறந்து விட முடியும். ஆகவே, இறைவனைப் பற்றிய ஞானம் சுலபமாகக் கிடைத்து விடுகிறது. இவர்களிடம் தீய நடத்தையோ, தீயகுணமோ இருக்காது.

கடலில் இருந்து ஆயிரம் பாத்திரங்களில் நீரை எடுத்தால் நீர் ஆயிரமாகப் பிரிந்திருக்கும். பிறகு அந்த நீரைக் கடலில் ஊற்றிவிட்டால் பாத்திரத்தில் இருந்த நீர் எதுவென்று அடையாளம் காண முடியாது. இது போல் தான் ஆன்மாவும் பல உடல்களில் இருக்கும் போது பல ஆன்மாவாகப் பார்க்கின்றோம், இந்த உடல்கள் மறைந்தவுடன், எல்லா உடல்களிலும் இருந்த ஆன்மாக்களும் ஒரே ஆன்மாவாகின்றன.

ஒரு குளத்தில் சிறு சிறு கற்களைப் போட்டால் நீர்க்குமிழ்கள் ஏற்படும். இந்த நீர்க்குமிழ்கள்தாம் ஆன்மா என்றால் குளத்து நீர்தான் இறைவன். நீர்க்குமிழ்கள் உடைந்தவுடன் நீருடன் கலந்து விடுவதைப் போல் ஆழ்ந்த பக்தியுள்ள மனிதர்களின் ஆன்மா மனிதன் இறந்தவுடன் இறைவனுடனேயே கலந்து விடுகின்றான். இதைத்தான் சுவாமி விவேகானந்தர் கூறும்போது “நீர் இறைவன் என்றால், நீர்க்குமிழியே ஆன்மா” என்றார்.

“உடல், புலன்கள், பிராணன், புலன்நுகர் பொருட்கள் மற்றும், போகத்துக்கும் இடமாக உள்ள வெளிப்படை

யாகத் தெரிகிற இந்தப் பிரபஞ்சத்துள்ளும் ஊடுருவி இருப்பது இறைவனின் சக்தியே!" என்று கூறப்படுகிறது. ஆகவே, எல்லாவற்றிலுமே இறைவனைக் காண வேண்டும்.

வேள்வியில் உபயோகிக்கப்படும் ஸ்ருவம் எனும் ஹோமக் கரண்டி முதலிய உபகரணங்களும் பிரம்மம் தான்; ஹோமம் செய்யப்படும் திரவியமும் பிரம்மம் தான்; பிரம்மமேயான கர்த்தா மூலம் பிரம்மமாகிய அக்கினியில் ஆஹுதி செய்வது என்ற செயலும் பிரம்மம் தான்; பிரம்மம் ஆகிய செயலில் ஊன்றி நிற்கின்ற அந்த யோகியினால் அடையத் தக்க பயனும் பிரம்மமே தான் என்று கூறப்படுகின்றது. ஆகவே, பிரபஞ்சத்தில் எல்லாமே இறைவன்தான் என்பதை அறிய வேண்டும்.

சில பக்தர்கள் இறைவனைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் மிகத் தெளிவான முடிவுகளுடன் இருப்பார்கள். ஆகவே, இவர்கள் இறைவன்மேல் காட்டும் பக்தியில் உறுதியான நம்பிக்கையுடன் இருப்பார்கள். இவர்களுக்கு வாழ்க்கையில் எப்படிப்பட்ட வேதனையான பிரச்சினைகள் எற்பட்டாலும் இறைவன்மேல் வைத்து இருக்கும் நம்பிக்கையில் இருந்து தளர மாட்டார்கள். தங்களுக்கும் எவ்வளவு பெரிய ஆபத்து வந்தாலும் 'இறைவன் நன்மைக்கே இதை செய்கின்றான்' என்று கூறுவார்கள். இவர்கள் சிவபெருமான், ஸ்ரீவிஷ்ணு, ஸ்ரீராமர், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் போன்ற ஸ்வரூபங்களிலும்,

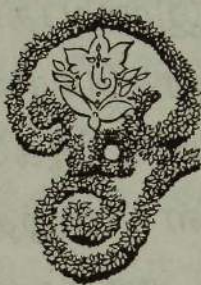
வேறு தனக்கு விருப்பமான ஸ்வரூபங்களிலும் மனதை ஈடுபடுத்தி தியானிக்கின்றனர்.

“எல்லாம் இறைவன் செயல்” என்று கூறுவது போல் பிரபஞ்சத்தில் இறைவனின் சக்தியால்தான் அணு அளவு கூட அசைகிறது. “அவன் சக்தியில்லாமல்; ஒன்றுமே இல்லை. நான் செய்யும் அத்தனை செயல்களும் இறைவனால் செய்விக்கப்படுகின்றன. நான் ஒன்றுமே செய்யவில்லை. அவன் ஆட்டுவிக்கிறான், நான் ஆடுகிறேன்” என்று முடிவு செய்து மமகாரம், பற்று, பயனில் கருத்து இவற்றைத் தியாகம்செய்து சாஸ்திரப் பாடி செய்யும் கர்மங்களையும் பகவானின் ஆணைப்படி செய்வதாகக் கருதுவது. இப்படிப் பட்டவர்கள் பக்தியை மட்டுமே மனதில் நிலை நிறுத்தி எல்லாவற்றையும் பகவானுக்கே அர்ப்பணம் செய்து விடுகின்றனர். இவர்கள் இறைவனுக்குப் பிரியம் ஆனவர்கள் என்று பகவான் கூறுகின்றார்.

யஸ்மாந்நோத் விஜதே லோகோ லோகாந்நோத் விஜதே ச ய :
ஹர்ஷாமர்ஷப யோத் வேகைர்முக்தோ ய : ஸ ச மே ப்ரிய :

எ வனிதமிருந்து எந்த
 ஜீவனும் பாதிப்பு அடைவது
 இல்லையோ, எவன் எந்த ஜீவன் மூலம்
 பாதிப்பு அடையமாட்டானோ, மேலும்
 எவனொருவன் மகிழ்ச்சி, பொறாமை,
 பயம், பாதிப்பு முதலியவற்றிலிருந்து
 விடுபட்டவனோ, அந்த பக்தன் எனக்கு
 பிரியமானவன்.

எந்த ஒரு ஜீவனும் :

எவனிதம் பாதிப்படைவதில்லையோ!

எவ்வா ஜீவனிதத்தும் :

எவன் பாதிப்படைவதில்லையோ!

எவனொருவன் விடுபட்டவனோ:

பாதிப்பு, பயம், பொறாமைமயினும்!

அவனே எனக்கு:

என்றும் பிரியமானவன்!

15

மரங்களில் இருந்து பழங்களைப் பறிப்பது, கீரை வகைகளை கொய்வது போன்றவையைக்கூட பாவமாகக் கருதிய பக்தர்கள் ஒரு காலத்தில் வாழ்ந்தார்கள் என்று கூறப்படுகிறது. இவர்கள் மரம், செடி, கொடிகளுக்கும் புல் பூண்டுகளுக்கும் உயிர் இருப்பதால் அவற்றை முறித்து எடுத்து உண்ணுவது கொலை செய்வதைப் போன்றது என்று நம்பினார்கள். ஆகவே இவர்கள் மரத்தில் இருந்து பழங்கள் பழுத்து விழுந்தால் மட்டுமே எடுத்து உண்ணுவதும், சருகுகளை உண்ணுவதும் பழக்கமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தார்கள். இவர்கள் பிரபஞ்சம் முழுவதுமே இறைவனைக் காண்பவர்கள். இப்படிப்பட்ட பக்தர்கள் எந்த உயிருக்கும் எந்தக் காலத்திலும் பாதிப்பு ஏற்படும்படி நடந்து கொள்ள மாட்டார்கள். எல்லா உயிர்களிலுமே இறைவனைக் காண்பதால் பக்தர்கள் எல்லா உயிர்களுக்குமே சேவையை மட்டுமே செய்கின்றனர். மற்ற உயிர்களுக்கு கோபத்தையோ, பயத்தையோ பாதிப்பையோ, உண்டாக்கக் கூடிய விஷயங்களை செய்ய மாட்டார்கள்.

மலைப்பிரதேசத்தில் பசுமலை என்ற ஒரு கிராமம் இருந்தது. அங்கே ஒரு சிறிய விஷ்ணு கோவில் இருந்தது. இந்தக் கிராமத்து மக்கள் இந்தக் கோவில்

தெய்வத்தின் மேல் மிகுந்த நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். இக்கோவிலில் எப்போதும் ஒரு பக்தரைக் காணக்கூடியதாக இருக்கும். இவர் ஒரு விஷ்ணு பக்தர். இவரிடம் இருந்த ஆழ்ந்த பக்தியைக் கண்ட மக்கள் இவர் மேல் உயர்ந்த அபிப்பிராயம் வைத்து மரியாதை செலுத்தினர். இவர் யாருக்கும் துக்கத்தையோ, கோபத்தையோ, பயத்தையோ, பாதிப்பையோ, உண்டாக்கும் விதத்தில் நடந்துகொள்ள மாட்டார். இவரின் சக்திக்குட்பட்டு மற்றவர்களுக்கு சேவை செய்யும் பழக்கமுள்ளவராக இருந்தார். ஆகவே இவரால் மற்றவர்களுக்கோ, மற்றவர்களால் இவருக்கோ எந்தவித பாதிப்பும் இல்லாமல் வாழ்ந்தார்.

ஒரு நாள் சில திருடர்கள் இந்தக் கோவிலில் நுழைவதைக் கண்ட இந்த பக்தர், “திருடன், திருடன்” என்று கூக்குரலிட்டார், இந்த பக்தரின் குரலைக் கேட்டு, ஊர் மக்கள் ஓடி வந்தனர். ஊர் மக்களைக் கண்ட திருடர்கள் ஓடத் தொடங்கினர். அதில் ஒருவன் மதில்மேல் ஏறிக்குதித்ததில் கால் முறிந்து விழுந்து விட்டான். மற்றவர்கள் ஓடித் தப்பி விட்டனர். இவனை ஊர் மக்கள் பிடித்து வந்து அந்த பக்தர் முன் நிறுத்தி “நீங்கள் தான் இவனை என்ன செய்ய வேண்டும் என்று முடிவு சொல்ல வேண்டும்” என்றனர். பக்தரோ அவனை காவல்

நிலையத்தில் ஒப்படைக்கும்படி கூறிவிட்டார். நீதிபதி அவனுக்கு ஆறுமாத கடுங்காவல் சிறை தண்டனை கொடுத்து சிறையில் அடைக்கச் செய்தார்.

அந்தத் திருடனுக்குத் தண்டனை முடிந்து விடுதலையானவுடன் பசுமலை கிராமத்துக்கு வந்து அந்த பக்தரைத் தேடினான். பக்தர் அப்போதுதான் இறைவனை வணங்கிவிட்டு வீதிவழியே வந்து கொண்டிருந்தார். அவரைக் கண்டதும் அந்தத் திருடன் தன் கையில் இருந்த வாளால் அவரின் ஒரு காலை வெட்டினான். பக்தர் வேதனை தாங்க முடியாமல் கூக்குரலிட்டார். ஊர்மக்கள் எல்லோரும் ஓடி வந்தனர். திருடனுக்கு ஓடித் தப்புவதற்கு வசதி கிடைக்கவில்லை. அகப்பட்டுக் கொண்டான். அவனை இப்போது என்ன செய்வது என்று ஊர் மக்கள் கேட்டனர். பக்தரோ “அவனை ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம், விட்டு விடுங்கள்; என்னை வைத்திய சாலைக்குக் கொண்டு செல்லுங்கள்” என்று கூறினார்.

பக்தர் சுகமாகி ஊர் திரும்பியதும், ஊர் மக்கள் அவரை வரவேற்றனர். அப்போது அவர் நடந்து கொண்ட விதம் பற்றி ஆச்சர்யமாகக் கேட்டனர். “கோவிலைக் கொள்ளையடிக்கப் போகிறான் என்று ஒருவனை சிறையில் அடைக்கக் காரணமாக இருந்த நீங்களே பின்னர் உங்கள் காலை அவன் வெட்டியவுடன் அவனைத்

தண்டிக்காமல் விட்டு விட்டது எங்களுக்கு ஆச்சர்யமாக இருக்கின்றது” என்றனர். “அவர்கள் கோவிலைக் கொள்ளையிட வந்தபோது அவர்களுக்கு அறிவுரை வழங்கி அந்த தவறை செய்யாமல் தடுத்து விடக்கூடிய அளவுக்கு எனக்கு ஞானம் இருக்கவில்லை. அதனால் தான் அவர்களில் ஒருவனை சிறையில் அடைக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. அதை நான் அப்படி செய்ய வேண்டுமென்று தீர்மானித்துச் செய்யவில்லை. ஏதோ நடந்துவிட்டது, அவ்வளவுதான். என் காலை அவன் வெட்டியபோது அது அவன் செய்த தவறாக நான் கருதவில்லை. அது என்னுடைய பிராரப்தத்தினால் விளைந்தது என்று நினைத்தேன். ஆகவேதான் அவனைத் தண்டிக்க விரும்பவில்லை” என்று கூறினார். இவரிடம் தெளிவான அறிவு இருப்பதை விளங்கிக் கொண்ட மக்கள் இவரை புகழ்ந்து உயர்வாகப் பேசத் தொடங்கினர். சிலர் இவருக்கு பணிவிடையும் செய்யத் தொடங்கினர். பக்தரோ மக்களின் புகழ்ச்சியில் மயங்கி மகிழ்ச்சியடையவில்லை. எப்போதும் போலவே மக்களிடம் பழகினார் தான் பெரியவர் என்ற எண்ணம் அவரிடம் ஏற்படவில்லை. சில வருடங்களுக்குப் பிறகு, தனது காலை வெட்டிய திருடன் பணக்காரனாகி அதே கிராமத்திற்கு வந்து வீடுகட்டி குடும்பமாகக் குடியேறினான். இவன்மேல் பக்தருக்கு எந்தவித பொறாமையும் ஏற்படவில்லை.

மற்றவர்களுடன் பழகுவது போலவே இவனுடனும் அன்பாகப் பழகினார்.

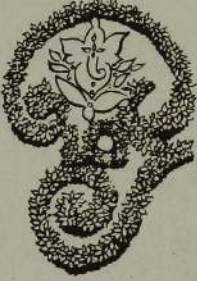
பக்தர்கள் தயையும், பிரேமையும் உருவெடுத்தவர்கள் என்று கூறப்படுகிறது. ஆகவே, இவர்கள் பிறருக்கு இயல்பாக நன்மையே செய்யக் கூடியவர்கள். இந்த பக்தர்கள் இறைவனை அடைந்து விட்டவர்கள் என்று கூறப்படுகிறது. இறைவன்மேல் ஆழ்ந்த பக்தி உள்ளவர்கள் உலக இயக்கங்களில் இருந்து விடுதலை பெற்றவர்கள். உலக இயக்கத்திற்குக் கட்டுப் பட்டவர்கள் அல்லர்! ஆகவே, எந்தப் பாதிப்புக்கும் உள்ளாக மாட்டார்கள். இவர்கள் தனக்குப் பிரியமானவர்கள் என்று பகவான் கூறுகின்றார்.

அநபேக்ஷ : சுசீர்தக்ஷ உதாஸீநோ கதவ்யத :

ஸர்வாரம்ப பரீத்யாகீ யோ மத்பக்த : ஸ மே ப்ரிய! :

எந்த மனிதன் எதையும்
எதிர் பார்க்காதவனோ அகத்
தூய்மையும், புறத்தூய்மையும்
உள்ளவனோ, பிறவிப் பயனை
அறிந்தவனோ, பக்ஷபாதமற்றவனோ
துக்கங்களிலிருந்து எவன் விடுதலை
பெற்றவனோ, செயல்கள் அனைத்திலும்
'நான் செய்கின்றேன்' என்னும் அபி
மானத்தை நீக்கியவனோ, அந்த என் பக்தன்
எனக்குப் பிரியமானவன்.

அகத் தூய்மை புறத் தூய்மை
உள்ளவனாய்!

அறிந்தவனாய்

பிறவிப் பயனையே!

16

எதிர்பார்க்காதவனாய்
 எதையுமே!
 எப்பொழுதுமே இவன்
 பகஷ்பாத மற்றவனாய்!
 எப்பொழுதுமே சுக துக்கங்களில்
 விடுதலை பெற்றவனாய்!
 எல்லா இயக்கத்திலும்
 நானென்பதை நீக்கியவனாய்!
 என்றும் வாழ்பவன்
 எனக்கு பிரியமானவனே!

நித்யன் என்று ஒரு பக்தர் இருந்தார். இவருக்கு
 நெடுநாட்களாகவே பகவானுக்கு கோவில் கட்ட வேண்டும்
 என்ற எண்ணம் இருந்தது. ஆகவே, தனது உழைப்பில்
 சிறிது சிறிதாகப் பணம் சேர்த்து வந்தார். ஆனால் அது
 போதவில்லை. தந்தை இறந்த பிறகு எல்லா சொத்தையும்
 விற்று, தான் சேமித்து வைத்த பணத்தையும் சேர்த்து, சிறிய
 கோவில் ஒன்று கட்டினார். ஊர் மக்கள் அவரை
 வெகுவாகப் பாராட்டினார்கள். ஊர் மக்களுக்கு அந்தக்
 கோவில் மிகமிக முக்கியமான ஒன்றாக மாறியது.
 கோவிலுக்கு வரும் மக்களும் அதிகமாகிக் கொண்டே
 வந்தார்கள். கோவிலுக்கு வந்து போகும் மக்களுக்கான
 வசதிகளை அதிகப்படுத்தினார். கோவிலுக்குக் கிடைக்கும்

பணத்தில் பாடசாலைகளும், சிறார் இல்லங்களும், முதியோர் இல்லங்களும் தொடங்கினார். கோவிலில் கிடைக்கும் பணத்தை பொது சேவைகளுக்காகவே செலவிட்டார். கோவிலையும், மற்றைய நிர்வாகங்களையும், நிர்வகிப்பதற்காக உறவினர்களையும், ஊர் மக்களில் சிலரையும் நியமித்தார். இவர் செய்த சேவையின் காரணமாக ஊரிலும், அரசியல் மட்டத்திலும் மதிப்பும் மரியாதையும் கிடைத்தது. ஆனாலும் இவர் எந்த அரசியல் பதவிகளையோ, வேறு பதவிகளையோ அணுகவில்லை. இறைவனுக்கு சேவை செய்வதிலும் இறைவனை வழிபடுவதிலுமே முழு நாளையும் கழித்தார். காலப் போக்கில் ஆழ்ந்த பக்திமானாகிவிட்டார்.

இவரின் உயர்ந்த வாழ்க்கை முறையை அவதானித்த மக்கள் அவரைக் கண்ட இடத்திலெல்லாம் வணங்கி ஆசிர்வாதம் பெற்றனர். அவர் கோவிலில் இருக்கும்போது அவர் கால்களில் விழுந்து சாஷ்ட்டாங்கமாக வணங்கினார்கள். அவர் எங்கு சென்றாலும் அவரைப் பார்ப்பதற்கே கூட்டம் கூடியது. அவர் பார்வை தங்கள்மேல் பட வேண்டுமென்றும், அவரைத் தொட்டுப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்றும் மக்கள் விரும்பினர். சிலர் பூக்கூடைகளைக் கொண்டு வந்து அவர் மீது பொழிந்தார்கள். இவை எல்லாவற்றிற்குமே காரணமாக இருந்தது இறைவன் மேல் இவர் வைத்திருந்த ஆழ்ந்த பக்திதான்.

‘இந்த பக்தருக்கு எதற்கு இவ்வளவு பணம்? இவர் இறைவனைத் தியானித்துக் கொண்டு கோவிலில் தானே முழு நேரமும் இருக்கின்றார்’ என்று நிர்வாகத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்த அவரின் உறவினர்கள் சிந்திக்கத் தொடங்கினர். இவர்கள் காலப்போக்கில் கோவில் நிர்வாகத்திலும் மற்றைய பொது சேவை நிர்வாகத்திலும் பணத்தை சிறிது சிறிதாக திருடத் தொடங்கினார்கள். இங்கு வேலை செய்த பக்தரின் உறவினர் அல்லாத சிலர் இதைப் பார்த்து மிகவும் வேதனைப் பட்டனர். இவர்கள் இந்த பக்தர் மீது மிகவும் அன்பு கொண்டவர்களாக இருந்ததால் இந்தத் திருட்டைப் பார்த்துக் கொண்டு பொறுமையாக இவர்களால் இருக்க முடிய வில்லை. ஒரு நாள் இரு சாரார்களுக்கும் வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது. வாக்குவாதம் கைகலப்பாக மாறி கொலையில் முடிந்தது. கொலை செய்யப்பட்டவர் பக்தரின் உறவினர்களில் ஒருவர்.

பக்தரின் உறவினர்கள் பக்தரிடம் வந்து வழக்கில் தங்களுக்கு சாதகமான தீர்ப்பு கிடைப்பதற்கு அவரால் முடியுமான எல்லா உதவிகளையும் செய்துதர வேண்டும் என்று கேட்டனர். ஆனால் பக்தரோ யார் யார் இதைப் பற்றிய உண்மைகளை அறிவார்களோ அவர்களெல்லாம் காவல் நிலையத்திலும், நீதி மன்றத்திலும் உள்ளது உள்ளபடியே உண்மையைக் கூற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். “எனது உறவினர் ஒருவர் இறந்து

விட்டார் என்பதற்காகவும், எனது நிர்வாகத்தில் வேலை செய்கிறீர்கள் என்பதற்காகவும் எனக்காக ஏதாவது இந்த விஷயத்தில் செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்து, உண்மைக்குப் புறம்பான எதையாவது கூறிவிட வேண்டாம்” என்றும் கேட்டுக் கொண்டார். விசாரணை முடிவில் கைதாகி இருந்தவர்கள் எல்லோரும் விடுதலை செய்யப்பட்டு விட்டனர். விடுதலை செய்யப்பட்டவர்கள் அனைவருக்கும் தனது நிர்வாகத்தில் அவர்கள் செய்த தொழிலையே மீண்டும் வழங்கினார்.

தன்னிடம் உள்ள எல்லா சொத்துக்களுக்கும் நிர்வாகத்திற்கும் தொழில் செய்யும் அனைவரையும் பங்குதாரர்களாக சேர்த்தார். தான் ஒரு மேற்பார்வை யாளராக மட்டுமே இருந்துகொண்டு தனது அத்தியாவசிய தேவைக்குப் போதுமானவற்றை மட்டுமே நிர்வாகத்தில் இருந்து பெற்றுக் கொண்டார். இவர் இப்படி செய்தது அவரது மனைவிக்கும் உறவினர்களுக்கும் பிடிக்கவில்லை. இவர்களுக்குக் கொடுத்தது போதாதென்றும், சொத்து முழுவதுமே இவர்களின் உடமைகளாக்க வேண்டும் என்று கேட்டனர். இதற்கு அந்த பக்தர் உடன்படவில்லை. ஆகவே அவர்கள் சுய நல நோக்கோடு இவரைப் பிரிந்து சென்றுவிட்டனர். பிறகு இவர் தனிமையில் வாழ்ந்தார். இவர் சில மாதங்களின் பின் நோயில் வீழ்ந்து விட்டார் என்று கேள்விப்பட்டு இவரின் சில நண்பர்கள் நலம் விசாரிக்க வந்தார்கள். அவர்களுக்கு இவரைப்

பார்க்கும்போது ஆச்சர்யமாக இருந்தது. இவர் சிரித்த முகத்துடன் அமைதியான தோற்றத்துடன் ஒரு குழந்தையைப் போல் பழகினார். இவர்கள் எதிர்பார்த்தது என்ன? வயதான காலம், நோயில் படுத்திருப்பவர், ஆகவே மிகவும் சோகமாகவும் களையிழந்தும் காணப்படுவார் என்பது தான். வந்த நண்பர்களில் ஒருவர் கேட்டார்: “எப்படி இவ்வளவு அமைதியாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் உங்களால் இருக்க முடிகிறது?” என்று. “வாழ்க்கையில் நடப்பவை எல்லாமே இறைவனால் தானே நடக்கின்றன? நம்மால் செய்யப் படுவது ஒன்றும் இல்லையே! நான் எவ்வளவோ செய்ததாக கூறுவார்கள். இதை நானாகவா செய்தேன்? இல்லையே இவையெல்லாம் இவ்வுலகத்திற்கு என்னைக் கொண்டு இறைவனால் செய்விக்கப் பட்டவை. இவற்றிற்கும் எனக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. ஆகவே என்னை வைத்து இவற்றையெல்லாம் செய்வித்த இறைவன் மட்டுமே என் மனதில் இருக்கின்றார்; வேறு ஒன்றுமே என் மனதில் இல்லை. இறைவன் நினைத்தால் இந்த உலகமே ஒரு நொடியில் அழிந்து, அந்த நொடியில் மறுபடியும் அதே போல் ஆகிவிடும். இதில் நான் எம்மாத்திரம்? நாம் இறைவனை மட்டுமே மனதில் நிலைநிறுத்தி அவன் ஆட்டுவிக்கிறபடி ஆடுவதைத் தவிர என்ன செய்ய முடியும்? ஆகவே மனதில் எது ஏற்பட்டாலும் எல்லாவற்றிற்கும் இறைவனே பொறுப்பு என்று விட்டுவிட்டால், அமைதி தானாகவே நம் மனதில் குடிகொள்ளும்” என்று கூறினார். - இப்படிப்பட்ட

பக்தர்கள் பகவானுக்குப் பிரியமானவர் என்று பகவான் கூறுகின்றார்.

எவனுடைய, சாஸ்திரங்களுக்கு சம்மதமான அனைத்துக் கர்மங்கள் ஆசையையும் சங்கல்பத்தையும் (மமகாரம் முதலியவற்றை) துறந்து செயற் படுகின்றனவோ, எவனுடைய கர்மங்கள் அனைத்தும் ஞானம் என்ற தீயில் எரிந்து சாம்பலாகி விட்டனவோ, அந்த மாமனிதனை ஞானிகளும் கூடப் பண்டிதன் என்று அழைக்கிறார்கள் 4/19.

யோ ந ஹ்ருஷ்யத் ந த்வேஷ்டி ந சோசத் ந காங்க்ஷத்
சுபா சுப பரீத்யாகீ பக்தமாந்ய : ஸ மே ம்ரிய :

எ வன் ஒரு போதும்
 மகிழ்வது இல்லையோ, வெறுப்ப
 தில்லையோ, துயரப்படுவது
 இல்லையோ எதற்கும் ஆசைப்படுவது
 இல்லையோ, எவனொருவன் நல்லதும்,
 தீயதுமான செயல்கள் அனைத்தையும்
 துறந்தவனோ, அந்த என்னிடம் பக்தி
 உள்ளவன் எனக்கு பிரியமானவன்.

நல்லதும்

அனைத்தும் துறந்தவனாய்!

எல்லா ஆசைகளையும்

எப்போதும் துறந்தவனாய்!

துயரைக் கண்டு

துவளாதவனாய்!

மகிழ்ச்சியைக் கண்டு

மயங்காதவனாய்!

17

வெறுப்பைக் கொண்டு
 வேதனைப் படாதவனாய்!
 அனைத்தும் துறந்தவன்
 எவன் உண்டோ!
 அவனின் பக்திக்கு
 என்றும் பிரியமானவன் நான்!

வேங்கை நாட்டு ராஜா வேட்டைக்குச் செல்லும் ஒவ்வொரு முறையும் காட்டை ஒட்டினாற்போல் உள்ள கிராமம் ஒன்றில் இருக்கும் கோவிலுக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்வது வழக்கம். அந்தக் கோவிலுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பக்தர் இருந்தார். இவர் ராஜா போகும் ஒவ்வொரு முறையும் ராஜாவை சந்தித்துப் பேசுவார். இந்த பக்தரின் வார்த்தைகளில் ஆன்மீகத்தைப் பற்றிய ஆழமான கருத்துக்கள் நிறைந்திருப்பதை அவர் பேசும்போது ராஜா கவனிப்பது வழக்கம். அவர் முகத்தில் உள்ள தெளிவும், அந்தக் கண்களில் உள்ள சக்தியும், தனக்கு விளங்காத ஏதோ ஒன்று அவரிடம் இருப்பதாக ராஜாவுக்கு உணர்த்தின. எப்பொழுதுமே இவரைப் பற்றிய உயர்வான எண்ணம் ராஜாவின் மனதில் இருந்தது.

ஒரு நாள் இந்த பக்தரை அழைத்து, நாட்டில் உள்ள எல்லா கோவில் நிர்வாகங்களுக்கும் தலைமைப் பொறுப்பையேற்று மக்களுக்கு இறைவனைப்பற்றிய தெளிவான அறிவை போதிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

பக்தரும் ராஜா கேட்டுக் கொண்டதை ஏற்றுக் கொண்டார். பக்தரை நாட்டிற்கு அழைத்து வந்து ஒரு மந்திரிக்கு கொடுக்கும் வசதிகளையெல்லாம் செய்து கொடுத்து, பக்தரின் சேவையை தொடங்கும் படிச் கூறினார். பக்தர் சேவையைத் தொடங்கியதும் எல்லாக் கோவில்களிலும் முறையாக பூசை நடக்க வேண்டும் என்பதில் கவனம் செலுத்தினார். பாழடைந்த கோவில்கள் எல்லாம் புனரமைக்கப்பட்டன. எல்லா ஊர்களிலும் கோவில்கள் இருக்க வேண்டும் என்பதைக் கட்டாயப்படுத்தினார். நாட்டு மக்கள் கோவில் வழிபாட்டிலும், தான, தர்மங்கள் செய்வதிலும் விருப்பத்துடன் கவனம் செலுத்தினர். ஊரில் மக்கள் செய்யும் சிறு சிறு தவறுகள் கூட குறைந்து விட்டன. நாடே தெய்வீக மயமானது போல் தோற்றத்தைக் கொடுத்தது. ஆன்மீக வழியில் மக்களை திசைதிருப்பி நேர்மையும், பக்தியும் உள்ள வாழ்க்கையை வாழ வழிமுறைகளைப் போதித்தார். ராஜா இந்த பக்தரின் சேவையைக் கண்டு மிகவும் மகிழ்ந்தார். நாட்டு மக்களிடமும் இந்த பக்தரைப் பற்றி உயர்ந்த எண்ணமும் மரியாதையும் அதிகரித்தது. பக்தர் நாட்டு மக்கள் மனதில் இடம் பிடித்தது இராஜ சபையில் உள்ள சில மந்திரி மார்களின் மனதை உறுத்தியது. இவரின் புகழை வளர விட்டால் ராஜாவுக்கு தங்கள்மேல் உள்ள நம்பிக்கை குறையத் தொடங்கும்; அதனால் காலப்போக்கில்

தங்கள் பதவிக்குக் கூட ஏதாவது ஆபத்து வரலாம் என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினர். அவருக்கு நாட்டில் உள்ள மக்களிடம் கிடைக்கும் மரியாதையையும், ராஜாவிடம் கிடைக்கும் அன்பையும் சில மந்திரிகளால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. 'படிப்பறிவில்லாத சாமியார் ஒருவனுக்கு அரசவையில் எங்களுடன் சரிசமமான அந்தஸ்த்தும், நாட்டில் எங்களை விடப் புகழுமா? இதை அனுமதிக்கக் கூடாது' என்று கருதி இதற்கு முடிவு கட்ட வேண்டும் என்று சந்தர்ப்பம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ராஜ சபையில் புலவர்களுக்கு பரிசு வழங்கும் விழா ஒன்றில் ஆன்மிக சேவை செய்ததற்காக இந்த பக்தருக்கும் பரிசு வழங்க ராஜாவால் முடிவு செய்யப் பட்டிருந்தது. விழா மிகவும் சிறப்பாக நடந்தது. ஆனால் இந்த பக்தர் விழாவிற்கு சமூகமளிக்க வில்லை. இதைக் காரணம் காட்டி "இந்த பக்தர் ராஜாவுக்கும், இந்த விழாவிற்கும் உரிய மரியாதையைக் கொடுக்கவில்லை; ஆகவே இவர் தண்டிக்கப்பட வேண்டும்; என்று கூறி சில மந்திரிமார் சபையில் பிரச்சினையைக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். இதனால் அடுத்த சபைகூடும்போது இந்த பக்தர் விசாரிக்கப் படுவார் என்று முடிவு செய்யப் பட்டது. அதேபோல் சபை கூட்டப்பட்டபோது பக்தர் வரவழைக்கப்பட்டு விசாரிக்கப்பட்டார். பக்தரோ

அமைதியாக பதில் கூறினார். “நான் இறைவனை வழிபட கோவிலுக்குச் சென்றிருந்தேன். ஆகவே விழாவில் பங்கு கொள்ள முடியவில்லை” என்றார். ஆனால் சபையில் உள்ள மந்திரிமார் சிலர் இதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. “இறைவனை எப்போது வேண்டுமானாலும் வணங்கலாம், விழா எப்போதுமே நடந்து கொண்டிருக்காது; நீங்கள் விழாவிற்கு வந்து ராஜாவின் கையினால் பரிசை வாங்காமல் விட்டது இந்த நாட்டு ராஜாவை அவமதித்ததாகும்” என்று காரசாரமாக பேசி அவர் மேல் குற்றம் சுமத்தினர். “நான் இறைவனை வணங்க வேண்டும் என்று தோன்றும் போதெல்லாம் வணங்குவேன்; இதைவிடப் பெரிய செயல் இவ்வுலகில் எதுவுமே இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை” என்று பக்தர் கூறினார். இவர் கொடுத்த விளக்கங்கள் சபையில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. ஆகவே இவரை நிர்வாகப் பொறுப்பிலும் சபையிலும் இருந்து வெளியேற்றுவதாக முடிவு செய்யப்பட்டது. எல்லோருக்கும் வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டு அமைதியாக பக்தர் வெளியேறி விட்டார்.

சில மாதங்களுக்குப் பிறகு ராஜா வேட்டைக்குச் சென்றபோது அந்த பக்தரை சந்தித்தார். “உங்களை சபையில் இருந்து வெளியேற்றியதில் எனக்கு மன

வேதனையுண்டு. உங்கள்மேல் எனக்கு கோபம் இல்லை. ராஜ சபையின் சட்டங்களுக்கேற்பத்தான் அன்று செயல்பட வேண்டியிருந்தது” என்று ராஜா சமாதானம் கூறினார். “எல்லாமே இறைவன் செயல்! இதை நீங்களோ, நானோ மாற்றிவிட முடியாது” என்று பக்தர் கூறினார்.

‘உங்களுக்கு பெரிய பதவியும் பொறுப்பும் கொடுத்தேன்; அதை திறமையாக செய்தீர்கள். ஆகவே உங்களைக் கௌரவிக்கும் முகமாகத்தான் விழாவிற்கு அழைத்தேன். உங்களை மகிழ்ச்சியடையச் செய்ய வேண்டுமென்பதே எனது நோக்கமாக இருந்தது. ஆனால் நீங்கள் கலந்துகொள்ளவில்லை. இதில் நீங்கள் அன்று கூறியதை விட வேறு ஏதாவது காரணங்கள் இருக்கின்றனவா?’ என்று ராஜா வினவினார்.

“வேறு எந்தக் காரணமும் இல்லை, நீங்கள் கொடுத்த பதவியினால் நான் இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்தேன். அது பெரிய பதவி என்பதாலோ, அல்லது ராஜ சபையில் அமர்ந்திருக்கக் கிடைத்ததாலோ மகிழ்ச்சி ஒன்றும் எனக்கு இல்லை. அதேபோல் சபையை விட்டு வெளியேறியதால் துக்கமும் எனக்கு இல்லை. இந்தக் கோவிலில் இறைவனுக்கு தொண்டு செய்து கொண்டு, இறைவனுக்கும் எனக்கும் ஏற்படும் உறவினால் உண்டாகும் ஆனந்தத்தை

விட எனக்கு வேறு என்ன வேண்டும்? இதுதான் எனக்கு இன்பம். ஆகவே நடந்தவற்றைப் பற்றி நீங்கள் வருத்தப்பட வேண்டாம். எல்லாமே இறைவன் செயல்” என்று பக்தர் கூறினார். ராஜா நாடு திரும்பியதும் மந்திரிமாரிடம், பக்தரை சந்தித்ததையும், அவர் கூறியவற்றையும், அவர் சிறந்த பக்தரேயன்றி, அவர் மனதில் வேறு எந்தவித சிந்தனையும் இல்லை என்பதையும் விளக்கிக் கூறினார். அதன் பிறகு அவரை மானிகைக்கு அழைத்து மந்திரிமார் மன்னிப்புக் கேட்டனர். அவர்களுக்கு விளக்கமளித்த பக்தர் “உங்கள் மேல் எவ்விதமான வெறுப்பும் என்னிடம் இல்லை. எல்லா உயிர்களிடத்தும் இறைவனின் சக்தி இருக்கின்றது, அந்த சக்தி இல்லாமல் நாம் இயங்க முடியாது. அந்த இறைவனின் சக்தியை மட்டும்தான் உங்களிடமும் நான் காணுகின்றேன். உலக வாழ்க்கைக்காக உங்களிடம் ஏற்படும் மாற்றங்களை நான் கருத்தில் கொள்ளவில்லை. ஆகவே உங்கள் மீது எனக்கு எந்தவித வெறுப்பும் இல்லை” என்று கூறினார்.

மீண்டும் அவருக்கு முதலில் இருந்ததைப் போலவே வசதிகள் செய்து கொடுப்பதாகவும், அதே பதவியையும் பொறுப்புகளையும் ஏற்றெடுக்கும் படியும் ராஜாவும் மந்திரிமாரும் வேண்டினர். பக்தரும் மறுப்புத் தெரிவிக்காமல் சேவையைத் தொடங்கினார். இந்த சேவை

தனக்கு இறைவனுடனேயே வாழ்வதைப் போன்ற உணர்வை அவருக்குக் கொடுத்தது.

சில மாதங்களிலேயே அரசர் இறந்து விட்டார். அதன்பிறகு அவரின் குமாரர் பதவியேறினார். சில அரசியல் காரணங்களுக்காக அதிகாரிகளுக்கும் உயர் பதவியில் இருப்பவர்களுக்கும் சலுகைகள் குறைக்கப் பட்டன. இதன் காரணமாக அரசர்மேல் அதிகாரிகள் கோபமாக இருப்பதாக அறிய வந்தது. உடனே மந்திரி, உயர் அதிகாரிகளை அழைத்து விளக்கங்களைக் கேட்டார். அவர்களின் சலுகைகளை மீண்டும் பெறுவதாக இருந்தால் அதற்கான தகுந்த காரணங்களைக் காட்ட வேண்டும் என்று கேட்டார். ஒவ்வொருவராக எழுந்து காரணங்களைக் கூறினர். இவர்களின் காரணங்களை மந்திரியால் ஏற்றுக் கொள்ளமுடியவில்லை. இந்த விளக்கங்களை மந்திரி ராஜாவிடம் கூறினார். அப்போது கோவில்களுக்குப் பொறுப்பான அதிகாரியின் சலுகைகள் தொடர்பாக எந்தவிதமான விளக்கங்களும் இல்லாதது ஏன் என்று ராஜா மந்திரியிடம் கேட்டார். பக்தர் விளக்கங்கள் கூற சமூகமளித்திருக்கவில்லையென்று மந்திரி கூறினார். உடனே பக்தர் அரச சபைக்கு அழைக்கப்பட்டு விசாரிக்கப்பட்டார்.

“எனக்குத் தேவையானது ஏற்கனவே கிடைத்து விட்டது. இனிமேல் எதுவுமே எனக்குத் தேவையில்லை; நீங்கள் எனக்காக செய்யும் பொருள் உதவியோ பண உதவியோ, அதிகம் என்று தோன்றினால் குறைத்துக் கொள்வதும், போதாதென்று தோன்றினால் கூடக் கொடுப்பதும் உங்களைப் பொறுத்தது. என்னைப் பொறுத்தவரை நான் இறைவனுக்குச் சொந்தமானவன். நான் செய்யும் சேவைகளும் அதன் பயன்களும் மக்களைச் சென்றடைகின்றன என்றால் அது இறைவனையே சென்றடைவதாகத்தான் அர்த்தப்படும், ஆகவே எனது சேவை எல்லாம் இறைவனுக்கே அர்ப்பணம். உங்களை இயக்குபவனும் இறைவன்தான், என்னை இயக்குபவனும் இறைவன்தான். ஆகவே, எங்கும் தவறுகள் இருப்பதாக எனக்கு தோன்றவில்லை” என்று கூறினார்.

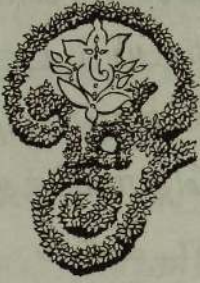
இப்படிப்பட்ட பக்தியுள்ள பக்தர்களே தனக்குப் பிரியமானவர்கள் என்று பகவான் கூறுகின்றார்.

ஸம்: சத்ரௌ ச மத்ரே ச ததா மாநாபமாநயோ:

சீதோஷ்ணஸூக து கேஷு: ஸம் ஸங்க வீவர்ஜித :

எ வன் பகைவனிடமும்
நண்பனிடமும், மதிப்பிலும், அவ
மதிப்பிலும் சமபுத்தியுடையவனோ,
அவ்விதமே தட்ப - வெப்பம், சுக -
துக்கங்களாகிற இரட்டைகளில் ஸம்
புத்தியுடையவனோ, மேலும் பற்றற்றவனோ

நட்பும், பகைமையும்

ஸம்மாய் நோக்கி!

மதிப்பும், அவமதிப்பும்

ஸம்மாய் நோக்கி!

தட்ப, வெப்பமும்

ஸம்மாய் நோக்கி!

ஸூகமும் துக்கமும்

ஸம்மாய் நோக்கி!

பற்றையும் துறந்தவன்

எவனோ? அவனே...!

18

கோவிலுக்குச் செல்லும் வழியில் ஒரு சாராயக் கடையிருந்தது. சிலர் கோவிலுக்குச் செல்லும்போது மனைவி, மக்களை முன்னால் அனுப்பிவிட்டு, தாங்கள் அங்கே குடித்துவிட்டு ஆறுதலாக பூசைக்குச் செல்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். பக்தர்கள் பூசைக்கு வரிசையாக நிற்கும்பொழுது, இவர்கள் இடையில் புகுந்து முன்சென்று பூசைக்கு பூசைத்தட்டைக் கொடுப்பதும், பின்னால் இருப்பவர்கள் எதிர்ப்பு தெரிவித்தால் வாக்குவாதம் செய்வதும் அடிக்கடி நடக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சியாகவே இருந்தது. இப்படிப்பட்ட செயல்கள் சாஸ்திரப்படி பூசை செய்வதற்கும் பக்தர்கள் ஒரே நிலையில் இருந்து இறைவனை வணங்குவதற்கும் தடையாக இருந்தன. கோவில் தர்மகர்த்தாவிடம் பூசகர் இதைப்பற்றி முறையிட்டார். தர்மகர்த்தா ஒரு சிறந்த பக்திமான். 'எல்லாம் இறைவன் செயலே' என்று வாழ்பவர். இந்தப் பிரச்சினைக்குக் காரணம் இவ்விடத்தில் இருக்கும் சாராயக்கடைதான் என்று முடிவு செய்து, இதைப்பற்றி மேலிடத்தில் அறிவித்தார். சில நாட்களிலேயே சாராயக் கடை மூடப்பட்டது. இதனால் சாராயக்கடைக்காரர் தர்மகர்த்தா மீது மிகவும் கோபம்கொண்டு, (அவர் ஒரு பக்தர், மக்களின் மரியாதைக்குரியவர் என்றும் சிந்திக்காமல்,) மக்களுக்கு மத்தியில் வாய்போன போக்கில் வசைமொழிகளால் பேசி கன்னத்தில் அறைந்துவிட்டார். மக்கள் மிகவும் மன வேதனைப்பட்டார்கள். ஆனால்

தர்மகர்த்தாவோ 'அவன் மன வேதனையில் பேசி விட்டான்! சில நாட்களில் எல்லாம் சரியாகிவிடும்' என்று எண்ணி அங்கிருந்து அமைதியாக சென்று விட்டார்.

சில மாதங்களுக்குப் பிறகு கோவிலின் பூந்தோட்டம் சுத்தம் செய்வதற்கும், புதிய பூமரங்கள் உண்டாக்கி அவற்றைப் பராமரிப்பதற்கும் அந்த பூந்தோட்டத்தை குத்தகைக்கு விட வேண்டியிருந்தது. அப்போது அதற்குப் பலர் போட்டியிட்டார்கள். அதில் தர்மகர்த்தாவின் நண்பர்களும், சாராயக்கடை நடத்தியவரும், மற்றும் சிலரும் இருந்தனர். நண்பர்களோ தங்களில் ஒருவருக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று தனிப்பட்ட முறையில் தர்மகர்த்தாவைக் கண்டு கேட்டுக் கொண்டனர். மற்றவர்களோ 'இவர் பக்தர். தவறான வழியில் செல்லமாட்டார். நேர்மையான ஒரு முடிவு எடுப்பார்' என்று நம்பிக்கையுடன் இருந்தனர். சாராயக்கடைக் காரரோ சில வேளை கிடைக்கலாம், கிடைக்காமலும் போகலாம் என்ற அவநம்பிக்கையோடு இருந்தார். அவர்களின் மனுக்களைப் பரிசீலித்த தர்மகர்த்தா சாராயக் கடைக்காரருக்கே அதிக தகுதி இருப்பதாக முடிவு செய்து அவருக்கே பூந்தோட்டத்தை குத்தகைக்குக் கொடுத்தார். அவனுக்கு குத்தகை கிடைத்ததை அறிந்ததும், ஒடோடி வந்து தர்ம கர்த்தாவை வணங்கி, தான் செய்த தவறுகளை மன்னிக்கும்படி வேண்டினான். தனது சாராய வியாபாரம் இல்லாததால் இப்போதெல்லாம் வாழ்வதற்கே சிரமப்

படுவதாகக் கூறினான். இவர் செய்தது பெரிய உதவியென்று பெருமையாகப் பேசினான். அவன் செய்த தவறுக்கு மீண்டும் மீண்டும் மன்னிப்புக் கேட்டான். “பழையதையெல்லாம் மனதில் வைத்துக்கொண்டு இருக்கின்றாயே? உன்மேல் எனக்கு எந்தவித கோபமும் இல்லை. எப்போதுமே எனக்கு நீயும், எனது நண்பர்களும் ஒன்றுபோல்தான். வேலைகளை முறையாக செய்து முடித்தால் அது இறைவனுக்கு நீ செய்யும் சேவையாக இருக்கும். இறைவனை மனதில் தியானித்துக்கொண்டு நீயும் உனது ஆட்களும் வேலையைத் தொடங்குங்கள்” என்று அன்பாகக் கூறி அனுப்பினார்.

அன்று மாலையில் தர்மகர்த்தாவின் நண்பர்கள் இவரைச் சூழ்ந்துகொண்டு ‘அவனுக்கு எப்படி குத்தகைக்குக் கொடுக்கலாம்’ என்று கேள்விக்குமேல் கேள்வியாகக் கேட்டனர். “நீங்கள் அந்த வேலையை முடித்துக் கொடுக்கக் குறிப்பிட்டிருந்த காலத்தைக் காட்டிலும் இரண்டு மாதம் முன்னதாகவே வேலையை முடித்துத் தருவதாகவும், நீங்கள் குறிப்பிட்டிருந்ததை விட அதிகமான பூக்கள்களை உண்டாக்கிக் தருவதாகவும் அவனுடைய மனுவில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதுமட்டு மல்லாமல் இதற்கு முன் வேறு இடங்களில் பூந்தோட்டங்கள் அமைத்துக் கொடுத்ததற்கான சான்று பத்திரங்களும் மனுவுடன் இணைக்கப்பட்டிருந்தது. இதனால் தான் அவனுக்குக் கொடுக்கப் பட்டது. நீங்கள்

நண்பர்கள் என்றும் அவன் பகைவன் என்றும் நான் பார்க்கவில்லை. தகுதியின் அடிப்படையில்தான் கொடுக்கப்பட்டது. அவனிடம் சில தவறான குணங்கள் இருக்கலாம்; அதேபோல் உங்களிடம் சில உயர்வான குணங்களும் இருக்கலாம். ஆனால் எல்லோருமே இறைவனின் சக்தியைக் கொண்டு தானே இயங்குகின்றோம். ஆகவே என்னைப் பொருத்தவரை நண்பர்கள் பகைவர்கள் என்ற வித்தியாசம் என்னிடம் இல்லை. எல்லோரும் சமமானவர்களே. இதில் தவறு எங்கும் நடந்துவிடவில்லை. இறைவனுக்கு செய்யும் சேவையைப் போல்தான் உங்கள் எல்லோரையும் மனதில் நினைத்து இந்த முடிவை எடுத்தேன். உங்களுக்கு எந்தவித வேற்றுமையும் எந்தக் காரணத்திற்காகவும் காட்டவில்லை. ஆகவே மனவருத்தப்பட வேண்டாம்” என்று கூறினார்.

ஒருநாள் கோவிலில் இருந்த லட்சக்கணக்கான பெறுமதிப்புள்ள நகைகள் கொள்ளையிடப் பட்டன. இந்த நகைகளை தர்மகர்த்தாதான் கொள்ளையடித்து விட்டார் என்று சிலர் பிரசாரம் செய்துவிட்டார்கள். இதனால் கோபம் கொண்ட சிலர் அவர் வீட்டில் புகுந்து அவரைத் தாக்கி இரத்த வெள்ளத்தில் போட்டுவிட்டு சென்று விட்டனர். மென்மையான மனம் படைத்த சிலர் அவரை வைத்திய சாலைக்குக் கொண்டு சேர்த்தனர். மூன்றுநாள் சுய உணர்வு இல்லாமல் இருந்து நான்காவது நாள் கண் திறந்தார். பிறகு இரண்டு மூன்று நாட்களில்

பேசவும் தொடங்கினார். வைத்தியர்களுக்கு அவர் நடந்து கொள்ளும் விதம் ஆச்சர்யமாக இருந்தது. அவர் தன்னுடைய வேதனைபற்றி வைத்தியர்களிடமோ, தாதிமார்களிடமோ கூறி மனவேதனைப் படவில்லை. வைத்தியர்கள் ஏதாவது கேட்டால் மட்டுமே உடல் நிலையைப் பற்றி பதில் கூறினார். மற்றப்படி சர்வ சாதாரணமாக தெளிவான மன நிலையில் இருந்தார். தனக்கு ஏற்பட்ட இரத்தக் கசிவு பற்றியும், மோசமான உடல் நிலைபற்றியும் சிறிது கூட அவர் கவலைப் படவில்லை.

சில பத்திரிகைகள் இவர்மீது போலீசார் சந்தேகப்படுவதாக செய்திகள் வெளியிட்டிருந்தன. இவரின் நண்பர்கள் இந்தப் பத்திரிகைகளை எடுத்துச் சென்று தர்மகர்த்தாவிடம் காட்டி, போலீசாரையும், பத்திரிகையாளர்களையும் தரக்குறைவாகப் பேசினார்கள். இதைக் கேட்ட தர்மகர்த்தா, “இதே பத்திரிகைகள்தாமே இதற்கு முன் என்னைப் புகழ்ந்து எழுதியதாக நீங்களே என்னிடம் கூறினீர்கள்? ஆகவே இதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். அவர்களைப் படைத்த இறைவன்தானே என்னையும் படைத்தான், உங்களையும் படைத்தான்? நாம் யாரும் யாருக்கும் எதிரியல்ல! இறைவன் ஏதோ செய்கின்றான். எல்லாம் எல்லோருக்கும் நல்லதாகவே முடியும். ஆகவே அமைதியாக இருங்கள்” என்றார்.

தர்மகர்த்தா சுகமாகி வீட்டிற்கு வந்தபிறகு உண்மையான குற்றவாளி கைது செய்யப்பட்டார், என்று செய்திப் பத்திரிகைகள் செய்திகளை வெளியிட்டு இருந்தன. அடுத்த நாளே சில பத்திரிகை நிருபர்கள் தர்மகர்த்தாவை பேட்டிகாண அவசர அவசரமாக வந்தார்கள். “கோவில் ஆபரணங்கள் திருட்டுப் போனதைப் பற்றி உங்களின் கருத்துக்களை இதுவரை நீங்கள் வெளியிடவேயில்லையே! இப்போதாவது அதைப்பற்றி ஏதாவது கூறவிரும்புகிறீர்களா?” என்று ஒரு நிருபர் கேட்டார்.

“எல்லாவற்றிற்குமே பற்றுதான் காரணம். உலக போகங்கள் மீதும், மனைவி, குழந்தைகள், நண்பர்கள் என்று எல்லாவற்றின் மீதும் உள்ள பற்றுதான் மக்களைத் தவறு செய்ய வைத்துவிடுகின்றது. பற்று இல்லாமல் வாழப் பழகினால் இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகளே வராது”

“அப்படியானால் பற்று, பாசம், இல்லாமல் இவ்வுலகில் எப்படி வாழ்வது, இப்படிப் பட்ட வாழ்க்கை சாத்தியம்தானா?” என்று நிருபர் கேட்டார்.

“பாசம் வேண்டும் பற்றில்லாத பாசம். கணவன் - மனைவி, காதலன் - காதலி, பெற்றோர் - பிள்ளைகள், நண்பர்கள் என்று உறவுகள் தொடரும்போது இவர்களிடையே உள்ள உறவில் பாசம் மட்டும் இருக்க வேண்டும். உண்மையான சுயநலமற்ற அன்புவேண்டும். சுயநலமற்ற அன்புடையவர்தான்

நேசிக்கும் மற்றவர்களுக்கு தங்களால் எந்தவிதக் கெட்டப் பெயரும் வந்து விடக்கூடாது என்பதில் கவனமாக இருப்பார்கள். தனக்கு வேண்டியவர்கள், எல்லா வற்றிலுமே சிறந்தவராக இருக்க வேண்டும்; உலகம் அவரைப் போற்றவேண்டும் என்றுதான் விரும்புவார்கள். அவர்களுக்கு எந்தவொரு மாக ஏற்பட்டாலும்கூட நாங்கள் உயிரைக் கொடுத்தாவது காப்பாற்றிவிட வேண்டும் என்று எண்ணுவார்கள். ஆனால், அவர்களிடம் இருந்து அவர்கள் சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட எதையுமே வற்புறுத்திக் கேட்க மாட்டார்கள். அப்படி வற்புறுத்திக் கேட்டால் அது சுயநலத்தோடு கூடிய பற்றுள்ள அன்பாகத்தான் இருக்கும். பற்றற்ற அன்பாக இருக்காது. கணவன் உழைத்து பணமும், பொருளும் மனைவியிடம் கொண்டு வந்து கொடுக்கும்போது 'கணவன் எவ்வளவு சிரமப்படுகிறார். இவரை சிரமப்பட விடக்கூடாது,' என்று எண்ணி அவரின் உழைப்புக்குள் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வது உண்மையான பாசம். அப்படி யல்லாமல், "மற்றவர்கள் எவ்வளவு சொத்து சேர்த்து விட்டார்கள். அவர்களும் ஆண்கள் தாமே? உங்களால் ஏன் முடிய வில்லை?" என்று கணவனைக் கேட்பது, பற்றோடு சேர்ந்தபாசம். காதலனிடம் அவனது தகுதிக்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்றை பரிசாக தர வேண்டும் என்று கேட்பது - பெற்றோரிடம் பிள்ளைகள் உலக ஆசைகளில் அகப்பட்டு கண்களில் பட்டவையெல்லாம் வேண்டும் என்று கேட்பது, இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் பாசத்தால்

கட்டுப்பட்டவர்கள் மற்றவரின் விருப்பத்தைப் பூர்த்திசெய்து வைக்க தவறான வழி முறைகளை நாடுகிறார்கள். பற்றில்லாத அன்பு பரிசுத்தமானது. இப்படிப்பட்ட பரிசுத்தமான அன்பு தெய்வத்தன்மை உள்ளது. இப்படிப்பட்ட அன்பு உள்ளவர்கள் ஒருவருக்காக மற்றவர் தியாகம் செய்யத் தயாராக இருப்பாரேயன்றி வேதனைப்படுத்த மாட்டார். நட்பு என்பது நற்பண்பு எனவும், பற்று என்பது தீயபண்பு என்றும் கூறப்படுகின்றது. இது இரண்டும் ஒன்றாக இணைந்து விட்டால், இவர்கள் செய்யும் சில செயல்கள், ஒரு கோணத்தில் பார்க்கும்போது, நியாயமானதாகவும், மற்றுமொரு கோணத்தில் பார்க்கும் போது நியாய மற்றதாகவும் தெரியும். ஆகவேதான் தடுமாற்றம் ஏற்படுகின்றது. எப்போதுமே அன்பையும், பற்றையும் வேறு, வேறாகப் பிரித்து, பற்றைத் துறந்து விட்டு அன்பை மட்டுமே நிலைநிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும்” என்று தர்மகர்த்தா கூறினார்.

துல்யநந்தாஸ்துதிர்மௌநீ ஸந்துஷ்டோ யேந கேநச்த்
அந்கேத : ஸத்ரமதீர்பக்த் மாந்மே ப்ரியோ நர:

இ கழ்ச்சியையும்
 புகழ்ச்சியையும் சமமாக
 மதிப்பவனோ, பகவானை
 எப்பொழுதும் சிந்தித்து இருப்பவனோ
 மேலும் எந்தவிதத்தில் உடலைப்
 பேணுதல் நடைபெற்றாலும் மகிழ்ச்சி
 கொள்பவனோ, வசிக்கும் இடத்தில்
 'தனது' என்ற பற்றற்றவனோ, நிலைத்த
 புத்தியுடையவனோ, எவனாயினும்
 பக்தியுள்ள அந்த மனிதன் எனக்கு
 பிரியமானவன்.

இகழ்ச்சியும், புகழ்ச்சியும்
 ஸமமாய் நோக்கி!
 இறைவனை என்றும்
 இதயத்தில் ஏற்றி!

உடலின் மாற்றத்தை
 மகிழ்ச்சியாய் ஏற்று!
 வசிக்கும் இடத்தில்
 பற்றைத் துறந்து!
 நிறைத்தப் புத்தியை
 உடையவன் எவனோ!
 இந்த பக்தன்
 எனக்குப் பிரியமானவன்!

முழுநேரமும் இறைவனைத் தியானித்துக்
 கொண்டும், இறைவனுக்கு சேவை செய்து கொண்டும்
 இருக்கும் பக்தர் ஒருவர் இருந்தார். இவர் நாட்டு
 மக்களிடம் தனது இறை பக்தியினாலேயே பிரபல்ய
 மானவர். இவர் எங்கு சென்றாலும் மக்கள் கூட்டம்
 கூடினர். இவர் கால்களில் விழுந்து வணங்குவதும், இவர்
 நடந்து வரும் போது இவர்மேல் மலர்களைத் தூவி
 வரவேற்பதும் இவரின் பெயரைக் கூறி கோஷமிட்டு
 மகிழ்வதும் வழக்கமாகிவிட்டது. இவருக்கு ஆதரவாளர்கள்
 இருந்ததைப் போலவே இவரை எதிர்ப்பவர்களும்
 இருந்தனர். "இந்த பக்தர் கடவுள் இல்லை, இவரை
 வணங்கக் கூடாது, இவர்மேல் மலர்களைத் தூவி
 வரவேற்கக் கூடாது, இவரும் மற்றைய மனிதர்களைப்
 போலவே சாதாரண மனிதர்தான்" என்று எதிர்ப்பவர்கள்

பிரசாரம் செய்தார்கள். ஆதரவு கூடும் போது எதிர்ப்பும் கூடியது.

இவரை சந்தித்த ஒரு செய்திப் பத்திரிகை நிருபர் கேட்டார்: “உங்களுக்கு ஆதரவும் இருக்கின்றது. எதிர்ப்பும் இருக்கின்றது; இதைப்பற்றிய உங்கள் கருத்து என்ன?”

“நான் இறைவன் மேல் வைத்திருக்கும் பக்தியின் காரணமாகத்தான் மக்கள் என்னை விரும்புகின்றனர். மக்கள் என் மேல் வைத்திருக்கும் அன்பின் காரணமாகத் தான் சிலர் என்னை எதிர்க்கின்றார்கள். மக்கள் விரும்புகின்றார்கள் என்பதற்காக மகிழ்ச்சியோ, அதே மக்களில் சிலர் இகழ்கிறார்கள் என்பதற்காக வேதனையோ என்னிடம் இல்லை.”

“இந்த இரு பிரிவினரும் மோதிக்கொள்ளக் கூடிய நிலைமை வரக்கூடும். இவர்களுக்கு என்ன சொல்ல விரும்புகின்றீர்கள்?”

“மோதிக் கொள்ளக் கூடிய அளவுக்கு எதுவுமே நடந்துவிடவில்லையே? அவரவர் அறிவுக்கு தகுந்தாற் போல் இருசாராரும் பேசுகின்றனர். அதற்கு அவர்களுக்கு உரிமையுண்டு. என்னைப் பொருத்தவரை இரு சாராரும் எனக்கு ஒன்றுதான். பொருளாதாரத்தைப் போதிக்கும் வகுப்பில் அமர்ந்திருக்கும் மாணவர்களும், விஞ்ஞானப் பாடத்தைப் படிக்கும் வகுப்பில் அமர்ந்திருக்கும்

மாணவர்களும் தலைமை ஆசிரியர் பார்வையில் மாணவர்கள் என்று பொதுவாகவே பார்க்கப்படுவர். அவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளும் அறிவு வித்தியாசமாக இருக்கலாம்; ஆனால் எல்லோரும் மாணவர்கள்தாம். அதேபோல் எல்லா உயிர்களிலுமே இறைவனின் சக்திதான் இருக்கின்றது என்று உணரும் எனக்கு, ஆதரிப்பவர் - எதிர்ப்பவர் எல்லோரும் ஒன்று தான். ஆகவே அவர்களும் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டுமே தவிர எனக்காக மோதிக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஒன்றும் இல்லை” என்று கூறினார்.

ஒரு ஊரில் ஒரு ஊமை சாமியார் இருந்தார். இவர் எப்பொழுதும் கோவிலில் ஒரு ஓரமாக கண்களை மூடி அமர்ந்திருப்பார். கோவிலுக்குச் செல்லும் பக்தர்கள் இறைவனை வணங்கிவிட்டு வரும்போது இவரையும் வணங்கி ஆசீர்வாதம் பெறுவது வழக்கமாகி விட்டது. இவர் ஊமை சாமியார் என்று ஊர் மக்களால் அழைக்கப் பட்டாலும், சிலநேரங்களில் அமைதியாக சில வார்த்தைகள் பேசுவார். 'இவருக்குப் பேசக்கூடிய சக்தியிருந்தும் இவர் ஏன் பேசாமல் இருக்கின்றார்? இதில் ஏதோ ரகசியம் இருக்க வேண்டும்,' என்று சிந்தித்த ஒரு பக்தர் அவரை அணுகி, 'நீங்கள் ஏன் ஒன்றுமே பேசாமல் சும்மாவே இருக்கின்றீர்கள்?' என்று கேட்டார். அதற்கு சாமியார் கூறினார் :- “நான் சும்மா இருப்பது போல்

உனக்குத் தெரியலாம். ஆனால் நான் எப்பொழுதும் இறைவனின் குணங்கள், பிரபாவங்கள், தத்வம், ஸ்வரூபம், லீலை, நாமங்கள் இவற்றைப் பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டும் பிரமத்தைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டும் தான் இருக்கின்றேன். என் மனமும் சிந்தனையும் எப்பொழுதும் இறைவனைப் பற்றியதாகவே இருப்பதால் உலக இயக்கங்களைப் பற்றி பேசுவதில்லை” என்று கூறினார். இப்படிப்பட்டவர்களின் மௌனம், தவம் என்று கூறப்படுகின்றது.

மரத்தடி சாமியார் என்று ஒரு சாமியார் இருந்தார். இவர் ஊரில் உள்ள பிள்ளையார் கோவிலுக்குப் பக்கத்தில் உள்ள அரசமரத்தடியில் எப்போதுமே அமர்ந்திருப்பார். இரவில் உறங்குவதும் அதே அரசமரத்து அடியில் தான். இவரிடம் யார் எப்போது போய் பேசினாலும் இறைவனைப் பற்றி மட்டும்தான் பேசுவார். மற்றைய நேரங்களில் மரத்தடியில் அமர்ந்து ஆழ்ந்த தியானத்தில் இருப்பார். இவர் உணவைத் தேடி எங்கும் செல்வதில்லை. ஊர் மக்கள் யாராவது உணவு கொண்டுவந்து கொடுத்தால் உண்ணுவார். அந்த உணவில் சுவையுண்டா, அல்லது உப்பு, புளி உண்டா என்றோ, உடம்புக்கு சக்தியுள்ள உணவா என்றோ எந்த சிந்தனையும் அவரிடம் இருக்காது. “பசிக்கு புசி” என்பது போல் உணவை உண்பார். இப்படிப்பட்ட பக்தர்கள் பகவானைப்

பற்றிய தெளிவான ஞானத்தைப் பெற்று இருப்பதால், அவர்கள் அந்த ஞானத்திலேயே முழுகி இருப்பவர்கள் என்று கூறப்படுகின்றது.

ஒரு பக்தர் பல வருடங்களாக ஒரே இடத்தில் அமர்ந்து இறைவனையே தியானம் செய்து கொண்டு இருந்தார். அவருக்கு இறைவனைப் பற்றிய தெளிவான ஞானம் கிடைத்தது. ஞானம் பெற்ற பிறகு அவரால் எழும்ப முடியவில்லை. இரண்டு கால்களும் நீட்ட முடியாமல் முடமாகி விட்டன. இதற்காக இவர் கவலைப்பட வில்லை. 'பகவானை அடைந்து விட்டேன்' என்று ஆனந்தமாகவே இருந்தார். இப்படிப்பட்ட பக்தர்கள் உடலைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று முயற்சிகள் எடுத்துக் கொள்வதில்லை. நவீன காலத்தில் ஏதாவது ஒன்றை செய்வதற்கு இயந்திரத்தைப் பாவித்துக் கொள்வது போல் பக்தர்கள் இறைவனை அடைவதற்கு உடலைப் பாவித்துக் கொள்கின்றனர். இறைவனைப் பற்றிய ஞானம் கிடைத்தவுடன் உடலைப் பற்றிய நினைப்பே இருப்பதில்லை!

ஒரு பெரிய வியாபாரி இருந்தார் இவருக்குப் பல நிறுவனங்கள் இருந்தன. மூன்று பெரிய வீடுகள், பல வாகனங்கள், விவசாய பூமி என்று சொத்துக்கள் அதிகமாகவே இருந்தன. இவர் ஒரு சிறந்த பக்தர். கோவில்

உற்சவங்களில் அதிகப் பணத்தை செலவிடுவார். திடீரென்று ஒருநாள் சொத்துக்கள் அனைத்தையும் கோயில் சொத்தாக எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு, கோவில் பக்தர்களுக்குக் கொடுக்கும் உணவை மட்டும் உண்டு இறைவனே கதி என்று வாழத் தொடங்கிவிட்டார். ஞானத்தைப் பெற வேண்டும் என்று முடிவு செய்தவுடன் சிலர் இப்படி சொத்து, சுகம், வீடு, சொந்தபந்தம் என்று எல்லாவற்றையும் துறந்துவிடுகின்றனர். சிலர் எல்லாவற்றையும் துறந்து கோவில்களிலும் இமயமலை அடிவாரங்களிலும் சந்நியாசிகளாக அலைந்து திரிகிறார்கள். சில சந்நியாசிகள் உடையைக் கூட துறந்துவிட்டு நிர்வாணமாக ஞானத்தைத் தேடி காடுகளில் இருக்கின்றார்கள். இவர்களின் குறிக்கோள் இறைவனைப் பற்றிய ஞானமாக மட்டுமே இருக்கின்றது.

பெரிய பணக்காரர் ஒருவர் இருந்தார். இவர் இல்லறத்தார். மனைவியும், மூன்று குழந்தைகளும் இருந்தனர். பெரிய நிறுவனங்களும், அதிகமான சொத்துக்களும் இருந்தன. இவருக்கு உறவினர்கள் அதிகம். பெரும்பான்மையான உறவினர்கள் இவர் குடும்பத்துடனேயே தங்கிவிட்டனர். இவர் வீடு உறவினர்களாலும் அவர்களின் குழந்தைகளாலும் எப்போதுமே அல்லோலகல்லோலப்படும். இவர்

உழைக்கும் பணத்தில் அதிகமான தொகையை ஊரில் உள்ள கோவிலுக்கே செலவு செய்தார். தன் உழைப்பு இறைவனின் சக்தியென்று நம்பினார். இவரின் குடும்பத்தார் கோவிலுக்கு வந்தால் ஏதோ இவர்களின் சொந்தக் கோவில் போலும், இவர்கள் இல்லாவிட்டால் கோவில் நிர்வாகத்தையே நடத்த முடியாதது போலும் காட்டிக் கொள்வார்கள். இந்தக் குடும்பத்தினர் கோவிலுக்கு வந்துவிட்டாலே அங்கே ஒரு அமைதி காணப்படும். அவர்கள் அவ்விடத்தில் இருந்து போகும் வரை அவர்களுக்கு பலரிடம் இருந்து வரவேற்பும் பணிவிடைகளும் நடக்கும். ஆனால் இந்த வியாபாரியோ சிறந்த பக்தியுள்ளவர். இவ்வளவு வசதிகள் இருந்தும் தான் ஒரு பெரிய பணக்காரர் என்று எப்பொழுதுமே காட்டிக் கொள்வதில்லை. எல்லோரிடமுமே தனது உறவினர்களுடன் பழகுவது போல் அன்பாகப் பழகுவார். கோவிலுக்கு வரும் போதெல்லாம் மற்ற பக்தர்களைப் போல் தானும் அவர்களுடன் ஒருவராகக் காணப்படுவாரே தவிர, இவர் கோவிலுக்கு வந்து போவதும் கூட பலருக்குத் தெரியாமல் இருக்கும். வீட்டிலும் 'நான்தான் உழைக்கின்றேன்; நான்தான் குடும்பத் தலைவன்; என் கட்டுப்பாட்டில்தான் எல்லாமே நடக்க வேண்டும், என்று எப்பொழுதுமே கூறியது கிடையாது. "எந்த ஒரு ஆடம்பரமும் இல்லாமல் சாதாரண மனிதனைப் போல்

வாழ்கின்றீர்களே, ஏன்?" என்று சிலர் கேட்டதற்கு, "எனது உழைப்பில் இருந்து எனக்குத் தேவையானதை மட்டும் எடுத்துக் கொள்கின்றேன். எந்தவித சிக்கலும் இன்றி மனம் அமைதியாகவே இருக்கின்றது. இதயத்தில் இறைவன் நிறைந்து இருக்கின்றார். இதைவிட என்ன வேண்டும் என்று நினைக்கின்றீர்கள்? நான் பணக்காரன் என்பது ஊருக்கே தெரியும். சிறந்த உழைப்பாளி என்பதும் என்னைச் சார்ந்தவர்களுக்குத் தெரியும். இவையெல்லாம் இந்த சமுதாயத்தில் எனக்கு உள்ள கடமைகளை செய்வதற்காக மட்டுமே! எனக்கு வேண்டியதெல்லாம் இறைவனின் உறவு, அமைதியான மன நிலை! இதுவும் இறைவனின் கிருபையால் எனக்குக் கிடைக்கின்றது" என்று கூறினார். தாமரை இலைமேல் தண்ணீர் இருப்பதைப் போல் செல்வத்தின்மேல் ஒட்டுதல் ஏதும் இல்லாமல் இவர் இருந்தார்.

“ஆனால் தன்வசப்பட்ட மனதுடைய சாதகன் விருப்பு - வெறுப்புக்களின்றித் தன்னால் வசப்படுத்தப் பட்டுவிட்ட புலன்கள் மூலம் போக விஷயங்களில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு உள்ளத் தெளிவை அடைகிறான்” 2/64.

பகவானைப் பற்றிய தெளிவான அறிவைப் பெற்றுக்கொள்ளும் போது, பகவானின் நேரடிதர்சனம் கிடைப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட தர்சனம் பெற்றவர்களுக்கு இறைவனைப் பற்றிய எல்லா சந்தேகங்களும் தீர்ந்துவிடும். இவர்கள் ஆன்மீக சந்தேகங்கள் ஏற்பட்டோ அல்லது பிரபஞ்சத்தில் உள்ளவற்றைப் பற்றி சந்தேகங்கள் ஏற்பட்டோ தடுமாறி விட மாட்டார்கள். இவர்களுக்கு திடமான நம்பிக்கையும், உறுதியான மனமும் இருக்கும். சாதாரண மனிதர்களைப் போல் இவர்கள் ஆசை, கோபம், லோபம், மோகம், பயம் முதலியவற்றிற்கு அகப்படமாட்டார்கள். எப்பொழுதும் இறைவனைப் பற்றிய சிந்தனையிலேயே இருப்பார்கள். இவர்கள் இறைவனிடம் மட்டுமே ஆனந்தத்தைக் காண்பவர்கள்.

இப்படிப்பட்டவர்கள் பகவானுக்குப் பிரியமானவர்கள் என்று பகவான் கூறுகின்றார்.

யே து தர்மயாம்ருதம்தம் யதோக்தம் பர்யுபாஸதே
ச்ரத்ததாநா மத்பரமா பக்தாஸ்தேதீவ மே ப்ரியா :

ஆனால் எவர்கள்
 என்னிடம் நம்பிக்கையோடு
 என்னையே மேலான கதியாகக்
 கொண்டு மேலே கூறப்பட்ட இந்த
 தர்மமே உருவான அமுதத்தைப் பயன்
 கருதாது அன்புடன் அனுஷ்டிக்
 கிறார்களோ அந்த பக்தர்கள் எனக்கு
 மிகவும் பிரியமானவர்கள்.

என்னையே நம்பி

என்னையே கதியாகி!

தர்மமே உருவாம் : இந்த

அமுதப் பயன், கருதாது!

அன்புடன் இறைவனை

அனுஷ்டிப்பவர் எவரோ!

அவரே எனக்கு

அதிகம் பிரியமானவர்.

20

சுந்தரமூர்த்தி ஆசிரியருக்கு தன்மகன் தன்னைப் போலவே ஆசிரியராகிவிட வேண்டும் என்பதில் ஆசையிருந்தது. ஆகவே மகனின் சிறுவயது முதலே அவன்மேல் கவனம் செலுத்தினார். நல்ல பழக்க வழக்கங்கள், வார்த்தைகளை இனிமையாக பேசும் முறைகள், இறைவன் வழிபாடு முதலியவற்றில் மகனை குழந்தைப் பருவத்தில் இருந்தே பழக்கினார். பாடசாலைக்குச் செல்லத் தொடங்கியவுடன் காலையில் எத்தனை மணிக்கு எழும்ப வேண்டும் என்பதில் இருந்து கலைப்படிப்பு பிறகு பாடசாலைக்குத் தயாராகுவது, மாலையில் வந்ததும் எவ்வளவு நேரம் விளையாட வேண்டும், அதன் பிறகு எவ்வளவு நேரம் படிக்க வேண்டும், எத்தனை மணிக்கு இரவு உணவு உட்கொள்ள வேண்டும், எத்தனை மணிக்குப் படுக்கைக்குச் செல்லவேண்டும், என்று எல்லாவற்றையுமே பழக்கிக் கொடுத்தார். மகன் படிக்கும் ஒவ்வொரு பாடங்களையுமே மேற்பார்வையிட்டார். படிக்கும் முறைகளையும் வழிகாட்டிக் கொடுத்தார். ஒவ்வொரு முறையும் மகன் சித்தியடையும்போதுத் மகிழ்வார், அவனின் ஒவ்வொரு செயலும் வெற்றியளிக்கும் போது பூரிப்படைவார். எல்லாச் செயல்களிலுமே மகனை உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டே யிருப்பார். இடையிடையே அவனுக்கு விருப்பமான வற்றை வாங்கிக் கொடுத்து மகிழ்விப்பார். அவனின் வளர்ச்சியே தனது மகிழ்ச்சியாக வளர்த்தார். மகன் படித்து பல சித்திகளைப் பெற்று ஆசிரியராகி விட்டான். அதன் பிறகு அவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தார்.

இப்போது அவரது இரண்டாவது மகன் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவரின் கவனம் முழுவதும் இவன் மேல் திரும்பியது. முதல் மகனை வளர்த்தது போலவே இவனுக்கும் திட்டங்கள் போட்டு ஆலோசனை கூறி வழி காட்டி வளர்த்தார். முதல் மகனை பெருமையாகப் பேசி மகிழ்ந்தது போலவே இவனும் பல வெற்றிகளைப் பெறும்போது மகிழ்ந்தார். இவனின் முயற்சிகளும், செயல்களும் எந்த ஒரு தவறான வழியிலும் செல்லாமல் தான் கூறிய வழியையே பின்பற்றி வளர்ச்சி அடைவதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தார். மூத்த மகன் என்ன செய்கிறார் என்பதில் தற்போது கவனம் இருக்க வில்லை. அவனிடம் எல்லாத்திறமைகளும், இவ்வுலகில் வாழக் கூடிய அறிவும் இருக்கின்றது என்பதை சுந்தர மூர்த்தி நன்கு அறிவார். அவன் எப்பொழுதுமே மகிழ்ச்சியாகவே இருப்பான் என்பதில் முழு நம்பிக்கையும் இருந்தது. ஆகவே அவன் மேல் கவனம் குறைந்தது. சிறிய மகன் மூத்த மகனின் நிலையை எட்டிப் பிடிக்க முயற்சி செய்வதால் இவனின் செயற்பாடுகளில் தான் கவனமும், மகிழ்ச்சியும் சுந்தர மூர்த்திக்கு இருந்தது. இவன் நேரம், காலம், வேறு பொழுதுபோக்குகள் எதற்குமே முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் தந்தை கூறிய வழியில் சென்று ஆசிரியர் தொழிலை அடைவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு செயற்பட்டான். ஆகவே இவனுக்கு எதிர்காலத்தில் தான் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்யவும் மிகவும் ஆவலாக இருந்தார் சுந்தரமூர்த்தி.

இதேபோல்தான் தன்னை அடைந்த ஞானிகளை விட தன்னை அடைய முயற்சி செய்யும் பக்தர்களிடம் பகவான் அதிகப் பிரியமாக இருக்கின்றார்.

எல்லா உயிர்களிடமும் வெறுப்பில்லாமல் இருப்பது, தன்னலம் இல்லாமல் எல்லோரிடமும் அன்பு காட்டுவது, காரணம் இன்றி இரக்கம் காட்டுவது, மமகாரம் அகங்காரம் இல்லாமல் இருப்பது, இன்ப துன்பங்கள் நேரும்போது நிலை மாறாது சமமாக இருப்பது, பொறுமையுடைய வனாக இருப்பது, யோகியாக இருப்பது, திருப்தி உள்ளவனாக இருப்பது, மனம், புலன் உடலை தன் வசப்படுத்துவது, பகவான் மீது திடமான நம்பிக்கை வைப்பது, பகவானிடம் மனம் புத்தி இவற்றை அர்ப்பணம் செய்வது, எந்த உயிர்க்கும் பாதிப்பு இல்லாமல் வாழ்வது, மற்றைய உயிர்களாலும் பாதிப்படையாமல் இருப்பது, மகிழ்ச்சி, பொறாமை, பயம் மூலம் பாதிப்படையாமல் இருப்பது, எதையும் எதிர்பார்க்காமல் இருப்பது, அகத்தாய்மை புறத் தாய்மையும் கொள்வது, பிறவிப் பயனை அறிவது, பாகுபாடு அற்றவனாக இருப்பது, துக்கங்களில் இருந்து வீடுதலை பெறுவது, செயல் அனைத்திலும் 'நான் செய்கிறேன்' என்ற அபிமானத்தை நீக்குவது, மகிழ்ச்சி - வெறுப்பு துயரம் ஆசை முதலியவை இல்லாமல் இருப்பது, நல்லது - தீயதுமான செயல்களைத் துறப்பது, நண்பனிடமும் பகைவனிடமும் அவர்கள் தம்மீது கொண்டுள்ள மதிப்பிலும், அவமதிப்பிலும் சமபுத்தியுடன் இருப்பது, அவ்விதமே தட்ப வெப்பம், சுக - துக்கம் என்ற இரட்டைகளில் சமபுத்தியுடன் இருப்பது, இகழ்ச்சியையும், புகழ்ச்சியையும் சமமாக மதித்து

இறைவனை எப்பொழுதும் சிந்திப்பது, எவ்விதத்தில் உடலைப் பேணுதல் நடைபெற்றாலும் மகிழ்ச்சி கொள்வது, வசிக்கும் இடத்தில் 'தனது' என்ற பற்று இல்லாமல் இருப்பது - இவை 'தர்மமே உருவான அமுதம்' என்று பகவான் கூறுகின்றார்.

இந்த வழிமுறைகளைப் பின்பற்றி ஆழ்ந்த ஞானத்தைப் பெற்றவர்கள்தாம் இறைவனை அடைந்தவர்கள். இந்த வழிமுறைகளை எந்தப் பயனையும் கருதாது பின்பற்றும் பக்தர்கள் ஞானத்தைப் பெற்று இறைவனை அடைந்து விட்டவர்களையும் விட அவருக்கு அதிகப் பிரியமானவர்கள் என்று பகவான் கூறுகின்றார். இது நான் முன்பு கூறியதுபோல் மூத்த மகனுக்கும் இளைய மகனுக்கும் உள்ள வித்தியாசமே! இறைவனை அடைந்து விட்டவர்கள் என்றென்றும் பகவானுடன் ஒன்றி விட்டவர்கள். இவர்களிடம் எல்லா சிறப்பான குணங்களும் இருப்பது பெரிய விஷயமன்று. ஆனால் இறைவனின் தரிசனம் நேரில் கிடைக்கா விட்டாலும் கூட இறைவனை அடைந்து விட வேண்டும் என்ற ஆர்வத்திலும், நம்பிக்கையிலும் விடாமுயற்சி செய்து மேலே கூறிய தர்மமே உருவான அமுத வழிமுறைகளைப் பயன் கருதாது பின்பற்றும் பக்தர்கள் தனக்குப் பிரியமானவர்கள் என்று பகவான் கூறுகின்றார்.

ஓம் தத் ஸத்

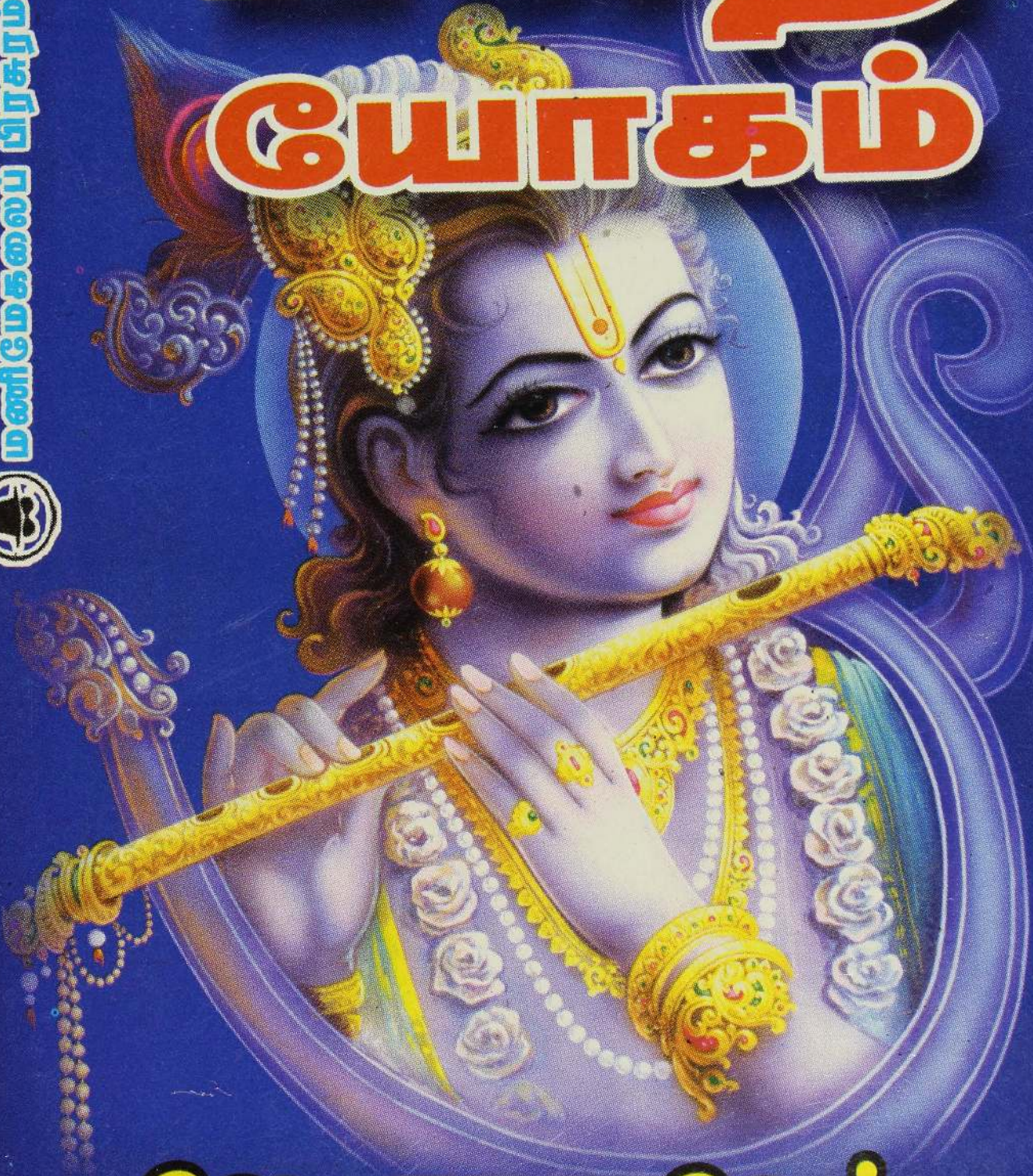

பக்தி யோகம்

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

வே. குமாரவேல்